COLEGIUL TEHNIC „GHEORGHE BALŞ” -ADJUD

CONTRAATAC

Revistă de educaţie, cultură, literatură şi atitudine, pentru elevi şi profesori - îndreptată împotriva prostului-gust, impostorii şi agresiunii imoral-antiartistice

GEORGE COŞBUC ***(1866-1918)*** ***Părintele Arhim.*** **ARSENIE PAPACIOC**

Anul IX, numărul 21, noiembrie 2008

CUPRINS

1-Editorialul revistei "***Contraatac***": ***SUNTEŢI NIŞTE NESIMŢIŢI, DOMNILOR!*** – prof. dr. ***Adrian Botez*** – Colegiul Tehnic "Gh. Balş"-**Adjud**…….3

2-Un **DOSAR ISTORIC**…!!! **LIVIU IOAN STOICIU/vs/NICOLAE MANOLESCU** ……..5

3-Interviul revistei "***Contraatac***": **„VREAU ŞI, POSIBIL, VOI REUŞI SĂ AFLU CINE SUNT, CINE MAI SUNT…"-** interviu cu romanciera basarabeano-hunedoreană **RAISA BOIANGIU**……..20

4-Cuvânt duhovnicesc de dimineaţă: **ECUMENISMUL ŞI BISERICA** (*din culisele ecumenismului*) - preot prof. ***Ion Munteanu***, Colegiul Tehnic "Gh.Balş"-**Adjud**……33

5-Străji ale culturii ortodoxe de azi: AZI: Părintele Arhim. ***ARSENIE PAPACIOC*****; Discuţii cu tinerii, despre relaţia băieţi-fete…**…….39

6-Opinii şi atitudini: a-**România ruptă-n tur!** – prof. dr. ***Florinel Agafiţei*** – **Focşani**; ……46

b-**Noul Martiriu al Ortodoxiei** – prof. dr. ***Adrian Botez***, Colegiul Tehnic "Gh.Balş"-**Adjud**.47

7-Ghidul tânărului creştin: **Simbolismul CRUCII** (II) prof**.** ***Cătălin Mocanu***, C. T. "Gh.Balş" – **Adjud**……56

8-Porni luceafărul…: Debuturi: a-**Valerian Călin** (XII Seral, C.T. "Gh. Balş"-Adjud) ; b-**Alexandra Niculescu (**IXC, C.T. "Gh. Balş-Adjud); c-**Ovidiu Alexandru Molea** (IXA, C.T."Gh. Balş"-Adjud); d-**Corina Maftei** (IXC, C.T."Gh.Balş"-Adjud); Reveniri: **Simona Tujan** (XIIB), **Elena Niculescu** (XC), **Delia Savin** (XIIC), **Cristina Lupu** (XIB) - Colegiul Tehnic "Gh.Balş"-Adjud; ……..58

9-Consacrarea Tinereţii: a-**LUCIA LAURA MIHALCA** – Liceul de arte plastice "Nicolae Tonitza"-**Bucureşti**: ***Scaunele mării*** (*dramoletă „obiectuală", în două acte…)*; b-**VICTORIŢA DUŢU** – **Bucureşti**: ***Poeme în extaz***; **DIANA BORTĂ** – **Focşani**: ***Poeme în rătăcire***.....62

10-"Voluptos joc cu icoane" - Mari scriitori consacraţi, modele sublime: a-**IOAN EVU** – **Hunedoara: *Cinci poeme*;**; b-**CEZARINA ADAMESCU** – **Galaţi**: ***Poeme***; c-**EUGEN EVU** – **Hunedoara**: ***Poeme***; d-**CAMELIA CIOBOTARU** – **Focşani**: ***În disperarea căutării*** (poeme)..... 67

11-Calea, Adevărul şi Viaţa (eseuri şi interogaţii): **Din zilele noastre…pentru viitor** – ***Diana Bortă***, absolventă a Colegiului Tehnic "Gh. Balş"-**Adjud**……76

12-Arte plastice: **TONITZA – PICTORUL CU SUFLET DE COPIL** - ***Lucia Laura Mihalca***, clasa a XII-a, Liceul de arte plastic "***Nicolae Tonitza***" – **Bucureşti**……..77

13-Didactica: **PSIHOLOGIE ŞCOLARĂ ŞI CONSILIERE PSIHOPEDAGOGICĂ -** prof. psih. ***Adriana-Carmen Bitere***, Colegiul Tehnic "Gh. Balş"- **Adjud**……78

14-Paradidactica: a-**MIŞCAREA EMO ŞI MISIONARISMUL SOCIO-RELIGIOS –** prof. dr. ***Adrian Botez***, Colegiul Tehnic „Gh.Balş"-**Adjud**;..... 80

b- **UNDE ESTE CALITATEA EDUCAŢIEI?** – prof. ***Cătălin Mocanu***.....90

c **-MECT- ul ŞI…DULAPURILE… sau : DE CE SE DUCE DE RÂPĂ ÎNVĂŢĂMÂNTUL ROMÂNESC**… - ***Camelia Ciobotaru***, profesor de religie, Colegiul Naţional „ Al. I. Cuza" **– Focşani**.....91

15-Gânditorul de la Hamangia**:** a- **DOBITOACE PROGRAMATE**; b- **A FI "COOL", NU A FI CULT – sau: MEGA-PROSTUL, MASTURBAREA ŞI…„CULTURA"** – prof. dr. ***Adrian Botez***, Colegiul Tehnic „Gh.Balş"-**Adjud**.....93

16-Aromânii –„fraţi di mumă şi di-un tată"(VI): **O variantă aromânească a *Mioriţei*** - transpunere de ***Adrian Botez***.99

17- Autori uitaţi, texte reînviate: **GEORGE COŞBUC**…… …….100

18-Folclor sacral românesc…şi eminescologie/"crengologie" în…hierogamie -cosmogonie-theogonie: ***NUNTA ZAMFIREI*****, de** George Coşbuc **–** prof. dr. ***Adrian Botez***, Colegiul Tehnic „Gh.Balş"- Adjud..... 108

19- Meditaţii asupra unor cărţi şi asupra unor oameni :

a-**PETRE, FLUERAŞ(I) A PAGUBĂ ! – *Cristian Neagu* – Bucureşti**; 111

b-**ÎN AMURGUL LUMII CUVINTELOR - POEME PENTRU ZIUA MÂNIEI: ADRIAN BOTEZ, *Rog inorog*, poeme, Editura *Salonul Literar*, Focşani, 1998 – *Cezarina Adamescu* – Galaţi**.....114

20-Cine sunt şi ce vor masonii?(11): **PLANURI PENTRU O LUME MAI MICĂ…ŞI CÂT DE MICĂ A AJUNS ROMÂNIA! –** prof. dr. ***Adrian Botez***…….122

21-Antroposofie rosicruciană**: Misterul Morţii şi al Răului** – trad. ***Victor Oprescu* – Bucureşti**……..125

22-Cuvinte din bătrâni: **PERICLES ŞI "DEMOCRAŢIA"** – selecţie texte/comentarii: prof. dr. ***Adrian Botez***126

23-Pagina profesorului: **Încotro SPORTUL ROMÂNESC?** - prof. ***Gabriel Ilie*****,** C. T. "Gh. Balş"-**Adjud**…….128

24-Un elev "năcăjit": **Holoween de Adjud** – ***Caută-mă***!.....131

25-Umor cu evrei şi…alte neamuri… ……..132

26-Revista revistelor culturale – prof. dr. ***Adrian Botez***……..136

27-Ultima oră / Ultima oară: **MĂ MUŞTI DE ŢARĂ...? –** prof. dr. ***Adrian Botez***.....140

28-Poşta redacţiei: ***Ion Z.Bardă***..... 146

29-Anunţul Concursului Naţional de poezie, epigrame şi calambururi - **"Romeo şi Julieta la Mizil"** – Ediţia a II-a, 2008 – organizator: **Liceul "GRIGORE TOCILESCU"- MIZIL**.....147

30-Un excepţional pictor româno-vrâncean, pentru cei necăjiţi**: B`ARG** (Ion Bărbulescu, 1887-1969)…148

****

NOTĂ: Autorii articolelor răspund, personal şi integral, de conţinutul respectivelor materiale!!!

editorialul revistei „contraatac”

SUNTEŢI NIŞTE NESIMŢIŢI, DOMNILOR!!!

În seara de 23 octombrie 2008, orele 22,10 - în cadrul emisiunii lui Mihai Gâdea, ***Sinteza zilei***, au fost arătate:
1-o fotografie a lui John Kevin Carter, care a luat Premiul Pulitzer (dar autorul fotografiei s-a sinucis, la foarte scurtă vreme după ace asta, îngrozit de ceea ce a văzut în Africa…[1]):”***Un vultur*** (n.n.: hoitar…) ***pândeşte un copil muribund, pentru a-i devora trupul***”… - un copil de negru, agonizând de inaniţie…

2-un film care arăta mii de negri, cu mult mai scheletici decât toţi evreii fotografiaţi/filmaţi (de cine?), în lagărul de la Auschwitz – film dublat, în josul imaginilor „mişcate” (dar, pentru mulţi, nu şi…”mişcătoare”…), de un comentariu, în care se afirma că, anual, bogătaşii lumii (în special, din Europa!), aruncă, în Marea Nordului sau la containere, sute de milioane de tone de hrană…
Invitaţii lui Mihai Gâdea erau dl **Mugur Ciuvică** (analist politic…), dl **Ilie Şerbănescu** (pentru profesionalismul căruia nu ne-am pierdut şi nu ne vom pierde niciodată admiraţia!) şi eternul domn **Ion Cristoiu**. Întrebaţi, pe rând, ce cred despre film şi despre fotografie, reacţiile invitaţilor au fost:
1-dl Cristoiu, ca de obicei, „nu s-a băgat, nu s-a introdus”, afişând un zâmbet superior…;
2-dl Ilie Şerbănescu a afirmat, plictisit, că *„nu e nimic nou”*…;
3-dl Mugur Ciuvică, încă mai sastisit decât dl Şerbănescu, s-a răscăbăiat pe scaun, şi a emis următoarele „judecăţi de valoare”: *„Eh, e un film dickensian, care vrea să mişte sufletele sensibile…Mda, bănuiesc că n-a fost trucat…Asta este situaţia în lume, nu trebuie să mai mire pe nimeni…În România nu se vor vedea niciodată astfel de scene, fiţi siguri…”*

---

[1] - **1993 - *Un vultur pândeşte un copil muribund pentru a-i devora trupul*. Sudan, 1 martie 1991. *Un copil moare de inaniţie*.** Fotograful Kevin Carter a surprins această imagine sfâşietoare, pentru care a primit premiul Pulitzer. Carter a fost membru al unui grup de jurnalişti, ***Bang Bang Club***, grup ce a realizat fotoreportaje şocante, în Africa de Sud, despre atrocităţile comise în perioada apertheidului.

Bântuit de imaginile de groază pe care le-a văzut în Sudan, Carter s-a sinucis în 1994.

Mi-e ruşine că sunt de pe aceeaşi planetă cu voi, domnilor!!! Nesimţiţilor domni!!! Tânărul american, de nici 34 de ani, care a făcut fotografia cu pricina, **John Kevin Carter**, se sinucide (în 1994), sub obsesia viziunilor infernale, din Africa, cea mereu pradă colonialismului, respectiv jafului neocolonialist, al marilor puteri (SUA, Anglia, Franţa, Belgia, Spania, Portugalia etc. – ţări care se umflă în pene, cu un cinism criminal, cu palatele şi catedralele lor mirobolante, uitând că aceste construcţii, cu care umilesc ţările Estului ortodox european, **au fost posibile NUMAI PRIN JAF**, efectuat asupra coloniilor africane, americane etc. – dar şi asupra ţărilor subjugate, criminal, din Estul Europei… - de tipul Transilvaniei!). Iar domniile voastre îl bănuiţi de „*trucaj*"…Să vă fie ruşine, nenorociţilor! De ce dl Ciuvică n-are curajul să-şi exprime aceeaşi „opiniune" sictirită, în legătură cu fotografiile şi filmele despre lagările naziste, cu evrei la fel de scheletici, precum africanii din imaginile difuzate în emisiunea lui Mihai Gâdea?! Evident că ştim de ce: evreii lumii au bani, MULŢI BANI!!! - şi, deci, au reacţie economică de represiune mondială imediată (prin „jandarmul lor de serviciu", SUA…), la cea mai nevinovată interogaţie/nedumerire, a cuiva, asupra „imaginilor Holocaustului" - …nu ca nefericiţii de africani, **săraci lipiţi pământului**…

…Şi altceva: dacă această faimoasă Masonerie mondială şi mondialistă ar avea, cum se tot laudă, numai „vreri de bine", în legătură cu umanitatea – de ce nu s-a implicat, niciodată, CU ADEVĂRAT (nu prin tot felul de „dive" dubioase, tip Andreea Marin…), în salvarea miliardelor de vieţi, căzute în bezna foamei cumplite?! Ştim, şi aici, răspunsul: **Masoneria îşi are „partea leului", din toate aceste crime** …**Masoneria îşi are oamenii implicaţi, direct, în aceste crime mondiale, extrem de profitabile, pentru gaşca celor extrem de bogaţi şi extrem de nesimţiţi…**

…Iar ceea ce m-a jignit cel mai mult, ca român (şi, evident, ca om…), a fost cinismul şi egoismul macabru, al dlui Ciuvică: „*În România nu se vor vedea niciodată astfel de scene, fiţi siguri…*" DA, ŞI ASTA SĂ NE LINIŞTEASCĂ NOPŢILE, DOMNULE FILISTIN???!!! SAU, NU CUMVA, AR TREBUI SĂ NI LE POPULEZE CU COŞMARE, PÂNĂ LA SFÂRŞITUL VIEŢII NOASTRE?! Chiar să nu ne mustre conştiinţa nici măcar un dram, pentru scheletele ambulante pe care le vedem „îmbrăcate" în piele neagră… - pe când noi crăpăm înde noi, de atâta bine, mâncare, comoditate filistină şi lux imbecil?!

…Dle Ciuvică, vă dau o veste incomodă: eu am văzut, cu ochii mei, că mizeria de tip africano-sudanez a ajuns şi în România…Şi dacă nu vă afectează, acum, direct, pe domnia voastră (ceea ce, sincer, mi-aş cam dori, măcar pe o lună-două, ca să învăţaţi că mizeria şi nefericirea lumii nu sunt „trucaje", ci vini ale întregii specii umane, după spusa genialului creştin ortodox, Dostoievski, precum că „*suntem, fiecare, vinovaţi de toate păcatele lumii*"…- şi să învăţaţi a fi om, iar nu bestie egoistă şi fariseică…!!!) – îi afectează pe mii şi zeci de mii de români: cu ochii mei văd, în fiecare iarnă, pe la containerele de la blocurile din urbea mea, cum scheletici copii de ţiga ni se bat cu câinii, de la resturile de mâncare, aruncate de către cei bogaţi…

Hristos-Dumnezeu nu s-a întrupat, n-a venit pe Pământ şi nu s-a răstignit în primul rând pentru voi, fariseilor (cu toate că mult s-a necăjit şi se necăjeşte cu voi…), ci tocmai pentru aceste făpturi nevinovate, complet lipsite de apărare în faţa Fiarei Apocaliptice, numită EGOISM IRESPONSABIL ŞI NESIMŢIT…!!!

…Fie ca toţi nesimţiţii şi filistinii şi fariseii, care nu-l deplâng măcar pe tânărul John Kevin Carter, cel care a călătorit, cu ochii larg deschişi, prin infernul terestru (şi a ajuns

la concluzia că nu poate exista, pe lumea cealaltă, un mai înfricoşător infern, decât cel creat de NESIMŢIŢII LUMII ACESTEIA, de tipul celor invitaţi de Mihai Gâdea) - să se trezească, măcar în ceasul al 24-lea, din SOMNUL SUFLETULUI/DUHULUI! …De menţionat că tânărul realizator Mihai Gâdea, în pofida cinismului greţos al invitaţilor săi, a reluat imaginile infernale, şi în finalul emisiunii, murmurând, spre cinstea lui: „ *Pentru ca, poate, la noapte, să nu dormiţi atât de comod…*"

Da, NESIMŢIŢILOR LUMII! Să dea Dumnezeu să vă urmărească, toată viaţa, aceste imagini…**Dar eu ştiu că (din păcate…) nesimţitul tot nesimţit moare**… - aşa că mă rog Lui Dumnezeu atât: cât voi mai trăi pe lumea asta, măcar să nu ajung atât de nesimţit şi greţos de egoist, imbecilizat de aşa zisa „civilizaţie consumistă", precum aceşti ne-stimaţi „domni"…de la emisiunea lui Mihai Gâdea, dar şi de pretutindeni, din lumea noastră de azi…

Iar generaţia tânără, care ne urmează, să fie infinit mai trează, cu sufletul infinit mai viu, decât generaţia noastră, îmbătrânită cumplit sufleteşte… - decât aceste mumii îmborţoşate, care tot apar pe ecrane, etalându-şi imbecilitatea revoltătoare şi, totuşi, atât de obositoare…

prof. dr. ***Adrian Botez***

****

explozivo-incediar… - jalnic…

UN DOSAR… ISTORIC…!!!

Adunăm, în acest număr al revistei "***Contraatac***", piesele unui dosar de istorie literară…Istorie a absurdului şi abuzului strigător la cer! De la Bucureşti, unde lucrează la revista ***Viaţa Românească***, adjudeanul de baştină **LIVIU IOAN STOICIU** ne-a trimis şi încredinţat documentele care atestă că, cel puţin prin USR, democraţia s-a cam isprăvit, în România…datorită **SI** dlui prof. univ. dr. Nicolae Manolescu, Preşedintele abuziv şi "***ubuesc***" al USR…LIS este dat în judecată, de către dl Manolescu et Comp. (adică, toţi lingăii, ce-şi zic "scriitori" şi "directori de conştiinţă"…!!!), pentru că este singurul membru al Consiliului de Administraţie al USR care a îndrăznit să dezvăluie, să afirme şi să insiste în a repeta, fără frică de represalii, Adevărul!!! Şi, evident, represaliile n-au încetat să apară: dacă ar mai fi fost în vigoare, în România, pedeapsa cu moartea, bănuim că LIS n-ar fi fost prea departe de ea…Şi asta, exact în epoca "liberală", pentru care el a luptat, cu primejdia vieţii, înainte de 1989! El, **TOCMAI EL**, cel care a fost singurul dizident autentic al Vrancei (fără nici unul dintre avantajele dizidenţilor ne-autentici…!!!). Dar, să dăm glas ACTELOR ACESTUI DOSAR, mostre de stupizenie ultimă şi satrapie contemporane…Ele vă vor spune infinit mai mult, decât am putea-o face noi, despre ticăloşie, laşitate, paranoism calculat (al micilor şi marilor satrapi) şi fariseism, despre marile primejdii, prin care trece democraţia românească actuală. Şi nu doar românească! Şi despre ce-l poate aştepta/pândi pe oricare om de pe-aici, din România, dacă este drept la suflet şi la Duh…**TINERET ROMÂN, ŢINE MINTE ŞI NU REPETA CRIMELE MORALE ALE…."TRANZIŢIEI"…!!!**

ROMÂNIA
JUDECĂTORIA SECTORUL 4 BUCUREŞTI
str. Danielopol Gheorghe, nr. 2 - 4, sector 4
Bucureşti
....

DOSARUL NR. 6713/4/2008

CITAŢIE

emisă la 06 August 2008

STOICIU LIVIU-IOAN, din **Bucureşti, sector 4, STR. BIBESCU VODĂ, nr. 1, bl. P4, sc. 1, et. 1, ap. 3**, este chemat în această instanţă, camera ., **c1 - civil şi fond funciar (fost c2 luni)**, în ziua de **29 Septembrie 2008**, ora **08:30**, în calitate de **pârât**, în proces cu **UNIUNEA SCRIITORILOR DIN ROMANIA** în calitate de reclamant pentru **Fond** - obligaţie de a face.

În caz de neprezentare a părţilor, judecata se va face în lipsă, dacă se solicită în scris acest lucru de către una dintre părţi.

Cu copie acţiune.
Cu mentiunea de a depune întâmpinare cel mai târziu cu 5 zile înainte de termenul de judecată acordat.

PARAFA ŞEFULUI INSTANŢEI
(ştampila)

JUDECĂTORIA SECTORULUI 4 BUCUREŞTI
PREŞEDINTE
Judecător CORINA PUŞCHIN

Grefier,

DOMNULE PREŞEDINTE,

UNIUNEA SCRIITORILOR DIN ROMANIA,cu sediul în Bucureşti Calea Victoriei nr.133,Sector 1,reprezentată legal prin NICOLAE MANOLESCU în calitate de PREŞEDINTE,cheamă în judecată şi personal la interogatoriu,pe pîrîtul LIVIU-IOAN STOICIU,domiciliat în Bucureşti str.Bibescu Vodă nr.1,bl.P4,sc.1,et.1,ap.3,S.4 ca pe baza probatoriilor ce vor fi administrate în cauză,să pronunţaţi o hotărîre prin care să dispuneţi următoarele:

1/.Să obligaţi pîrîtul să înceteze calomnierea prin presă a Uniunii Scriitorilor din Romania şi a persoanelor din conducerea acesteia,sub sancţiunea unor plăţi de daune cominatorii a cîte 1.000 lei/zi,pentru toată perioada de la rămînerea definitivă şi irevocabilă a hotărîrii ce se va pronunţa şi pînă la întreruperea efectivă a calomnierii.

2/.Să obligaţi pîrîtul la plata de daune morale în sumă de 1 leu.

3/.Să obligaţi pîrîtul la plata cheltuielilor de judecată.

În fapt,se constată că pîrîtul în calitatea sa de membru al Uniunii Scriitorilor din Romania,şi al Consiliului ca organ suprem de conducere,de o bună bucată de timp,pentru aşi face,în concepţia sa,"un renume",a pornit din proprie iniţiativă,o campanie unilaterală de calomniere prin presa scrisă,a Uniunii Scriitorilor din Romania şi deopotrivă a conducerii acesteia.

Prin articolele publicate în cîteva ziare şi reviste,pîrîtul se consideră iniţial un fel de "persoană inocentă",apărător dezinteresat al unor persoane din lumea scriitoricească,dar pe parcurs,furat de intenţiile bune pe care le-ar avea,trece direct la atacuri personale,susţinînd în nume propriu,că atît Uniunea Scriitorilor din Romania,cît şi conducerea sa,ar reprezenta pentru scriitori,un fel de grupare nelegală,care s-ar conduce după metode abuzive,în dauna scriitorilor şi în acelaş timp în beneficiul nemeritat al persoanelor din conducere.

Prin articolul publicat la data de 30.04.2008 sub semnătura şi adresa electronică a pîrîtului,articol pe care îl prezentăm ca exemplu,dar la care vom alătura şi alte asemenea articole,pîrîtul pur şi simplu se dezlănţuie în atacuri calomnioase la adresa Uniunii Scriitorilor din Romania şi a întregii conducerii(se referă la Comitetul Director punînd în ghilimele "al celor 11",inventînd o serie de situaţii neadevărate,de natură să ne aducă grave prejudicii materiale şi morale,atît pe plan intern cît şi pe plan internaţional .

Uniunea Scriitorilor din Romania , în decursul anilor de existenţă,s-a definit cu demnitate şi competenţă în Romania şi în afară,printro activitate susţinută de

promovare a literaturii de calitate şi apărarea intereselor scriitorilor,contribuind activ la creşterea gradului de cultură a poporului român.

Prin calomniile publicate de către pîrît,se aduce o gravă atingere a prestigiului de care se bucură Uniunea Scriitorilor din Romania şi conducerea sa,urmărindu-se atît diminuarea rolului uniunii,cît şi deformarea imaginii sale publice.

Pîrîtul susţine în nume propriu că Uniunea Scriitorilor din Romania ar urmări alte scopuri decît cele care stau la baza existenţeii şi funcţionalităţii sale.

Acesta cuprins de febra scrierilor sale,deviază de la subiectele calomnioase propuse împotriva Uniunii Scriitorilor din Romania şi se lansează în calomnierea preşedintelui Nicolae Manolescu şi a altor personalităţi publice din ţara noastră.

Este uşor de observat că pîrîtul prin articolele sale,se lansează din ce în ce mai mult,întro defăimare aberantă la adresa Uniunii Scriitorilor din Romania şi a conducerii sale,inventînd scenarii pe care le considerăm total neadevărate,dar care sunt de natură să ne ştirbească grav imaginea publică, fiind lesne de observat şi faptul că acesta urmăreşte şi creierea de disensiuni în interiorul uniunii.

Constiderăm că dacă pîrîtul şi după pronunţarea unei hotărîri definitive şi irevocabile,ar continua şirul calomniilor,obligarea sa la plata de daune, va fi o măsură care să conducă la sistarea acestor calomnii,iar în caz contrariu,la sancţionarea acestuia pentru nerespectarea hotărîrii judecătoreşti.

În probatoriu:înscrisuri,interogatoriu,martori.
În drept:art.998,1073 şi urm.Cod Civil şi 274 C.pr.civ.
Depunem prezenta în două exemplare.

PREŞEDINTE
Nicolae Manolescu,

Domnului Preşedinte al Judecătoriei 4 Bucureşti.

BAROUL BUCUREŞTI * DELEANU IOAN * AVOCAT * CABINET INDIVIDUAL

Întâmpinare LIS

STOICIU LIVIU IOAN, *„pârât*, în proces cu Uniunea Scriitorilor din România, în calitate de *reclamant pentru Fond* – obligaţia de a face" (conform Citaţiei emise la 6 august 2008 / Dosarul 6713/4/2 008)

Către Judecătoria Sectorul 4 Bucureşti

ÎNTÂMPINARE
la cererea-acţiune semnată de Nicolae Manolescu, preşedintele Uniunii Scriitorilor din România, „prin avocat Deleanu Ioan"

Domnule Preşedinte al Judecătoriei,

E primul proces de care am parte de când mă ştiu, deşi scriu continuu şi public în presa scrisă, în ziare şi reviste, de la Revoluţie încoace (am publicat şi zilnic opinii critice şi articole de atitudine, dar mai ales am publicat şi public săptămânal, insistând pe domeniile politic, social şi cultural-literar). În ultimii aproape 19 ani, publicistica, redescoperită în libertate, a ocupat şi locul întâi la masa mea de scris. E prima oară când sunt acuzat oficial de „calomniere" – în condiţiile în care eu nu fac decât să critic abuzuri în funcţii, să spun lucrurilor pe nume şi să fac observaţii intransigente pe seama lor. Cel ce m-a chemat acum în instanţă (Nicolae Manolescu, care „reprezintă legal" Uniunea Scriitorilor din România; o voi prescurta mai jos USR) confundă din rea-credinţă critica incomodă, neconvenabilă domniei sale, cu calomnia, trecând, mai nou, şi la hărţuirea mea prin Justiţie, iată, să mă intimideze. Răstălmăcirile cuvintelor mele şi interpretarea că ele ar calomnia numai fiindcă sunt critice, amintesc de reflexele trecutului comunist, de o mentalitate compromisă, neculpabilizată. A calomnia înseamnă a face afirmaţii mincinoase sau a aduce acuzaţii false, ceea ce nu e cazul meu. Pentru mine nu contează decât adevărul!

Insist pe al doilea alineat al cererii-acţiune semnată de N. Manolescu: ***„Să obligaţi pârâtul să înceteze calomnierea prin presă a Uniunii Scriitorilor din România şi a persoanelor din conducerea acesteia, sub sancţiunea unor plăţi de daune cominatorii a câte 1.000 lei / zi, pentru toată perioada de la rămânerea definitivă şi irevocabilă a hotărârii ce se va pronunţa şi până la întreruperea efectivă a calomnierii"!*** Din start, îmi manifest stupefacţia că e posibil numai să se ceară prin Justiţie, azi, să i se suspende semnătura unui scriitor independent (cum sunt eu) printr-o hotărâre „de la data… la data", să fie cenzurat „legal", *să i se închidă gura*, cum se spune. Oricât de critic ar fi el la adresa unei persoane sau instituţii publice! E împotriva Constituţiei şi a bunului simţ. Să citez din Constituţie: „Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credinţelor şi libertatea creaţiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile ". Câştigul real principal postcomunist a fost libertatea de expresie! Iată însă că azi, după 19 ani de

democraţie, sunt ameninţat cu plata a 10 milioane de lei vechi pe zi dacă am opinii critice şi scriu articole de atitudine!

De ce s-a ajuns până aici, să mi se impună azi tăcerea? Numai dictatura comunistă şi Securitatea mi-au mai impus asta, obligându-mă să intru în disidenţă. Să nu mai critic, azi, USR şi conducerea ei operativă, cu orice preţ? Vă rog să reţineţi (n-am altă explicaţie): la USR, la nivel de conducere, s-a intrat în campanie electorală, în prima parte a anului viitor vor avea loc noi alegeri în breasla scriitoricească, va fi ales un nou preşedinte al ei, cu vicepreşedinţi şi secretari, un nou Comitet de conducere (format din 11 membri „executivi"), un nou Consiliu. E clar, dezvăluirile mele din presă „deranjează", strică jocurile electorale… De fapt, de ce trebuie să-mi justific eu cuvintele, la o *cerere-acţiune de tip autoritarist*?

Se subliniază în cererea-acţiune concepută „la general", semnată de N. Manolescu, că în calitatea mea de membru al „Consiliului ca organ suprem de conducere a USR" calomniez USR şi „deopotrivă conducerea acesteia" (se referă la conducerea operativă a USR, la cei ce primesc salarii pentru funcţiile deţinute la USR, în frunte cu N. Manolescu). Vă rog să reţineţi: *tocmai fiindcă sunt membru al acestui Consiliu „suprem" de conducere al USR (neretribuit), am responsabilitatea expresă, faţă de cei ce m-au ales, faţă de breasla scriitoricească, să fiu critic, transparent, să nu ascund adevărurile care lasă de dorit din activitatea conducerii operative a USR, să o ţin din scurt.* Mai e ceva de comentat?

Se face caz în întreaga cerere-acţiune de „prestigiul" Uniunii Scriitorilor din România (USR). Care „prestigiu"? Cine l-a determinat? Cine e USR? O instituţie „sub vremi", care nu se respectă. Prestigiu înseamnă „autoritate morală" (conform tuturor dicţionarelor) – iar instituţia USR nu se poate lăuda cu nici o acţiune publică morală, care să-i fi atras simpatia populaţiei! Din contră, USR a ajuns la paroxism: de când a fost ales N. Manolescu preşedinte, în 2005, a fost interzisă semnătura lui Paul Goma (deoarece e incomod în tot ce scrie şi azi) în revistele ce apar sub egida USR! Paul Goma fiind un simbol al rezistenţei anticomuniste româneşti, un mare scriitor-disident pe care-l are România, refugiat politic şi azi în Franţa (şi pentru care USR nu mişcă un deget să-l aducă în ţară, din contră, îl pune la zid cu etichete condamnabile)! Din acest motiv am intrat personal în conflict principial direct cu N. Manolescu şi cu „cei 11" din Comitetul de conducere al USR, care au găsit de cuviinţă să-l compromită şi pe plan internaţional pe Paul Goma, nu numai în ţară! Luându-i apărarea lui Paul Goma şi publicându-l în revista *Viaţa Românească*, pe care o conduceam, am intrat în… dizgraţia conducerii nedemne a USR! Iată urmarea, am fost dat în judecată deoarece apăr Drepturile Omului, începând cu libertatea de expresie.

Se face caz că eu aduc prejudicii imaginii USR, că „defăimez" USR (şi conducerea sa, în frunte cu N. Manolescu), care, citez din cererea-acţiune, „în decursul anilor de existenţă s-a definit cu demnitate şi competenţă în România şi în afară, printr-o (sic!) activitate susţinută de promovare a literaturii de calitate" – fals! Care demnitate şi competenţă? Care imagine? USR n-a fost decât o instituţie colaboraţionistă, care a dezvoltat condamnabil ideologia comunistă şi a ridicat pe cele mai înalte culmi dictatura ceauşistă… USR a înfierat public orice „ieşire din rând" a scriitorilor disidenţi, ba chiar i-a dat afară din rândurile ei! Exemplul lui Paul Goma, dacă tot l-am pomenit mai sus, e flagrant: nu numai că n-a fost apărat de USR în 1977, dar a fost exclus din USR şi lăsat pe mâna poliţiei politice.

Apropo: sunt acuzat că pot aduce *în viitor* prejudicii (prejudicii potenţiale, deci) prin criticile mele – de când se judecă azi „poveşti cu calomnii şi prejudicii" care se pot întâmpla în viitor? Sunt condamnat preventiv, Doamne fereşte, ca „inamic public numărul 1"? Nu se judecă faptele propriu-zise? Iar dacă am adus cumva vreun prejudiciu USR, rog să se evalueze asta oficial, prin firmă autorizată.

Mai mult, sunt acuzat că mă lansez nu numai în *calomnierea* USR, ci şi în „calomnierea altor personalităţi publice din ţara noastră"! Iată motivul pentru care i se cere Justiţiei să mă execute sumar, să-mi interzică semnătura – şi orice cuvânt critic pe care-l voi mai scoate să fie plătit cu 1.000 lei noi pe zi! E incredibil: pe toţi îi „calomniez", deşi nu fac decât să consemnez adevăruri neconvenabile!

Vă puteţi imagina? Poţi critica orice, şi Preşedinţia României şi orice instituţie fundamentală a statului, azi, dar nu poţi critica Uniunea Scriitorilor, conducerea ei? E de tot râsul (sau plânsul)…

Nu pun în discuţie *cererea-acţiune* către „Judecătoria 4 Bucureşti", întru-totul rudimentară (dactilografiată penibil, cu greşeli de genul „printro" şi „întro", legat, sau „creierea de disensiuni", cu virgule puse împotriva ortografiei), semnată uluitor de Nicolae Manolescu, imaginându-mi că de vină e numai avocatul său, Deleanu Ioan. Sigur, N. Manolescu nu are nici o scuză că aşa compromite Uniunea Scriitorilor din România (USR). Îmi e mie ruşine de toată această cerere-acţiune „fără obiect", jignitoare şi agramată (toată e construită pe acelaşi calapod, de tip: „acesta, c uprins de febra scrierilor sale"; ultimul paragraf atinge apogeul, în care N. Manolescu cere pedepsirea mea, prin pronunţarea antologică a unei hotărâri în Justiţie care să-mi suspende semnătura – întreb: să fiu pedepsit pentru ce n-am făcut?).

Se mai spune în cererea-acţiune că „inventez scenarii" (sic!) – dacă sunt scenarii, deci literatură, nu pot fi incriminate. Apoi, bazaconia că prin aceste articole de atitudine eu îmi fac un „renume", nu mai trebuie să o demontez, e de ajuns să citiţi biobibliografia mea, să găsiţi adevăratul „renume". Nu mai pun la socoteală că se începe, jenant, cu: „În fapt, se constată că pârâtul…" – cine „se constată" (la plural, cu drept de instanţă), într-o cerere-acţiune semnată de N. Manolescu, care se transformă astfel în de laţiune?

Totodată, cererea-acţiune e plină de neadevăruri şi acuzaţii false (de fapt, ea mă calomniază pe mine): eu n-am pornit nici o „campanie unilaterală de calomniere" la adresa USR şi a conducerii sale, pur şi simplu îmi fac datoria, îi atrag atenţia breslei scriitorilor ce se întâmplă în realitate. N-am apelat la nici un „atac personal", atac funcţiile publice. Nicăieri n-am afirmat că USR e „un fel de grupare nelegală" (e tendenţios argumentul în sine al acestei cereri-acţiune, odată ce şi eu sunt unul dintre aleşii structurilor de conducere ale USR, cu drepturi depline, inclusiv de a avea reţineri asupra acţiunilor abuzive ale conducerii USR). O altă aberaţie: că eu urmăresc şi „creierea (sic!) de disensiuni în interiorul uniunii" – de unde până unde? Numai fiindcă spun unor lucruri pe nume şi cei vizaţi se simt descoperiţi?

Mă abţin să fac alte referiri. Aştept să văd enumerate „calomniile" de către N. Manolescu şi avocatul său, să pot să le demontez minciuna şi falsul. Vrea USR să-şi spele rufele murdare în instanţă? N-am nimic să-mi reproşez, n-am intenţionat nici o clipă să discreditez vreodată pe cineva, în nici un context. Repet, mi-am făcut datoria faţă de mine însumi, dând de gol lucruri reproşabile conducerii USR (cu USR n-am nimic de împărţit, se înţelege, din contră, iau apărarea rolului ei sindical; din păcate, cel ce mă cheamă pe mine acum în judecată *a politizat USR*, ceea ce e de neacceptat, şi nu e numai opinia mea,

„oamenii lui Manolescu” au acaparat tot). Repet, nu calomniez pe nimeni, de aproape 19 ani spun doar lucrurilor neconvenabile pe nume. Nu mă interesează dacă e preşedintele sau premierul României, sau e preşedintele USR: atunci când am de făcut cunoscută o opinie critică a mea în legătură cu un aspect sau altul, o fac fără prej udecăţi, cu onestitate. Nu am nimic de împărţit personal cu nimeni, apăr numai cu sinceritate principiile, adevărul lor. Mă lupt cu bună-credinţă cu tot ce mi se pare a fi abuz de funcţie.

Închei, întrebându-mă naiv: iubitor de confraţi cum e, criticul lit erar N. Manolescu a uitat că înainte de a da în judecată, „deontologic”, trebuie să apelezi pe scurt la Dreptul la replică în presa scrisă, dacă eşti nemulţumit de ceea ce s -a scris despre tine, şi chiar să apelezi la noile comisii de mediere de pe lângă j udecătorii, la mijloc putând fi o neînţelegere? Sau să ai o discuţie amiabilă cu cel pe care vrei să -l dai în judecată numai fiindcă îţi blamează abuzurile şi nu-ţi cântă în strună. Ştiindu-se că polemicile culturale nu intră în Justiţie… Domnia sa a ţinut cu orice preţ să-mi dea cu parul în cap, „prin surprindere”, să mă învăţ minte „la Tribunal” („la Tribunal, birjar”, ar spune un mare scriitor român clasic). Doar nu e greu să-i acuzi pe criticii tăi că te… *calomniază*! Reaua sa credinţă bate la ochi.

3 septembrie 2008. Bucureşti

Liviu Ioan Stoiciu

***

INTIMIDĂRI MANOLESCIENE …NU MAI EXISTĂ PREZUMŢIE DE NEVINOVĂŢIE, ÎN ROMÂNIA…?!

Domnul Liviu Ioan Stoiciu, scriitor român, de vază naţională şi internaţională, membru al USR - este chemat, prin citaţie judecătorească, în toată regula (emisă pe 6 august 2008, **chemarea se face pentru 29 septembrie 2008**…), în JUSTIŢIE (la Judecătoria Sectorului 4 - Bucureşti), de dl Nicolae Manolescu, preşedintele USR – sub acuzaţia că ar ***„calomnia, prin presă, atât USR, cât şi „persoanele din conducerea acesteia”*** .

Prin adresa/memoriu, formulată către Judecătoria Sectorului 4, se solicită, cu aerul că acuzatorul nu se poate să nu aibă dreptate absolută:

1-*„**plata de daune cominatorii a câte 1000 de lei-RONI/zi, pentru toată perioada de la rămânerea definitivă şi irevocabilă a hotărârii ce se va pronunţa şi până la întreruperea efectivă e calomnierii**”*;

2-pârâtul/Stoiciu să fie *„**obligat la plata de daune morale în sumă de 1 leu”***;

3-pârâtul/Stoiciu *„**să fie obligat la plata cheltuielilor de judecată**”*.

În memoriul cu pricina, se subliniază, cu privire la nişte articole ale dlui Stoiciu, din presă (în special, la ***Centrul Cultural Piteşti*** – dar şi în revistele electronice ***ARP*** şi ***Tiuk***): *„**Este uşor de observat că pârâtul, prin articolele sale, se lansează, din ce în ce mai mult, într-o defăimare aberantă la adresa USR şi a conducerii sale, inventând scenarii pe care le considerăm total neadevărate, dar care sunt de natură să ne ştirbească***

grav imaginea publică, fiind lesne de observat şi falptul că acesta (n.n.: dl Stoiciu) urmăreşte şi creierea (sic! - s.n.) ***de disensiuni în sânul uniunii***."

Noi, un oarecare membru USR, muritor de rând, nici cu gândul nu gândim la „***creierea***" unor disensiuni, nicăieri, nici măcar într-o ciurdă…d-apoi în câtumai USR-ul…!!! Dar, oare, care vor fi fiind „***neadevărurile***" pe care le-ar profera, „***prin presa românească***", dl Stoiciu?

Ne vom folosi de articolul „***E bine să se ştie***", din 26 mai 2008, din ***Centrul Cultural Piteşti*** - reluat în august 2008, în revistele electronice ***ARP***. Care erau acuzele, din gazetă, ale dlui Stoiciu? Că dl Manolescu ar conduce dictatorial USR-ul, de la Paris…Păi, aş dori să ştiu (nu sunt chiar un ageamiu într-ale Dreptului, dar să presupunem că aş fi…): nu-i adevărat, oare, că dl Manolescu este singurul conducător de Instituţie NAŢIONALĂ ROMÂNEASCĂ, **condusă… de la Paris**? Până şi dl Preşedinte Băsescu, cât de neastâmpărat este, şi tot de la Bucureşti îşi conduce, şi instituţia Preşedinţiei, şi ţara…Oare să nu fie adevărat că dl Manolescu conduce de la Paris?! Dom'le, om fi noi (evident, şi subsemnatul…) neghiobi, ageamii etc. - dar există un ***Ordin Prezidenţial***, publicat în ***Monitorul Oficial al României***, prin care dl prof. dr. Nicolae Manolescu este numit „ambasador UNESCO la Paris"…Aşa, ca neghiobi ce suntem, întrebăm: **cum poate un ambasador la Paris, să nu stea la Paris?!** Pe de altă parte, întrebăm, în aceeaşi calitate (se înţelege, de neghiobi - ageamii…): nu cumva este un cumul de funcţii nefiresc, să fii ambasador al României, cu sediul la Paris (ţara cu aşa o capitală se cheamă Franţa…), şi, în acelaşi timp, Preşedinte USR – adică: al Uniunii Scriitorilor din ROMÂNIA?! …ţară cu capitala la Bucureşti (precizez capitala şi ţara, pentru că aşa e la noi, la ageamii…). Dacă vom fi greşit în deducţie, ne rugăm de iertare…Dacă suntem ageamii, ce să facem şi noi?! Întrebăm… - pe alţii, deh…

…Dar dacă n-om fi greşit…hmmm???!!! Atunci, nu cumva dl prof. dr. Nicolae Manolescu va fi încălcând Legea, cu o nonşalanţă pe care istoria n-o înregistrează decât la firile dictatoriale?! Şi, atunci, nu cumva acuzaţia dlui Stoiciu nu-i „***neadevărată***"?! – ci perfect adevărată şi logică?! …Întrebăm, nu dăm cu parul, noi nu intentăm procese, nici măcar „de conştiinţă", d-apoi civile ori penale…Că n-avem bani, să-i dăm dlui prof. dr. Manolescu 1.000 de lei noi pe zi…cine ştie cum se mai „îmburdă" domnia sa, şi ne condamnă la 1.000 de lei…PE ORĂ!!! Pe minut… PE SECUNDĂ…

Apoi, dl Stoiciu, în articolul cu pricina (***E bine să se ştie***) acuză salariul de 500.000 RONI, al dlui Preşedinte Nicolae Manolescu…Păi, dacă se poate, punem, iar, o întrebare (umil, că aşa trebuie să te frângi, în astfel de vremuri, când cel cu 500.000 RONI/lună te poate arunca în temniţă, „ein-zwei"… - numai dacă-i rosteşti această cifră „***calomniatoare***" şi „***creiatoare***" de „***disensiuni în sânul***…"): salariile se iau pe muncă efectivă, pe ceva făcut - pentru ca acel „făcut" să fie, cât de cât, perceput, nu?! Parcă aşa ştiam, până deunăzi…s-or fi schimbat multe, în pârdalnicele astea de vremi…Păi, nu-i cam greu să justifici 500.000 de RONI, de la Paris… - când slujba de Preşedinte al USR, cu efecte vizibile în „R" (adică, în România…), ar trebui, cu necesitate,

spre a fi AUTENTIC EFICIENTĂ (prin „legarea de realitate”…), să se desfăşoare…**în România**?! Că, altfel, e destul de greu să justifici atâţia bani, câţi nu ia, poate, nici Preşedintele ţării, dl Traian Băsescu…în mână?! Sau nu este reală suma acuzată?! Păi, oare nu se pot verifica nişte state de plată, **chiar înainte de a intenta proces dlui Stoiciu**?! Şi verificarea se poate face **chiar de către membrii USR**…mă rog, cei din Consiliul de Conducere USR…dacă aceştia n-or fi având conştiinţă „de serviciu” şi bragă, în loc de sânge…

Nu acuz, ci sugerez…Doamne păzeşte şi apără de năpastă!!! Pentru că subsemnatului i se pare că „***creierea***” de „***disensiuni în sânul uniunii***” o face însuşi cel care creează starea de fapt: prin încasarea de foloase necuvenite (dacă-i adevărat ce zice articolul dlui Stoiciu!), dar, mai ales, PRIN DAREA/CITAREA ÎN JUDECATĂ, A UNUI MEMBRU AL USR!!! Păi, dacă dl prof. dr. Manolescu are dreptate, şi n-are bani pe statul de plată…(atâţia cât se zice…), de ce nu se justifică, întâi, în faţa celor pe care îi „păstoreşte”, şi intentează proces unui coleg de-al nostru, dar ŞI DE-AL DOMNIEI SALE?!

Oameni buni, oare când te faci de râs, mai tare şi mai mult: atunci când, **înăuntrul „casei”** (căci revistele de cultură, cele în care publică dl Stoiciu, înseamnă „**în casa USR”,** iar Judecătoria Sectorului 4 înseamnă „**înafara casei USR**”!!!), semnalezi, spre îndreptare, nişte strâmbătăţi şi neajunsuri ale „familiei” din „casă”…) – sau atunci când scoţi casa…”pe/în drum”, la Sectorul 4?! Deci, cine, oare, „***ştirbeşte grav imaginea publică***” şi „***urmăreşte şi creierea*** (sic! - s.n.) ***de disensiuni în sânul uniunii***”?! Aud?! Parcă nu dl Stoiciu…Dar, cine ştie… - la ora asta, la care se află România, s-ar putea să mă înşel, şi n-am bani să m-arunc în procese cu dl prof. dr. Manolescu, Preşedinte al USR şi ambasador UNESCO la Paris…Precum n-are bani de-aruncat în procese nici dl Stoiciu…Tocmai pe asta, se pare, mizează dl Manolescu, de nu-şi „spală rufele” în familia scriitoricească, printre colegii săi…şi se aruncă în proces cu dl Stoiciu – dl Stoiciu, care nici Preşedinte al USR nu este (…pe suma aia…n-o mai spun…că mă dă şi pe mine în judecată, „colegial”, dl Manolescu…mai bine mă încovoiez, laş, şi tac…!!!), nici ambasador al UNESCO la Paris nu e…Care va să zică, să facă bine să rabde şi să tacă…!!! Până când, „***cu iaurt, cu gogoşele***”… - până atunci, însă, GURA PLOMBATĂ, RECRUT!!! ŞI TRECI ÎN FORMAŢIE, CĂ DIRIBAUL TE MĂNÂNCĂ…!!!

…De ageamiu şi laş ce sunt, pun, iar, o umilă şi terorizată (căci, când planează asupra capului tău nu spectrul unei discuţii colegiale, ci „execuţia” civilă/penală, TEROAREA ESTE MARE!!!) întrebare: când un patron (că asta este, teoretic, dl prof. dr. Manolescu, la USR – patron!!! – în comparaţie cu noi, muritorii de rând, total „necolegiali”…) ştie că EL te-a angajat pe tine (muritor de rând, cum spusei…), cu **600 de RONI pe lună**, şi cere să fii sancţionat cu **1.000 de RONI PE ZI** (!!!), dacă nu încetezi să…(„***calomniezi***”, zice domnia sa…uitând că, până la proba contrară, dl Stoiciu beneficiază de prezumţia de nevinovăţie…şi, deci, dacă are dreptate în ce spune prin ziare, s-ar putea întoarce roata, şi să acuze, şi să ceară, la rândul său, dl Stoiciu…inclusiv restituirea

cheltuielilor de judecată… - pe care le cere/clamează, atât de sigur pe sine că va câştiga, dl prof. dr. N.Manolescu… - de parcă judecătorii i-ar fi gineri…) – deci, dacă tu ştii că ţi-ai angajat omul pe 600 de RONI pe zi, la ***Viaţa Românească*** (revistă patronată de USR, deci de dl Manolescu!), şi-i ceri sancţiune de 1.000 de lei PE ZI!!! - …ÎNTREB ŞI EU, CA TOT AGEAMIUL: NU ESTE AICI DORINŢA EXPRESĂ, DELIRANTĂ, DE A-L DISTRUGE PE ANGAJATUL TĂU?! Deci, nu s-o fi ascunzând acea „dictorialitate", lipsită de orice bună-credinţă, de care vorbeşte, în articolul său, dl Stoiciu?! Nu ştiu, întreb şi eu, ageamiul terorizat, care sunt… - …după ce dl Stoiciu este ameninţat cu spectrul condamnării „justiţiare"…tu, muritorule de rând, la ce te poţi aştepta?! Îţi vine rândul, uite-acuşi, dacă nu ştii să…"săruţi papucul"…

…Dl Stoiciu afirmă, în acelaşi articol la care facem referinţa, că „***pe cadavrul lui Paul Goma s-a înălţat în funcţie de ambasador UNESCO, la Paris, Nicolae Manolescu***"…Ce nu-i adevărat, în acestă acuză?! Subsemnatul, cu toată teroarea lui drăgăstoasă, vă invită să consultaţi ***Viaţa românească***, din august 2005…şi veţi observa o „coincidenţă" (Doamne fereşte, **DOAR O COINCIDENŢĂ**…!!!), între atacul contra cuplului Goma-Stoiciu, şi numirea „ambasadorului"…

…Dl Stoiciu demonstrează, în acelaşi articol, abuzul de a fi fost „scăzut" cu salariul…cu 1,5 milioane…de la 7 milioane (lei vechi…), indexat la 8 milioane (lei vechi…) - la 5,5 milioane (…tot „vechi"…)…Ce-i minciună aici?! Dacă e minciună, atunci la ce mai sunt folosite statele de plată?!

…Şi cam asta-i toată „calomnia", în linii mari…Restul, poate, că sunt cuvintele unui om, ale unui mare şi frumos scriitor, ALE UNEI MARI ŞI FRUMOASE CONŞTIINŢE SCRIITORICEŞTI, aflată „sub vremi"… - cuvintele unui scriitor/OM, exasperat de atâta abuz, despotism, mârşăvie ipocrit/fariseică, teroare, neschimbare (după „nebunia" încrederii visătoare din 1989…) etc. etc.…Cuvinte pe care noi, cei laşi, comozi, iresponsabili (sau, pur şi simplu, IGNORANŢI…!!!) – n-am avut verticalitatea să le pronunţăm…DAR TOT SCRIITORI „ÎNTREGI", CICĂ, NE NUMIM…!!!

…Şi, pentru că toate aceste adevăruri trebuia să poarte un nume, dl Manolescu a socotit, în profunda sa înţelepciune justiţiară, să le pună numele de **LIVIU IOAN STOICIU**…şi să le rânduiească într-un dosar acuzator, **DE INTIMIDARE**!!! (mă întreb dacă acelaşi dosar i l-a „construit" unui caz scriitoricesc mult mai grav, „gravat" în toate ziarele: „cazul Dinescu"…dar dl Mircea Dinescu are bani, este, după cum zice lumea, adică mass media - ***„cel dintâi între latifundiarii României"*** …e tare greu să-l intimidezi CHIAR ŞI CU ADEVĂRUL!!! …MAI ALES CU ADEVĂRUL…!!!) – pe care dosar să-l proptească direct la Judecătoria Sectorului 4…Asta, pentru a face DOAR cinste breslei scriitoriceşti, evitând, astfel, ***„creierea de disensiuni, în sânul uniunii"***…

…Domnilor JUDECĂTORI, Stoiciu sau eu (N-ARE NICIO IMPORTANŢĂ…chiar simt fiorul puşcăriei, de pe-acum, pe şira spinării…cine ştie de câte ori nu i-oi fi trecut „pe roşu", mai ştiu eu cărui potentat…cu ştire sau fără ştire, cu voie

sau fără de voie…N-ARE IMPORTANŢĂ!!!)… - mai avem, oare, vreo şansă la viaţă dreaptă, în această lume… - mai există, oare, prin străbătutele de foc arhanghelic terfeloage ale domniilor voastre…şi noţiunea de „**PREZUMŢIE DE NEVINOVĂŢIE**”…???!!! Sau, de cum un magnat, precum dl Manolescu, ne cheamă la judecată, la termen, trebuie să ne prezentăm **CU TOT CU JUVĂŢUL DE GÂT**?!

…Întreb şi eu, ca un biet muritor ageamiu şi perfect năuc(-it) - ŞI SLAB OM, ce mă aflu, din pură greşeală, în această lume a PUTERNICILOR…Ce se zicea, atunci, la „revoluţie”? Că, „de-acum, se va institui Forţa Dreptului, iar nu DREPTRUL FORŢEI”…???!!!

O fi…că, uite-acuşi, se face 29 septembrie 2008…(acest articol a mai apărut şi în revistele electronice:

1-luceafarul-romanesc.com/.../uniunea-scriitorilor-sursa-continua-de-scandal-**adrian-botez-„intimidari-manolesciene**...

2-feeds.technorati.com/blogs/revista-analize-si-fapte.com/2008/09/23/ecoul.com

3-feeds.technorati.com/blogs/revista-ecoul.com)

prof. dr. ***Adrian Botez***

***

DOMNULE MANOLESCU, NU SUNTEŢI NICI MĂCAR ÎMPĂRAT…!!!

În numărul 5287, al ziarului ***Evenimentul zilei***, citim, referitor la intentarea de proces, de către dl prof. dr. N. Manolescu, Preşedinte al USR, colegului său, scriitorul şi membru al Consiliului de Conducere al USR, devenit, prin “sminteala” manolesciană, “PÂRÂTUL” **LIVIU IOAN STOICIU** : “*Membru al Consiliului Director al Uniunii, Stoiciu a publicat o serie de articole în diverse publicaţii literare, în care afirmă că Manolescu plănuieşte privatizarea USR, pregăteşte un statut secret şi numeşte oameni în funcţii <<după bunul plac>>. <<Scrie tot felul de tâmpenii*(n.n.: dar aceste “tâmpenii” au un schepsis: dacă sunt “tâmpenii”, **de ce se supără atât de “justiţiar”, dl Manolescu**?!...iar dacă nu-s “tâmpenii”, de ce n-au fost “puse pe masă” şi discutate, DESCHIS, cu membrii USR…să nu uităm că dl Stoiciu este chiar membru al Consiliului de Conducere al USR, deci unul dintre primii care ar fi trebuit să afle despre…”tâmpenii”… - ori USR-ul manolescian funcţionează prin catacombe, precum conspirativul Consiliu Veneţian, pe la 1500?!...) *despre USR şi lumea ne tot întreabă ce facem noi acolo. Sunt chestii foarte grave, care nu trebuie ignorate. Nu vreau banii lui, trebuie doar pus la punct>>, a declarat criticul*.

În citaţia înaintată Judecătoriei Sectorului 4 (n.n.: total agramată!), *Nicolae Manolescu solicită ca Stoiciu să fie obligat să renunţe la critici <<sub sancţiunea unor plăţi de daune cominatorii a câte 1.000 lei pe zi, pentru toată perioada de la rămânerea definitivă şi irevocabilă a hotărârii ce se va pronunţa şi până la întreruperea efectivă a calomnierii>>. Dacă justiţia nu rezolvă cazul, spune criticul, Consiliul Director al Uniunii ar putea pune în discuţie retragerea statutului de membru al scriitorului*.”

…Careva, dintre cei care citiţi aceste rânduri de gazetă, din anul de graţie 2008, vi-i imaginaţi pe corifeii de altădată ai criticii româneşti, pe Titu Maiorescu, pe Eugen Lovinescu, pe George Călinescu etc. (dar şi pe mult mai recentul şi tânărul Eugen Simion…), târându-se şi bălăcărindu-se, prin judecăţi şi judecătorii, cu colegii lor de masă scriitoricească?! **CUM ADICĂ, TU, CRITIC LITERAR, TE BIZUI MAI MULT PE "CRITICA" JUDECĂTIRULUI SECTORULUI 4, DECÂT PE FORŢA PROPRIEI TALE CRITICI, A PROPRIULUI TĂU DISCURS/LOGOS?!** Păi, domnilor, asta arată, mai clar decât orice argument din vreo lege, că dl prof. dr. Nicolae Manolescu nu se simte DELOC stăpân pe arma criticii sale…!!!! Şi cum se numesc cei care stau pe un loc şi într-o poziţie care nu este potrivită cu puterile ori harul pe care-l au domnii care solicită, sfruntat, **iar apoi chiar ocupă acel loc/acea poziţie**? Nu cumva…IMPOSTORI?!

… Întrebăm şi noi, nu dăm cu parul…Poate aflăm de la domniile voastre Adevărul, pe care domnul Preşedinte de USR vrea să-l afle de la Judecătoria Sectorului 4…!!!

…O spunem pe şleau: acest domn Manolescu n-are nici bun simţ, nici conştiinţa vremelniciei umane, pe planeta Terra – şi nici măsura faptelor sale! Da, acuzaţiile dlui Stoiciu abia acum se vede cât de îndreptăţite sunt, DAR ŞI CÂT DE "SUBŢIRI": DL N. MANOLESCU NU ESTE DOAR UN DICTATOR – **CI ESTE UN PROST DICTATOR!!!**

Nu poţi (decât dacă eşti ultimul lingău!) să accepţi, tu, scriitor şi spirit liber - să te conducă un domn Manolescu, individ care se crede deasupra regilor şi împăraţilor Istoriei Terestre (deci, după cum se vede, suferă de complexul lui Iehova… - care complex face parte dintr-o boală, care trebuie tratată, de urgenţă…)! Domnia voastră, domnule Manolescu Nicolae, nu sunteţi un om lipsit de cultură: sperăm, deci, că vă amintiţi că împăraţii romani, în perioada când nu se credeau, încă, "zei", cu temple…(paranoia imperială!) - tocmai pentru a nu cădea în doaga acestui "complex al lui Iehova" (de care vorbesc, azi, în modernitate, psihologii şi psihiatrii…) – tocmeau, după fiecare victorie militară, nişte oameni, care să meargă pe lângă lectica împurpurat-imperială, sau să stea pe lângă tronul imperial, şi să le sufle împăraţilor, la ureche, tot soiul de, cum le ziceţi dvs., "calomnii", adică vorbe prin care să-l defăimeze cât mai cumplit pe "imperator"…Şi-i plăteau/răsplăteau, din gros, pe defăimători, cu mulţi bani de aur!! (…dvs., tocmai dimpotrivă, îi cereţi "defăimătorului" bani, prin decizia unei judecătorii de SECTOR!!! Ptiu!!!)…De ce cereau "defăimarea" şi o răsplăteau? Păi, tocmai pentru ca să nu şi-o ia în cap, împăraţii cu pricina, din pricina "victoriei" (care, ca orice victorie, e doar un accident, în istoria Terrei…), să nu uite că nu-i altceva, împăratul, decât o făptură muritoare…

Mai târziu, în Evul Mediu - cel nu întunecat, ci feeric luminat de CREDINŢĂ/SPIRITUALITATE/DOR DE DUH! - , regii i-au înlocuit pe defăimătorii "păgâni", cu bufonii (un fel de "nebuni întru Hristos" ai Evului Mediu timpuriu, pentru că erau **Paznicii Dreptei Măsuri şi ai Dorului de Adevăr**!) – care aveau slujba rară de a fi "Gică Contra", faţă de orice ar fi avut de gând să facă regele şi vasalii săi, orbiţi şi "răzniţi", de prea multă şi deşartă fală…De ce? Tot aşa: să nu creadă

"regii Lear" ai medioevului, că dacă-şi permit să fie dictatori nebuni/paranoici, chiar fac bine ce fac…alungând ADEVĂRUL/CORDELIA de la curtea regală, din locul "buricului pământului"/TRONUL…

Domnule prof. dr. N.Manolescu, ştim că nu sunteţi creştin, ci "liber-cugetător" (ce-a fi fiind aceea, ducă-se pe pustii…!), dar ascultaţi, vă rog, o pildă din ISTORIA BISERICII CREŞTINE, care pildă aduce, din vechime, un prilej aidoma celui pe care-l confecţionaţi domnia voastră, în zilele noastre, crezându-vă, pesemne, deopotrivă cu împăraţii Bizanţului veacului al VII-lea…(dar, daţi urechea încoace, vă rugăm, să vă şoptim ceva: "***Nu sunteţi nici măcar bazileu, dragă domnule Manolescu***…!"…):

…În ***Memorialul lui Theodor Spudeul***, se spune că, la anul 665, **sakellarul** (n.n.: trezorier al casei imperiale, sakellarul era, în Bizanţ, echivalentul unui ministru al finanţelor, al administraţiei publice şi al controlului funcţionării instituţiilor imperiale. În procesele de înaltă trădare intentate papei Martin, lui Maxim şi însoţitorilor săi, el joacă şi rolul de prim-procuror imperial), transformat în acuzatorul public/prim-procuror al împăratului Constans al II-lea, din Constantinopol (unde împăraţii, acum, la sfârşit de secol VII d. H., se cam "paranoicizaseră", ajunseseră, din păcate, să nu mai accepte "defăimătorii"…ci se credeau "infailibili" şi "zei"…) ROILOS/"Bukoleon" îi spune "pârâtului" - adică Sfântului Maxim Mărturisitorul, acuzat, de arienii monofiziţi, că "nu-l iubeşte" pe împăratul (Constans al II-lea) şi, deci, că de-aia n-ar fi nici bun creştin… (deci, n-ar fi bun lingău, pe la USR-ul medioevic…):

"**-Crede *în inima ta* cum vrei, *nimeni nu te împiedică***!!!" (n.n.: asta îi cereţi şi dvs., de fapt, domnule Manolescu, domnului Stoiciu: "*să creadă în inima lui*"…acele foarte stranii "tâmpenii", care v-au emoţionat atâta, încât vi s-a făcut de judecată, la Judecătoria Sectorului 4…).

La care Sfântul Maxim Mărturisitorul răspunde (precum, în alte date istorice şi la altă scară/importanţă a faptelor – azi, LIVIU IOAN STOICIU):

"**- Dar Dumnezeu *n-a limitat la inimă* întreaga mântuire, atunci când a spus: <<*Cel care Mă va mărturisi înaintea oamenilor şi Eu îl voi mărturisi înaintea Tatălui Meu cel din ceruri*>> (Mt, X, 32). Iar dumnezeiescul Apostol învaţă spunând: <<*Cu inima se crede spre dreptate, iar cu gura se mărturiseşte spre mântuire*>>(Rm, X, 10).***"**

Auziţi, domnule Manolescu, ce a grăit gura Sfântului Maxim Mărturisitorul?! Că Adevărul nu trebuie păstrat, cu laşitate şi egoism, doar "în inimă" – ci El trebuie mărturisit, ÎNTRU MÂNTUIRE!!! Mântuire care să fie nu doar a celui care-l rosteşte (în speţă, pentru Liviu Ioan Stoiciu…), ci şi a celui PENTRU care îl rosteşte (în speţă, pentru domnia voastră, domnule Manolescu…).
În loc să-l prigoniţi, cu judecată şi judecători şi Judecătorii ale Sectorului 4, domnia voastră ar trebui să-l răsplătiţi, pe LIVIU IOAN STOICIU, cu cele mai scumpe daruri…Dar domnia voastră sunteţi, fireşte, doar un "liber-

cugetător”…**nici măcar nu sunteţi împărat!!!**
Dar să ştiţi că grăitorii de Adevăr chiar nu aşteaptă dăruiri pe lumea asta, de la “liber-cugetători”, precum domnii manoleşti, sau, după caz, de la rătăciţi paranoici, precum împăraţii “Constans”/”constanţi” doar în orbire şi nemernicie…Grăitorii de Adevăr se bucură de vederea celeilalte lumi…se bucură pentru faptul că prigoana manolesco-constantiniană le pregăteşte drumul către curăţarea şi luminarea trupului şi Duhului…Dar, istoria mai zice, tot spre pilduirea şi înţelepţirea manolească (de-o mai fi loc de aşa ceva…), despre prorocirea Sfântului Maxim Mărturisitorul:

“*Atunci sakellarul a strigat:*

- Dumnezeu te-a trimis să fii ars în oraşul acesta (Constantinopol).

A zis atunci robul lui Dumnezeu:

- Mulţumesc lui Dumnezeu, Care, printr-o pedeapsă fără voie, mă curăţeşte de relele făcute cu voia. ***Însă <<vai lumii din pricina smintelilor ei! Căci este necesar să vină sminteliile, dar vai celui prin care vine sminteala!>> (Mt. XVIII, 7).*** “

Auziţi, domnia voatră, domnule prof. dr. N.Manolescu?! Da, aşa spune Hristos-Dumnezeu, prin gura Sfântului Maxim: „*Vai de cel smintit, dar mai vai de cel prin care vine sminteala*!” Iar domnia voastră, prin tot dezechilibrul FIRESCULUI, pe care-l creaţi/aduceţi, târând un coleg, un semen-frate, un nevinovat şi un MĂRTURISITOR, la scaunul judecăţii pământeşti/cezarice, **SUNTEŢI UN SMINTITOR!!!**

…Sau (LA ALEGERE!!!), cum spun comentariile de pe Internet, de pe blogul ***Evenimentului zilei***, referitoare la articolul sus-citat de noi (pe care le redăm întocmai, fără de vreo… „sminteală”…):
„**NICOLAE MANOLESCU ESTE UN BALAST AL UNIUNII (…)** A profitat de imprejurari intotdeauna, ca sa obtina functii. Nu i se potriveste functia pe care o are. Lumea nu il doreste.
(…) Manolescule, tu mananci pe toata lumea, dar, cind e vorba de tine, te suparasi, vb. lui Gigi: <<**MARE HAHALERA ESTI**!>>”
(…) De la Paris, de pe internet are impresia ca domina Romania ca Prunariu din univers.
(…)"*Stoiciu sa fie obligat sa renunte la critici „sub sanctiunea unor plati de daune cominatorii a cate 1 000 lei pe zi, pentru toata perioada de la ramanerea definitiva si irevocabila a hotararii ce se va pronunta si pana la intreruperea efectiva a calomnierii*"
Daca este realmente asa plingerea lui Nicolae Manolescu, ceva nu e in regula. Mi se pare normal sa actionezi pe cineva in justitie, cind te consideri prejudiciat de o afirmatie sau afirmatii ale acestuia - si vrei sa probezi ca minte, eventual sa soliciti o sanctiune pentru acea minciuna dovedita. Dar sa nu-i dai voie sa mai scrie deloc, e cel putin bizar...”

…Mai gândiţi-vă, domnule Manolescu, **OMULE!!!** (…**nici măcar împărat…!!!**), înainte de a (re)începe dvs. prigoana contra Mărturisitorului…!!!(acest articol a mai apărut şi în revistele electronice:
1-luceafarul romanesc.com/2008/09/21/atitudini-**adrian-botez**-„**domnule-manolescu-nu-sunteti-nici-macar-impar**...;
2-www.poezie.ro/index.php/article/1801773
3- viata-literara.com/
4-agonia.ro/index.php/texts/article/Articol)
prof. dr. ***Adrian Botez*** ***

interviul revistei

„VREAU ŞI, POSIBIL, VOI REUŞI SĂ AFLU CINE SUNT, CINE MAI SUNT…”

- INTERVIU CU ROMANCIERA BASARABEANO-HUNEDOREANĂ

RAISA BOIANGIU-

CÂTEVA DATE BIOBIBLIOGRAFICE

Născută în satul Speia (Basarabia), pe 1 septembrie 1934, se refugiază, în 1942, împreună cu mama (tatăl şi-l pierduse, acesta fiind deportat de sovietici şi murind în ”Siberiile fără de sfârşit”…), în comuna Almaj, judeţul Dolj.
Între 1953-1955, a studiat la Institutul Pedagogic – Bucureşti (neprimită la alte facultăţi, din pricina refugiului). În 1955, este repartizată la Hunedoara, la Şcoala generală nr. 3, ca profesor de Limba şi literatura română.

În 1958, absolvă Facultatea de română-istorie, din cadrul Universităţii-Bucureşti. 1962-1967 – continuă să predea Limba şi literatura română la Şcoala generală nr. 3, dar funcţionează şi ca director al şcolii respective. Îşi obţine, rând pe rând, toate gradele didactice.

1971 – **debutează literar**, cu versuri, în revista ***Familia,*** nr. 1 – cu aprecieri favorabile, din partea poetului şi eseistului **ŞTEFAN AUGUSTIN DOINAŞ**. În aceeaşi revistă**,** ***Familia*** (nr. 2), i-au mai apărut două poeme: ***Cuvintele*** şi ***Fără titlu***. Publică versuri şi în revista ***Plaiuri hunedorene***.
1972-1989 – participă la Cenaclul Flacăra din Hunedoara şi la cenaclul Sinteze, din Deva.
Între 1977-1989 – lucrează, tot ca profesor de Română, la Liceul nr. 2 – Hunedoara (experienţă descrisă în romanul, cu puternice accente autobiografice**,** ***Splendorile agoniei***, Danimar, Deva, 2007).

În 1979, câştigă concursul lurerar organizat de Editura Albatros – **debutând editorial**, în 1982, cu romanul istoric ***Zantiala, fiul pământului***.

1989 – Se pensionează.

1996 – Apare Cartea Albă a Securităţii – la pagina 353 (pentru anii 1969-1989) descoperă că i-a fost interzisă publicarea altor manuscrise, “*din pricina conţinutului ideologic necorespunzător*”, deşi referatele apreciative, din partea unor scriitori marcanţi ai literaturii române „moderne şi contemporane”, nu i-au lipsit…

COLABOREAZĂ LA REVISTELE:

Familia, Gazeta învăţământului, Limbă şi literatură pentru elevi, Ritm uri hunedorene, Provincia Corvina, Arhipelag, Orient latin, Expres-Magazin, Tribuna, Cuvântul liber, Semne, Ramuri etc.

VOLUME PUBLICATE

1-***Zantiala, fiul pământului*** – Ed. Albatros, Bucureşti, 1982 (128 pagini).

2-***În zbuciumul vântului***– Ed. Vlad&Vlad, Craiova, 1988 (129 pagini).

3-***Insula tăcerii :Confesiuni, povestiri şi schiţe despre vise, medici, boli şi…accidente*** – Ed. Călăuza, Deva, 2000 (116 pagini).

4-***Fuga neterminată*** – Ed. Signata, Timişoara, 2002 (216 pagini).

5-***Călcâiul vulnerabil*** – Ed. Călăuza, Deva, 2004 (117 pagini).

6-***Calea sfâşierilor. Joc înaripat*** – Ed. Danimar, Deva, 2005 (181 pagini).

7-***Splendorile agoniei*** – Ed. Danimar, Deva, 2006 (210 pagini).

8-***Călătoria înspre origini*** – Ed. Danimar, Deva, 2007 (124 pagini).

Referinţe critice la opera domniei sale (selecţie): **Eugen Evu** (“*Miza autoarei este pe stilistică, sparge tiparele textului alcătuind un amalgam poematico-prozaic terifiant*”), **Matei Vişniec, Radu Ciobanu** (“*O scriitoare pe cât de matură, pe atât de discretă, cu egale disponibilităţi pe ntru romanul istoric tradiţional, cât şi pentru cel de subtilă investigaţie psihologică”*) , **Victor Sterom, Al. Florin Ţene** (“*Prozatoarea este o proustiană întârziată, cu voluptăţi şirete şi pline de miez”*), **Maria Misir-Băloiu, Mircea Sântimbreanu** (“*Prozatoare înnăscută, cu o tenacitate robace a scris mii, zeci de mii de pagini, dar a tipărit întâmplător şi mai degrabă nenorocos, în zodii adverse…Proze îmbibate de feminitate şi de o duioşie drastic sfâşiate de cele mai brutale interogaţii(…) Cu sau fără form e statutare, domnia sa onorează breasla noastră de peste două decenii…*”), **Cornelia Popoiu** (“*Numele Raisei Boiangiu este o onoare pentru locuitorii Hunedoarei. Bibliotecile noastre se vor îmbogăţi cu o proză feministă plină de candoare, rafinată, punctată d e o avalanşă de interogaţii”* …) etc. etc.

***

*Stimată doamna **RAISA BOIANGIU** – aţi fost, o viaţă întregă, combatantă pe două fronturi, ca mulţi dintre scriitorii care mai înseamnă astăzi, ceva, în literatura română: I-**pe frontul profesoratului** şi II- **pe acela al artei**. Stau în faţă, acum, atât cu ultima dvs. apariţie editorială, care, totodată, este şi piscul de evoluţie al scrisului dvs. romanesc – **Călătoria spre origini**, Ed. Danimar, Deva, 2007 (124 pagini) - cât şi cu scrisorile şi cu C.V.-ul domniei voastre. Aş avea atât de multe să vă întreb…opera şi personalitatea omului **RAISA BOIANGIU** prezintă atâtea laturi de interes…Voi începe, încercând s-o fac cu…începutul…*

1-A.B.: *Deci, prima mea întrebare, către cineva născut în satul Speia, din ceea ce, azi , se numeşte „Republica Moldova” (de fapt, strămoşească ocină voievodal-românesc-basarabă, despre care elevii noştri, azi, ca şi pe timpul regimului comunist, NU MAI ÎNVAŢĂ NIMIC!!!), se va lega de cartea dvs., de un dramatism atât de bine temperat, atât de lucidă în analiza psiho-socială şi în introspecţie: Călătoria spre origini…Domnia voastră călătoriţi spre ORIGINI , practic, pentru noi toţi, ÎN LOCUL NOSTRU, din păcate…Ce aţi aflat acolo, „la origini”, adică în Speia Basarabiei, acum, după mai bine de 60 de ani de la refugiu? Nu-mi pot scoate din minte paginile din roman, în care intuiţi, simţiţi că basarabenii de azi (şi nu doar…) v-au „taxat”, pe domnia voastră, de „dezertoare” de la Marele Dezastru…De ce, oare, nu văd ei că, de fapt, războiul nu s-a încheiat, că, şi azi, de-o parte şi de alta a Prutului, există bătălia pentru fiinţare şi afirmare naţională, există „SIBERIILE SUFLETULUI”? Astăzi, de partea dreaptă a Prutului, există războiul rămânerii „în stare de trezie” identitară…mai ales după atât de suspicionabila şi „fără de cap” intrare, a României din dreapta Prutului, în UE…atât de clamată/lăudată, de „trădătorii de serviciu”…Intrare care s-a făcut CU UN CINISM ÎNFIORĂTOR, pentru a păstra hotarul UE-ului pe linia frăţiei noastre de sânge uitate…*

...Soarele de-acolo era şi al meu, bunicii omorâţi de bombe erau ai mei, fratele meu vitreg – băiat de trupă – îmi aparţinea prin tata, mama mea a fost cea care m-a însoţit – o mamă-leagăn, o bucătură de pământ fărâmiţat – udat cu lacrimi...mama peste tot cu mine...

R.B: Domnule Adrian Botez, prin dvs. s-a înfăptuit „botezul” cărţii mele ***Călătoria înspre origini***, întrucât cei din Basarabia, cărora le-am trimis cartea, nu mi-au dat răspuns. Nici măcar un semn că au primit cartea, această carte pe care am scris-o cu un suflu patriotic fără hotar, dorind re-integrarea mea acolo – cu toate cele ale mele… - ca să n-am simţământul ex-tragerii dintr-un tărâm al nimănui, prin care sufletul meu să hălăduiască, negăsindu-şi liniştea.

Dvs., într-adevăr, simţiţi enorm, lucru rar – şi, în mod deosebit, aveţi în structura psihică sentimentul iubirii de neam, firesc unui suflet ales. Trebuşoara asta mă impresionează, de parcă mi-aş fi găsit egoul real şi nu ascuns într-o abstracţiune, ca până acum.

Peregrinările mele de la Nistru până la Mureş sigur că m-au tracasat, m-au bulversat, dar m-am şi întregit, reuşind astfel să-mi gândesc cât de cât **sinele**, să mă re-găsesc.

Acum, când au trecut câteva decenii de la ruperea fiinţelor româneşti de la graniţele fireşti – eu, locuitoarea pe un mal al Nistrului, dusă de valul bejeniilor – vreau şi posibil voi reuşi să aflu cine sunt, CINE MAI SUNT...Eu, romăncuţa de şase ani, care-am „fugit”, cu mama şi bunica şi câţi alţii ca noi, rămânând unde ne-am aşezat, unde s-a vrut: voile noastre, voia mea – n-au contat, n-a contat nicicând – de atunci...şi până în prezent.

Soarele de-acolo era şi al meu, bunicii omorâţi de bombe erau ai mei, fratele meu vitreg – băiat de trupă – îmi aparţinea prin tata, mama mea a fost cea care m-a însoţit – o mamă-leagăn, o bucătură de pământ fărâmiţat – udat cu lacrimi...mama peste tot cu mine...

Am avut cu mine o mamă şi multe s-au împăcat astfel în mine. Bătăliile, bombele, toate „minunile” războiului, ale refugiilor – le-am trăit mai uşor, fiind cu ea.

Eu, cea de la 6 ani – 6 ani!!! - ... am gonit din faţa vitregiilor, neştiind că ele mă vor urmări o viaţă, pentru că nimic din ceea ce-ai trăit cu adevărat, aşa-numitele suferinţe, NU POT SĂ DISPARĂ...Când şi când, înţeapă – asta-i mângâierea lor, stropesc cu boabe de sânge, râd cu gustul amărui al dischineziilor şi trăirea purtătoare de mesaj arde. Vântul cu adieri potoleşte, uneori, vipia incendiilor suportate – dar, nicicând, uitarea...

Ce am aflat acolo, la „origini” – ehe!...: un conglomerat de simţăminte. Am întâlnit rudele: un sfert din sat, că tata a avut 5 fraţi şi 4 surori şi nepoţi şi strănepoţi, cu carul! Întâlnirea cu rudele a fost a re-cunoaşterii cu unii – câţiva – mai mult, cu alţii, mai puţin... – cei care nu doreau tulburarea apelor lor liniştite. Ce căutam eu acolo, în Speia, să-i incit la amintiri, poate dureroase şi pentru ei...?! Eu eram „FUGITA” – dispărusem din spaţiul natal, eram...DEZERTOAREA...

Ei, concetăţenii mei, n-aveau de unde să ştie prin ce trecusem, că viaţa-şi avusese pentru mine avatarurile ei: deportartea tatei în Siberia şi dispariţia lui fizică acolo, moartea bunicilor din sat – omorâţi de-o bombă, în timpul războiului, lipsurile materiale cumplite – foametea, lipsa îmbrăcăminţii etc.

După întâiul refugiu (în 1940), toate s-au amestecat, m-au bulversat – încât, oripeunde aş fi trăit, mi se părea că nu sunt acasă. Amintiri – atâtea vin buluc, încât nu ştiu ce să păstrez, imagini şi simţăminte atât de vii, de bogate! Viaţa ca o veşnică re-trăire care duce trupul viu acolo. Unde?

Simţeam, de pe atunci, în figura bunicului din Speia – moldovean (român get-beget!) – măreţia, gravitatea, gândul

întors în plaiul bine aşezat, răzvrătirea blândă şi maiestuoasă, grandoarea chiar, a unui exponent de elită, de cea mai pură alcătuire a locurilor – ŢĂRANUL nu foarte bogat, gospodar, cu mulţi copii şi nepoţi, însurat (din întâmplare?) c-o „venetică" (eh, veneticii – cât de greu sunt acceptaţi...), „taman" din Grecia, venită cu părinţii ei, AROMÂNI... – **aromânca,** bunica mea din partea tatei, înaltă, subţire, cu basma înflorată şi haine cernite – sugerând tristeţea după locul natal rămas departe, „loc" în care n-a mai ajuns nicicând, pereche bunicului meu, falnicul **TU-dor**, dorul meu rămas acolo, în sat.

Când ne-am întors vremelnic între anii 1942-1943 – nu i-am mai găsit vii...

2-A.B.: *Domnia voastră, practic, sunteţi fiica şi moştenitoarea mai multor tragedii însângerate ale Neamului Românesc…Sau, cel puţin, a două dintre ele: cea basarabeană şi cea macedo-română. Mi-aţi scris că vă interesează articolele mele, din revista* ***Contraatac*** *(v-am precizat, parcă, faptul că am scris şi o carte cu acest subiect tragic:* ***Prigoniţii cavaleri ai Mielului****… - apărută, prin bunăvoinţa şi interesul domnului profesor HRISTU CÂNDROVEANU, titanul luptei, din România, pentru* ***recunoaşterea Duhului Aromân, ca parte, extrem de activă, a Duhului Românesc*** *!), şi pentru faptul că, prin sângele care vă curge prin vene (deci, implicit, şi printr-o latură a Duhului), vă trageţi din aromâni…Detaliaţi, vă rog, această tragică moştenire, de sânge şi spirituală…Prin care parte a personalităţii domniei voastre vă simţiţi mai mult latura aromânească?*

Mă bântuia un gând, haotic: cine, cine sunt - cea de aici, din Hunedoara, profesoara pasionată, dăruitoare ieşită la pensie sau fiinţa strămutată din Basarabia, în Regat – într-o încăpere insalubră, locuind cu încă 4 femei: mama, două surori ale ei şi bunica mea din partea mamei. Bunica Elena şi bunicul Dimitrie – decedat înainte de a pleca – în iunie 1940 – aveau, şi ei, origine macedo-română – părinţii dumnealor se refugiaseră din Bulgaria – cândva – oprindu-se tot în Basarabia.

R.B.: Latura mea aromânească mărturisesc că nu m-a preocupat, dar în anii din urmă, parcă ceva vibra în mine. Mi se părea că nu aparţin niciunui spaţiu, ca şi cum ceva mă vântura, mă împrăştia. Mă bântuia un gând, haotic: cine, cine sunt - cea de aici, din Hunedoara, profesoara pasionată, dăruitoare ieşită la pensie sau fiinţa strămutată din Basarabia, în Regat – într-o încăpere insalubră, locuind cu încă 4 femei: mama, două surori ale ei şi bunica mea din partea mamei. Bunica Elena şi bunicul Dimitrie – decedat înainte de a pleca – în iunie 1940 – aveau, şi ei, origine macedo-română – părinţii dumnealor se refugiaseră din Bulgaria – cândva – oprindu-se tot în Basarabia.

Bunicul, preot, slujise în satele bulgăreşti, din Basarabia.

Latura mea aromânească: păi, da, dublă chiar – din partea bunicilor mei – mă ducea cu gândul la un spaţiu larg, la nord şi la sud de Dunăre.

Însă locul naşterii mele – satul Speia – de pe malul Nistrului – îmi părea intangibil, chiar şi în vis. Eram, şi eu, o părticică - în acest război al sufletelor

rănite. Spiritul meu românesc e trainic, adânc în mine - atât de adânc, că se pierde şi se regăseşte şi în aromânism.

3-A.B.: *Sper că nu sunt prea indiscret (dar, deh, orice interviu este o sumă de indiscreţii utile/rodnice…cel puţin aşa sperăm, mereu!), dacă vă întreb ce v -a îndemnat să vă începeţi cariera de romancieră, şirul celor 8 romane, de până acum… - cu un roman istoric:* ***Zantiala, fiul pământului****…? Tragedia daco-tracică v-a impresionat?*

Dorul meu de origini, atât de necunoscute de mine – netrăitele-mi se trăiau...se-mplineau pe-atunci şi prin acest roman istoric, numit, oarecum simbolic, "fiul pământului"...

R.B.: Întâiul meu roman, ***Zantiala, fiul pământului*** – apărut la Editura Albatros, din Bucureşti, este o istorie de pe vremea lui Burebista.

Îmi doream să scriu aşa ceva, întrucât predam elevilor mei numai Literatura română, iar Istoria – a doua mea calificare, rămânea undeva înafara preocupărilor mele curente, era un fel de vis al unei perseverenţe drăceşti: TREBUIA S-O FAC.

Doream să mă scufund, undeva, departe, în timp – de unde să nu mă salveze nimeni. Şi acolo am rămas preţ de aproape 3 ani, cât a durat documentarea – apoi, lucrul la „poveste". S-a ivit şi ocazia. Era un fel de concurs la Editura Albatros. Bucurie şi emoţii cu carul. Oare cine lucra pentru mine, ca să-mi împlinesc vrerea? Am câştigat concursul, care era tematic: **Epoca lui Burebista**. Dar – cenzura acţiona. A trebuit să modific diverse, conform preceptelor oficiale ale vremii. Lectora mea a dovedit mult zel, în acest sens.

Personajul principal – **Zantiala** – era un fiu al pământului – fiu al lui Burebista – rod al fanteziei mele.

După participarea la diferite bătălii – rănit, operat de renumitul Deceneu – moare ducând la zei dorinţele **dacilor**. Am evocat şi-o lume a zeilor: Zalmoxis, Bendis etc., obiceiurile dacilor – prin Bitus-bunicul, Bendidora-mama lui Zantiala. Apare şi o fătucă celtă, Nusatita – cea care-l îngrijeşte pe Zantiala, rănit într-o luptă cu romanii. Şi câte alte întâmplări apar: mi se părau un spaţiu şi un timp în care vieţuisem cândva. Nusatita era o „venetică" (...!!!), rămasă în munţi singură, după moartea părinţiolor ei. O carte pentru adolescenţi şi nu numai, care apăruse în 50.000 de exemplare, hmm...Ce vremuri ale lecturii...! – şi, după o săptămână nu se mai găsea niciun exemplar în librării, se epuizaseră toate...

Dorul meu de origini, atât de necunoscute de mine – netrăitele-mi se trăiau...se-mplineau pe-atunci şi prin acest roman istoric, numit, oarecum simbolic, **fiul pământului**...

A.B.: *Adică, vă doreaţi în-rădăcinarea, „originarizarea", după care aţi tânjit o viaţă, prin Zantiala, şi protestaţi, pentru acuza de „venetică", prin Nusatita...*

R.B.: Da, exact...O carte care cred că v-ar fi plăcut, dle Adrian Botez (nu mai am decât un exemplar, şi ăla rablagit...)...
Tragedia daco-getică, posibil, răsuna în mine, îşi cânta demultişor ieşirea, sub forma unei cărţi, întâia mea carte tipărită.

Pentru a ieşi din prezentul tern, apăsător – **fugisem** (iar?) într-o lume ce exista în mine deloc apusă. Adolescentul Zantiala – putea fi un alter ego al meu, în formă masculină – un adolescent gata de a dărâma tot (şi viaţa...), **pentru a fi întru ţară şi neam – a fi astfel**!

4-A.B.: *Citesc în scrisoarea domniei voastre, din 22 iunie 2008: „* ***Sunt la vârsta (şi aşa am fost mereu) la care îmi doresc să ating acea simplitate a exprimării, prin care să fiu EU, nu o abstracţiune, nu o grămadă de termeni – prin care să-mi dovedesc marea cultură****." Curios sau nu, aşa stau lucrurile, în acest „* ***transmodernism****" (diagnosticat de bruma de critici autentici, care le-au mai rămas românilor…) al zilelor noastre, nu doar la* ***Prozatori****, ci şi la mai toţi scriitorii care şi-au păstrat firea şi Duhul şi arderea curată a* ***Poeziei****…După un neomodernism sănătos, al unor Doinaş, Sorescu, Nichita Stănescu, fraţilor Emil şi Dan Botta (chiar dacă, mulţi, îl consideră pe adjudeanul Dan Botta „doar" un romantic…) – urmează acest, hai să-l ascultăm pe Theodor Codreanu, pentru că eu cred că ştie ce spune: „* ***transmodernism****", cu solide propensiuni spre* ***simplitate*** *(de tip recuperativ, ancestral-folcloric, evidentă, să zicem, şi la extrem de talentatul domniei voastre concetăţean/Poet,* ***Eugen Evu****…), sau cu rădăcini în* ***creştinism/ortodoxie****, ca la* ***Paul Aretzu*** *(dar Aretzu nu este, în niciun caz, o excepţie, ci se aliniază unui lung şir de „re-deşteptaţi" poeţi creştini, sau, poate, re-încreştinaţi/re-deşteptaţi… - pentru care re-încreştinare militam eu, încă din 2000, în articolul* ***Pentru o nouă intelectualitate****… - e motivul REAL, pentru care m-au „băgat afară", Buduca et Comp., de la* ***Cotidianul*** *- unde, datorită marelui scriitor român, Liviu Ioan STOICIU, aveam un colţ de rubric ă…). Vă simţiţi solidară cu unele dintre trăsăturile acestui curent de „re-împăcare" a scriitorilor cu Înţelepciunile Străvechi ale Duhului? Sau acţionaţi ca un „franctiror" - „trăgător de elită singuratic"?*

Fiecare dintre noi avem în noi înşine un fel de elită, tindem înspre aşa ceva – sau ar trebui să tindem. Treapta aceasta nu poate fi atinsă într-o viaţă de om, cred...(…). Înţelepciunile străvechi ale Duhului sunt în noi. Unii le descoperă, şi creează...(poate acesta să fie actualul transmodernism, de care faceţi vorbire...) – alţii le au, dar rămân nefolosite...(…). Mă simt într-acest străvechi Duh mândră că trăiesc şi mă adăp din Înţelepciunea celorlalţi.

R.B.: S-ar putea să fiu un trăgător de elită, singuratic: ar fi interesant. Îmi place formularea. Oare elita este chiar singuratică? Ar fi trist, dar, posibil, adevărat, întrucât personalităţile acestea cu relief nu pot fi decât astfel: adevărate piscuri, oameni care ştiu ce vor şi se comportă ca atare.

Un trăgător, în sensul celui care luptă de unul singur, cu himerele din el, uneori chiar necomunicând celorlalţi ideile sale, un fel de pustnic, un ascet pe un munte stâncos, atârnat în bătaia vântului, gata să cadă în hăuri – dar care se susţine prin propria voinţă, fiind supus, astfel, totnadelor de toate felurile, rezistând...

Să fiu un asemenea „trăgător"? Afirm că încă nu m-am găsit – de fapt, nici nu m-am căutat cu aviditate. Şi cred că fiecare dintre noi e un soi de trăgător. Bineînţeles, astea sunt numai speculaţii. Fiind – suntem trăgători. Elitele sunt rare, atât de rare încât, în spaţiul vital, sunt abia vizibile, trebuie să le fii în preajmă, să le sorbi mireasma diferenţei, să ai puterea să le recunoşti alteritatea, realitatea **altfel** – acel **altfel** care impune. De aici nevoia de zei-semizei, pe care am vrea să-i atingem şi să afirmăm, precum ecleziastul: *Iată-l pe acela pe care ai început să-l vezi! Nu-l părăsi, pentru că numai astfel el poate fi*!

Elitele, singuratice fiind, greu ni se relevă. Singurătatea lor e harul, haloul dimprejur, îndumnezeirea. Ca şi filosoful Mircea Ştefănescu, îmi vine să afirm că omul superior/creator nu vrea nimic pentru sine. Îşi doreşte numai împlinirea întru crezul său.

Fiecare dintre noi avem în noi înşine un fel de elită, tindem înspre aşa ceva – sau ar trebui să tindem. Treapta aceasta nu poate fi atinsă într-o viaţă de om, cred...

Statuia din noi, pe care o clădim într-o viaţă, este şi rămâne veşnic neterminată, transmisă urmaşilor, prin forţe misterioase, adevărate niracole...Astfel suntem solidari cu toţi ceilalţi, iar diferenţa noastră nu ne mai dă dreptul să ne considerăm excepţii. Suntem parte dintr-un întreg cuprinzător, în care intrăm toţi, cu bune şi cu rele, pasionaţi şi indiferenţi, purtători de credinţă sau fără de ea...

Înţelepciunile străvechi ale Duhului sunt în noi. Unii le descoperă, şi creează...(poate acesta să fie actualul transmodernism, de care faceţi vorbire...) – alţii le au, dar rămân nefolosite...

Să găsim în noi acele porniri şi, prin fapte, să le transmitem mai departe: acest lanţ inepuizabil, lanţul nostru „trofic" – o solidarizare în care existăm...altfel, nu...

De aceea: trăgătorul de elită singuratic este, în fapt, o părticică dintr-un tot, unul conştient, care nu-şi apără singurătatea, ci se vrea solidar cu toţi ceilalţi. În plus faţă de ei, având puterea de a-şi pătrunde sinele. Mă simt într-acest străvechi Duh mândră că trăiesc şi mă adăp din Înţelepciunea celorlalţi.

5-A.B.: *Care credeţi că va fi drumul prozei româneşti, în aceşti ani de cumplită năuceală spirituală? Credeţi că atitudinile interioare ale „transmodernismului" vor fi de ajuns, pentru „aşezarea apelor"? Va asculta cineva, în lumea de azi, VOCEA scriitoricesc-culturală (cea REALĂ, nu cea…"indusă de la Centru"…) a României?*

...Drumul prozei româneşti: cine îl poate şti? Poate va fi tot unul al autoficţiunii, în care realul se va amesteca cu fantezia...Vor reuşi să fie mai „vizibili" cei care -şi vor găsi traducător, în diferite ţări din Europa. Nu va reuşi nimeni să cearnă valorile, nici măcar timpul!

R.B.: Am citit şi citesc romane ale literaturii contemporane – româneşti şi străine. Am observat acele derapaje de la firescul cotidian, înspre sferele unor tematici ce cuprind, cu predilecţie, probleme legate de sex....

Unele dintre direcţiile literaturii actuale ne incită simţurile şi ne bulversează bunul-simţ...Parcă e în omenire o sete de pervertire, de mânjire, de scoatere la suorafaţă a putregaiului din noi. Nu voi fi eu aceea care să arunc cu piatra – dar, parcă, e prea multă atingere a primitivismului din noi...Animalic? Nu, la animale instinctele sunt fireşti – în timp ce, la oameni – este înjositor şi penibil.

Cândva, s-a interzis la noi acest lucru: ne-am ascuns gândurile, ne-am ruşinat de corpul nostru – şi acum, în fine, „expirăm”... – în scris. Va fi o modă, numai – sau o constantă a vremurilor ce le trăim? Proza de azi merge înspre un „realism” al fiinţei, autoficţiunile fiind adevărate destăinuiri, unele chiar biciuiri ale sufletului, gata să-şi trădeze adevărurile fiinţei. Care ar fi, oare, acestea? E iubirea un păcat? Bineînţeles că nu, dar cum poate fi ea transmisă? În direct, prin cărnuri ce se ating, se frământă... - se destăinuie astfel?! Sau există, mai există (şi merită să păstrăm acest lucru...) iubiri cu freamăt de codru milenar, cu verdele crud, cu petale de flori...cu miresme, pe care le păstrăm în suflete, minunându-ne, iar şi iar, de tăria parfumului lor...?!

Acest parfum ne pătrunde întreaga fiinţă, e mai îmbătător decât orice atingere organică, of, atingerea poate doar a privirilor, poate doar acea strângere de mână, cântată de poeţii romantici...ceva deloc desuet – strângerea de mână fiind **suprema declaraţie de dragoste**, o destăinuire care întrece puterea de declaraţie de dragoste a buzelor...Privire şi atingeri de mână – o horă a îndrăgostiţilor fără prihană, mereu...

Vorbe, dar şi simţăminte – o emanare de forţe pătrunzătoare, legând – poate întru eternitate: o efigie a iubirii. Naivitate, cum ştii tu să te autoiluzionezi! Dar adevărata iubire trebuie să fie în cărţile purtătoare a esenţelor vieţii, dăruitoare întru ceilalţi.

Greu de presupus că un autor valoros, pierdut într-o vastă provincie a sufletelor, poate fi auzit. Vocea scriitoricesc-culturală reală există. Dar nu totdeauna e şi auzită... – nu totdeuna e respectată, ascultată - ...dar acesta este, în definitiv, firescul unei existenţe la marginea...”centrului”...În fond, cine să-i propulseze pe scriitorii autentici, din provincie? Unii ca şi ei. Cei de la „centru” nu-şi pot „permite” aşa ceva...Ei ştiu că sunt...”centrul”, şi n-are niciun sens să se dea deoparte!...să facă loc şi celorlalţi...nu se face...!!!

Ce cărţi, ce autori am citit, în ultima vreme? Români contemporani: Mircea Cărtărescu, despre al cărui ***Orbitor*** mi-am permis să scriu în Ardealul literar...Cecilia Ştefănescu, cu ale ei ***Legături bolnăvicioase*** – Simona Popescu...minunate ***Exuviile*** ei...

Mai nou, m-am orientat spre editura Humanitas, cu ale sale Jurnale - de pildă ***Henry şi June***, de Anaïs Nin, ***Uşa interzisă***, de Liiceanu...Efluviile lor, de viaţă clocotitoare, mă menţin într-o tinereţe fără bătrâneţe...

Drumul prozei româneşti: cine îl poate şti? Poate va fi tot unul al autoficţiunii, în care realul se va amesteca cu fantezia...Vor reuşi să fie mai „vizibili” cei care-şi vor găsi traducător, în diferite ţări din Europa. Nu va reuşi nimeni să cearnă valorile, nici măcar timpul!

6-**A.B**.: *Care vă sunt proiectele romaneşti, pentru această atât de dulce vreme a fiinţei domniei voastre?*

Acum îmi vine ca o datorie faţă de străbunii mei, bunicii aceia prigoniţi din Grecia, din Bulgaria etc. – şi faţă de plaiurile acelea pe unde paşii mei şi privirile mele au trecut. În mine, evenimentele sunt prezente, deci...la drum! Mărturiile mele trebuie să rămână, dar energia mea îmi va permite?
Îmi doresc, şi sper – pagini răscolitoare care (oare?) să trezească din amorţire oameni trăitori de azi şi...de mâine, să afle oamenii de azi şi de mâine, ce-a fost cu noi, cei de ieri...cu bejeniile noastre, cu tot ce au dorit invadatorii să distrugă în noi (şi nu au reuşit deplin...!). Of, Si beriile sufletului, câte au fost! – ...acel Duh al Înţelepciunilor Străvechi – de care dumneavoastră amintiţi, cu atâta pasiune convingătoare!!!

R.B.: Proiecte? A vorbi de proiecte. Ceva foarte actual. Fiecare vorbeşte/întreabă de proiecte. A proiecta în viitor dorinţele. A fi întru viitor odată cu clipa prezentă. Trăiesc, deci sper, eh! Speranţele aducătoare de idei, de sinţire, de căldură sufletească, de adieri dinspre viitor înspre clipa prezentă.
În gândul meu, acum, e o carte la care am lucrat 3 ani, un roman de dragoste (cică!): ***Iubirea în amurg***. Multe trăiri apar acolo, o carte scrisă cu sinceritate, cu bunăvoie izbăvitoare după moartea fizică, a celui ce-a fost soţul meu – 46 (patruzeci şi şase) de ani!
Izbăvirea putea veni şi din fantezie, şi din vis, şi din dorinţă, şi din curaj, şi din asumarea fiinţei, pentru a deveni întregul care trebuia să fii...
E o stare pe care am simţit nevoia s-o decelez, s-o dibuiesc, să văd cum e, ce mi-aduce şi cine sunt eu!
Treaba asta mi se punea cu acuitate! Cine mai sunt eu, cum mai pot fi eu, mai pot iubi, ce devin ceilalţi pentru mine, cum se poate manifesta iubirea pentru un altul, dacă ea mai poate fi şi în ce formă?!
Multe, tare multe întrebări şi, se pare, şi răspunsuri diverse, posibil lămuritoare, exprimate în emoţii şi fiori dăruitori. Cartea e. N-am scos-o! Diverse nevoi m-au ţinut în loc, dar...
Alte proiecte? Păi, am început un roman-povestiri, cu eroine care trec dintr-o poveste în alta, dar povestirile pot fi citite şi independent – vieţi ale unor „domniţe" care au trecut prin „tragediile războaielor", cu fiii duşi în străinătăţuri, cu viaţa văduvelor „trandafirii" – pline încă de şarm (aşa le văd eu!), care în timpul liber se-ntâlnesc, petrec în felul lor, jucând canastă sau făcând parte dintr-o roată, un adevărat carusel al amintirilor – care nu mai sunt tragediile ce-au fost, ci poartă cu ele aura unor trecute vieţi, deloc irosite în lupta pentru supravieţuire...Vreau să iasă ceva real, dintr-o lume care, şi în condiţii vitrege, şi-a dus povara cu demnitate – acea clasă de mijloc, nemânjită iremediabil de comunismul biruitor, cu tarele lui multiple. Sper să iasă ceva „super", nu „naşpa" (cum zic tinerii noştri...), dar poţi să ştii...Aş vrea să văd că „bătrâneţea" mea (a vârstei) va avea în ea tăria şi va izbândi. (Mai simt tinereţea îmbiindu-mă să-mi realizez proiectele!).
Mai am povestiri, romane scrise mai demultişor, în diferite stiluri –

moderniste şi postmoderniste, care stau cuminţi în sertere. Vor fi, nu vor fi – cine ştie?
În prezent, urmează să-mi apară un volum de poeme (de la tinereţe pân` la bătrâneţe!) – ***Dizarmonii***. Încerc marea cu degetul. Unele poeme sunt de dată recentă. Nu le-am tipărit până acum, pentru că scrierea romanelor m-a acaparat.
Ca o concluzie (deloc...concluzivă!) – mintea mea mai gâlgâie proiecte. Poate (cred c-ar trebui) voi scrie despre copilăria mea, care-i un subiect deloc vesel. Acum îmi vine ca o datorie faţă de străbunii mei, bunicii aceia prigoniţi din Grecia, din Bulgaria etc. – şi faţă de plaiurile acelea pe unde paşii mei şi privirile mele au trecut. În mine, evenimentele sunt prezente, deci...la drum! Mărturiile mele trebuie să rămână, dar energia mea îmi va permite?
Îmi doresc, şi sper – pagini răscolitoare care (oare?) să trezească din amorţire oameni trăitori de azi şi...de mâine, să afle oamenii de azi şi de mâine, ce-a fost cu noi, cei de ieri...cu bejeniile noastre, cu tot ce au dorit invadatorii să distrugă în noi (şi nu au reuşit deplin...!). Of, **Siberiile sufletului**, câte au fost! – ...acel Duh al Înţelepciunilor Străvechi – de care dumneavoastră amintiţi, cu atâta pasiune convingătoare!!!

7-A.B.: *Cum priveşte/percepe profesorul (…de o viaţă întreagă, viaţă dedicat-apostolească!)* ***RAISA BOIANGIU*** *- învăţământul de azi… - avându-l în vedere pe cel de ieri? Credeţi că, prin aceste manulale alternative „ALE UITĂRII DE SINELE ADÂNC”, manuale adormitoare de identitate şi de conştiinţă identitară, învăţământul va mai avea, în viitor, alt rost decât acela al transformării unor popoare frumoase şi sănătoase – în turme de sclavi mondiali/”mondializti”/”mondializaţi”? Credeţi în teoria „adaptabilităţii necesare la lumea de azi”, a tineretului? …sau în teoria „luptei tineretului pentru a schimba lumea” (poate că… în bine…dacă s-o mai fi ştiind, azi, ce o mai fi fiind BINELE…)?! „****Ce-i de făcut?****” – vorba scriitorului Nikolai Cernişevschi (1828-1889)?!...*

Într-adevăr, lupta pentru re-naşterea Duhului Românesc nu prea se duce, pe tărâmul şcolii. Şi e trist, şi chiar distrugător de spirite tinere! (…).Bucăţica de loc pe care vieţuim, stropită de sânge, în războaie de apărare, este de drept a noastră, aşa că...Cred că PROFESORUL ar trebui să fie acel semănător, prin care simţământul mândriei naţionale să fie cultivat. Noi, românii, avem, în spiţele noastre, înaintaşi de marcă. Nu trebuie să-i uităm nicicând.

R.B.: Manualele nici măcar nu se folosesc: au devenit inutile, în cea mai mare parte. Dacă deschizi vreunul de literatură română sau de istorie – se vede că, într-adevăr, precum ziceţi, nimic identitar nu se află. Suntem una cu lumea, dar nu mai avem personalitatea noastră evidentă acolo, structura noastră psihică, de vecii încrustată în noi, de parcă autorii şi-ar dori ca tinerimea să n-aibă habar de tradiţii, de obiceiuri, de datorii faţă de înaintaşi. E nevoie de mult

mai mult pentru a trezi sentimentul patriotic.
Bucăţica de loc pe care vieţuim, stropită de sânge, în războaie de apărare, este de drept a noastră, aşa că...Cred că PROFESORUL ar trebui să fie acel semănător, prin care simţământul mândriei naţionale să fie cultivat. Noi, românii, avem, în spiţele noastre, înaintaşi de marcă. Nu trebuie să-i uităm nicicând.
În fibra noastră ei pulsează, ne amintesc de datorii pentru păstrarea a ceea ce am fost şi suntem.
Sigur, prin TINERI vom duce mai departe idealurile noastre – ca popor şi neam. Ei, poate, vor afla ce-i binele – şi numai astfel, în cunoştinţă de cauză, se vor putea implica în păstrarea a ceea ce-i mai de preţ în noi, ca neam şi ţară – şi, desigur, LIMBĂ ROMÂNEASCĂ...Fireşte, cu acele componente – DIALECTELE – unde un loc de seamă îl ocupă cel aromânesc.
Într-adevăr, lupta pentru re-naşterea Duhului Românesc nu prea se duce, pe tărâmul şcolii. Şi e trist, şi chiar distrugător de spirite tinere!

8-A.B.: *Vă place revista **Contraatac**? – …atât cât aţi putut s-o cunoaşteţi… Vă plac copiii care scriu frumos? Credeţi că tinerii scriitori, de azi… - chiar vor putea evolua, ca scriitori, în vremile acestei Mari Năuceli Mondiale şi ale Marii Migraţii Transeuropene?*

Revista *CONTRAATAC* – o surpriză pentru mine! Mai întâi, formatul de carte mare – carte pentru citire-CUMINECĂTURĂ, într-un spaţiu sacru!
(...)…ambiţia dvs. de a atrage tineretul în acest colocviu – este demnă de toată lauda, indiferent dacă îi veţi convinge sau nu să creadă în adevărurile în care credeţi dvs., cu atâta ardere, distrugătoare a chiar fiinţei care sunteţi!!! (...) **Aveţi ceva din dăruirea unui erou! Vă doriţi să fiţi Mielul Sacrificat?**
Asta e. Mă bucur că v-am cunoscut şi prin această revistă, care vă aparţine şi vă caracterizează!!!

R.B.: Revista ***CONTRAATAC*** – o surpriză pentru mine! Mai întâi, formatul de carte mare – carte pentru citire-CUMINECĂTURĂ, într-un spaţiu sacru!
„Atac” – nu era suficient? Împotriva cui acest „contra”? Contra a ceva anume? Posibil, contra pasivităţii, indiferenţei, indolenţei, contra lipsei de acţiune, a ceva ce nu se face, întrucât spiritul dormitează, refuză faptele. Ele, faptele, cum se pot exercita? Prin scris! Numai astfel? Prin cuvântul binecuvântat, care să învie sentimente, emoţii care zac în noi de ceva timp.
Teoretizarea unor idei este „fainã”, fulminantă, convinge. Le-am citit cu dârză aplecare, n-am vrut să le pierd, le-am încorporat în mine.
Dar, pentru elevi, articolele foarte documentate pot părea greoaie, descurajante: greu vor rezista la lectură. M-au atras versurile scrise de elevi, care-şi au seva lor, gustul sincerităţii, al coparticipării la actul sacru al creaţiei artistice.

Totuşi, ambiţia dvs. de a atrage tineretul în acest colocviu – este demnă de toată lauda, indiferent dacă îi veţi convinge sau nu să creadă în adevărurile în care credeţi dvs., cu atâta ardere, distrugătoare a chiar fiinţei care sunteţi!!!

Vă admir pentru atari preocupări, dar, în acelaşi timp, mă întreb: cât veţi rezista astfel?

Aveţi ceva din dăruirea unui erou! Vă doriţi să fiţi Mielul Sacrificat?

Asta e. Mă bucur că v-am cunoscut şi prin această revistă, care vă aparţine şi vă caracterizează!!!

9-A.B.: *Vă rog mult,* ***spuneţi-le un cuvânt de încurajare****, în primul rând celor care abia şi-au întins aripile scrisului artistic spre soare…riscând să şi le ardă, în pragmatismul sălbatic şi în cinismul, lipsit de orice urmă de „fair play", al zilelor noastre…Dar nu numai lor! – căci şi oamenii/scriitorii în toată firea (unii…mulţi…) „se prostesc", azi…*

Alegerea le aparţine! Două căi:

1-înspre strălucirea putregăioasă, înşelătoare, a banului (atât de iubit de unii...), sau

2-înspre trudnica, iradianta cale a artei, nu foarte dăruitoare, dar împlinind frumos destine, chiar fără răsplata bunăstării – o lumină purificată, unificatoare de spirite!

R.B.: Un cuvânt de încurajare pentru tineri, pentru elevii dvs.? Desigur. Când eram elevă de liceu în Craiova (după al doilea refugiu din Basarabia), am primit, într-o zi, un **dar**, de la profesoara mea de psihologie. Mi-a lăudat un răspuns la o întrebare la care nu putuseră să răspundă vreo 20 de colege, înaintea mea. Momentul acela a fost pentru mine un moment de graţie: mi-a rămas, pentru totdeauna, în cugetul meu – şi m-a ajutat să cred în puterea de pătrundere a gândului, în bogăţia spiritului uman.

Ce triumf al sfrijitei adolescente, orfane de tată – dus în Siberia – dispărut acolo... adolescentă care, printr-o încurajare, rostită de un profesor, putea să se nască, SĂ EXISTE!!! Ca om care gândeşte, nu un simplu obiect al clasei – numai cu trup, ocupând o bancă...Întreaga mea viaţă a fost luminastă de acea apreciere. Am început să-mi pretind mai mult, să obţin rezultate mai bune la învăţătură. Îmi făcusem un fel de Proces verbal al conştiinţei mele, în care îmi analizam defectele: lenea, dezinteresul etc.

Cuvânt de încurajare tinerilor care scriu? Da, mai sunt asemenea tineri, care-şi află temeiul în actul artistic. Ca profesoară, i-am încurajat şi eu pe elevii mei supradotaţi. Şi ei s-au realizat deplin artistic, prin creaţii artistice şi nu numai.

Nu toţi elevii iubitori de literatură vor deveni, neapărat, poeţi – dar vor fi cei atoatecuprinzători, oameni care văd şi aud, ştiu să trăiască şi prin suflul artei şi să aibă idei înălţătoare!

Cred în **PUTEREA ARTEI** de a înfrumuseţa sufletul, de a aduce bucurii spiritului.

Fiecare dintre cei care scriu sau numai citesc – au în sinele lor acea omenie-demnitate, putere de cuprindere a tot ceea ce este adevărat şi bun.
Devianţii, cei care ţintesc numai banul, ce îngustime de vederi; dispreţul lor pentru partea spirituală din om, pentru cultură, nu vor atinge nicicând suflul unui Om, ci vor rămâne zăvorâţi în goana lor după avere, dispreţuind pe cei care n-o au.
A fi numai astfel, ce sărăcie, de fapt, ÎN EI!
Tinerii cu dezinvoltura lor, cu dragostea de muzică, de Internet, de evadare din pragmatic – au în ei potenţa de a trece înspre cele artistice-umane.
O privire într-o carte le va deschide noi căi înspre cunoaşterea propriei intimităţi şi vor putea, astfel, participa, din ce în ce mai mult, la „ritualul lecturii", întrucât fiecare carte citită le poate induce o convingere, o noutate, o adevărată bogăţie necesară – alături de pragmatismul cotidian.
Alegerea le aparţine! Două căi:

1-înspre strălucirea putregăioasă, înşelătoare, a banului (atât de iubit de unii...), sau

2-înspre trudnica, iradianta cale a artei, nu foarte dăruitoare, dar împlinind frumos destine, chiar fără răsplata bunăstării – o lumină purificată, unificatoare de spirite!

10-A.B.: *Vă rog mult să vă puneţi măcar una dintre întrebările pe care nu vi le-am pus eu, în acest interviu…(şi încercaţi să vă daţi, evident, şi un răspuns…!!!). Ştiu, sunt foarte multe întrebările lăsate pe dinafara acestui interviu (poate că primul dintr-un şir…) – dar faceţi, vă rog, un nobil efort! Dacă simţiţi că n-aţi descărcat tot ce aveaţi pe inimă...*

Faptul că dvs. credeţi cu tărie în ceea ce afirmaţi, se transmite interlocutorului, se pare. Pe mine, în orice caz, aţi reuşit să mă inoculaţi, ca şi cum mi-aţi fi tatuat corpul cu tăria convingerilor dvs. (…).Cu bucuria unei comuniuni benefice, a unei re-treziri a fiinţei mele întru Înţelepciunile Străvechi ale Duhului, vă mulţumesc şi sper că sfera celor ce cred în Duhul Aromân, ca parte activă a Duhului Românesc – să fie cât mai cuprinzătoare!

R.B.: Ce-aş fi vrut să mă-ntrebaţi şi n-am primit acea întrebare de la dvs.?
Întrebările toate cele zece (decalogul), puse de dvs., au fost incitante, au reuşit să mă pătrundă – cu conţinutul lor viu de esenţă a umanului dintotdeauna şi de mare acuitate actuală. Se simte că sunteţi un participant deloc pasiv la efervescenţa atât de necesară, întru trezirea spiritelor celor cu Duh Românesc. Faptul că dvs. credeţi cu tărie în ceea ce afirmaţi, se transmite interlocutorului, se pare. Pe mine, în orice caz, aţi reuşit să mă inoculaţi, ca şi cum mi-aţi fi tatuat corpul cu tăria convingerilor dvs. – şi eu, persoană uluită, nu pot încă să mă desprind de această adevărată magie şi să răspund conform cu convingerile mele. Nu reuşesc, cred, încă, să fiu eu, pur şi simplu EU, în acest dialog instituit şi dirijat de dvs.! Probabil că aşa se-ntâmplă în orice interviu. Am citit multe dialoguri la viaţa mea. Mai nou – mi s-a

transmis fervoarea ideilor formulate de domnul Daniel Cristea Enache, în dialog cu regretatul, de-acum, Octavian Paler.
Reputatul critic, cu o exprimare frustă, deloc artificioasă, a reuşit să scoată, de la vârstnicul Paler răspunsuri la fel de adevărate, aşa cum se cuvine între doi intelectuali de marcă, în care simţi destăinuirile reciproce, chiar dacă unul întreabă şi celălalt răspunde.
La fel de penetrante în fiinţa cititorilor sunt dialogurile dintre orbul plin de lumina interioară a unei personalităţi de excepţie – Borges – minunatul original scriitor argentinian – şi Sabato – preopinentul său... – asemenea, un mare scriitor şi gânditor...
Şi câte alte dialoguri, de la Platon pornind, şi până în zilele noastre – toate simţindu-le în contemporaneitate.
Nu ştiu dacă am reuşit să răspund, cât de cât, întrebărilor dvs. Pentru mine aţi fost Sfinxul, iar răspunsurile mele – mi se par prea simplificate.. – dar gândite şi simţite, ceea ce nu-i de colea, totuşi!
Alte întrebări? Infinitul e atât de cuprinzător, încât oricâte întrebări ar fi de pus, nu s-ar încheia nicicând şirul lor. Poate cu altă ocazie, aşa după cum afirmaţi, s-ar mai putea încropi un dialog...Mi-aş fi dorit să fiu mai documentată, în legătură cu stră-străbunii mei aromânii, dar asta e...Voi încerca, altădată, într-un alt timp şi folosind mai bine timpul, să umplu aceste goluri impardonabile...
Cu bucuria unei comuniuni benefice, a unei re-treziri a fiinţei mele întru Înţelepciunile Străvechi ale Duhului, vă mulţumesc şi sper că sfera celor ce cred în Duhul Aromân, ca parte activă a Duhului Românesc – să fie cât mai cuprinzătoare!
Iar dvs., dle Adrian Botez, sănătate şi cimentarea eforturilor nobile, întru slujirea şi răspândirea ideilor în care credeţi cu patimă aproape supraomenească...!!!

A.B.: *Stimată doamnă RAISA BOIANGIU - eu sunt acela care vă mulţumeşte, din suflet, pentru căldura şi bunăvoinţa cu care aţi răspuns la întrebări! Aveţi, dincolo de „proustian”-ismul pe care îl folosiţi, ca romancieră, în chip de armă de (auto)investigaţie, o mare, uimitoare şi bine disimulată putere de PATIMĂ/PĂTIMIRE BINECUVÂNTATĂ!!!*

A întrebat şi consemnat : prof. dr. ***Adrian Botez***

***

cuvânt duhovnicesc de dimineaţă

ECUMENISMUL ŞI BISERICA

(*din culisele ecumenismului*)

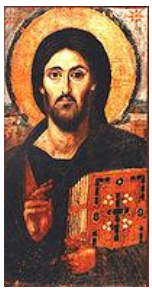

Trăim într-un veac îngenuncheat de progres şi „democraţie", în care *„Hristos se transformă şi creştinismul se liberalizează"*, urmând îndeaproape patimile omului acestei lumi. Răsar din ce în ce mai mulţi creştini atraşi de „virtuţile" pluralismului, fascinaţi de unionismul religios şi de binele umanist. Iubirea, Adevărul, Libertatea îşi pierd însemnătatea şi raportarea fiinţială la Hristos.

Cele ale Lui Hristos se „emancipează", „evoluează", „se integrează" – altminteri sunt renegate, condamnate la non-existenţă, nerecunoscute drept valori sau norme. Creştinismul nu mai este ADEVĂRUL RĂSTIGNIT al Lui Hristos, „vechea" credinţă a Apostolilor – ci un „bun comun", modelat după plăcerea mulţimilor, astăzi instituţionalizat, legiferat şi centralizat de către organizaţia ecumenistă.

CE ESTE ECUMENISMUL?

Obârşia ecumenismului este legată de Adunarea de la Edinburgh (Scoţia), din anul 1910 – unde, în cadrul Conferinţei Misionare Mondiale, s-au pus bazele unei mişcări care dorea la început unirea tuturor sectelor protestante, într-o singură CONFEDERAŢIE. Organizatorul-cheie al acestei manifestări şi, ulterior, lider marcant – a fost metodistul american John Mott (1865-1955), marxist şi mason notoriu.

Tot de numele lui şi al altor socialişti „religioşi", asemenea lui, se leagă şi organizarea, mai apoi, a **Consiliului Internaţional pentru Misiune** – 1921. Toate aceste consilii şi alianţe vor alcătui, începând din 1948, o nouă organizaţie, majoritar protestantă, numită şi astăzi „World Council of Churchs" (Consiliul Mondial al Bisericilor – CMB), cu sediul la Geneva.

Aşadar, de reţinut că un grup restrâns de socialişti protestanţi, conduşi de un mason, a pus bazele idelogiei ecumeniste şi a CMB – un fel de sectă extinsă la nivel global, cu „drepturi" religioase, statut şi preşedinte (din 2004, metodistul Samu el Kobia), ce caută să atragă cât mai mulţi catolici şi ortodocşi, în lupta pentru uniformizarea creştinismului.

Cu toate că unitatea se arată a fi străină CMB-ului, fiindcă în ultimul veac nu numai că nu a reuşit să aducă vreo umbră de unire printre dezbinatele grupări protestante, dar nici n-a putut stăvili naşterea altor sute de noi secte „creştine". NU întâmplător, principiul „unitate în diversitate" este o invenţie a Masoneriei – preluată ca slogan „creştin" de către ecumenişti. Dacă în spatele Marelui Arhitect, masonii înţeleg o „divinitate" nenumită, misterioasă şi ascunsă, care poate lua, totodată, şi chipul lui Allah, Buddha, Beelzebut sau Hristos – la fel şi ecumeniştii, în spatele numelui „Hristos" – vestesc de fapt creştinilor naivi chipul „Noului Hristos" – tolerant cu ereziile, bun cu păcatul, reconciliant şi îngăduitor cu „slăbiciunile" oamenilor – adică definesc „teologic" persoana ANTIHRISTULUI.[2]

Mai mult, ca şi politicienii din Parlamentul Europei, reprezentanţii „creştinilor" din CMB supun în chip „democratic", la vot, învăţătura Sfintelor Scripturi despre Hristos, despre

[2] -Ieromonah Visarion Moldoveanu, ***Ecumenismul în întrebări şi răspunsuri, pe înţelesul tuturor***, Ed. Vicovia, Bacău, 2008, p. 15).

Sfânta Treime, despre Sfintele Taine – aici adevărul fiind al majorităţii, „minoritarii" (ortodocşii) trebuie să asculte şi să primească „Hristosul", „Treimea", „dumnezei rea" care satisfac gustul „celor mulţi". Or, Sfânta Scriptură nu ne descoperă şi nu ne vorbeşte de un „dumnezeu lumesc", de dreptatea sau calea mulţimilor[3], de un adevăr al democraţiei, al logicii şi echităţii, de o „biserică a celor mulţi"[4] – ci de un singur Dumnezeu, un singur Adevăr şi o singură Credinţă – mai presus de lume şi de oameni: Dumnezeu-Omul Iisus Hristos.

Una peste alta, am putea defini ecumenismul ca fiind o „manifestare religioasă a unor ideologii politice, un unionism socialist cu faţă creştină, de sorginte masonică – un centru de comandă şi control al tuturor religiilor, teologiilor şi grupărilor ce vorbesc despre Hristos şi creştinism, astăzi." UNITATEA CREDINŢEI NU ESTE TOTUNA CU UNITATEA CREDINŢELOR!!!

E adevărat că Biserica Ortodoxă se roagă Întemeietorului ei pentru **unitatea Credinţei** – dar nu a credinţelor! Chemarea la unitatea Credinţei şi împărtăşirea Duhului Sfânt nu este ceva nou, ci arată mărturisirea cea una a Apostolilor, peste veacuri – este lucrarea de până acum a Bisericii la a-i aduce pe toţi şi pe toate[5] la un Domn, o Credinţă şi un Botez[6], la lepădarea credinţelor vechi păgâne şi a crezurilor eretice, hulitoare de Hristos.

Unitatea Credinţei înseamnă că toţi creştinii să mărturisească acelaşi Crez, să se împărtăşească cu Sfântul Trup şi Sânge ale Lui Hristos, din acelaşi potir şi să se mărturisească în aceeaşi Biserică.

Toate astea însă există, deja, de 2000 de ani, în Ortodoxie – nu trebuie inventată o altă unitate, o altă Credinţă, un alt creştinism, pentru a împlini Cuvântul Mântuitorului, „ca toţi să fie una", căci toţi ortodocşii sunt deja, alcătuiesc deja – BISERICA CEA UNA, după cuvântul Mântuitorului, ca *„toţi să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine – şi Eu întru Tiner, aşa şi aceştia în Noi să fie una, ca lume a să creadă că Tu M-ai trimis"* (cf. **Ioan**, 17, 21). Numai ortodocşii, dimpreună vii şi adormiţi, din toate timpurile şi din toate locurile, alcătuiesc Trupul Bisericii celei veşnice al cărui Cap este Iisus Hristos Dumnezeu-Omul.[7]

În schimb, „unitatea credinţelor" – asemănătoare la auz cu „unitatea Credinţei", dar atât de diferită ca semnificaţii – este vederea ecumenistă, prin care în lume viiază acum mai multe credinţe „creştine", care trebuie transformate într-una singură. Atenţie, nu aducându-le la Credinţa cea una a Bisericii Lui Hristos, ci luând din fiecare „creştinism" câte ceva – şi alcătuind o0 nouă „dumnezeire" – o nouă biserică, un nou „Hristos", care să-i împace şi pe ereticii protestanţi, şi pe căzuţii catolici, şi pe hulitorii uniaţi şi monofiziţio şi pe...ortodocşii ecumenişti. Bineînţeles, în această amestecare, fiecare trebuie să renunţe la ceva al său, pentru a primi pe ale celorlalţi....Pentru protestantism e simplu, căci deja a renunţat la tot: nu are rădăcină istorică, nu are Predanie, nu are sfinţi şi sfinţenie, nu are Sfântă Împărtăşanie, nu are har şi preoţie, nu se închină la Sfânta Cruce şi huleşte pe Maica Domnului, cu ce să „îmbogăţească" Ortodoxia?! Cu „democraţii"

---

[3] -*„Iisus i-a zis: Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa!"* (cf. **Ioan**, 14, 6).

[4] - Ci, dimpotrivă, a celor rămaşi dreptcredincioşi: „Tu *te teme, turmă mică, că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăţia"* (cf. **Luca**, 12, 32).

[5] - Pe toţi evreii, hinduşii, buddhiştii, mahomedanii, pe toţi ereticii catolici şi protestanţi; pe toate filosofiile gnostice, ateiste, evoluţioniste, new age-iste...

[6] -*„Este un trup şi un Duh, precum şi chemaţi aţi fost la o singură nădejde a chemării voastre; es te un Domn, o Credinţă, un Botez, un Dumnezeu şi Tatăl tuturor"* (cf. **Efeseni,** 4, 4-6).

[7] -*„ Hristos este Cap Bisericii, Trupul Său, al cărui mântuitor şi este"* (cf. **Efeseni**, 5, 23).

teologice, teorii raţionaliste şi un „Hristos” umanist, un „Hristos” creat după chipul omului în cădere?!

a-Catolicismul, în imperialismul său, se foloseşte de ecumenism pentru a-i aduce pe ortodocşi şi protestanţi la supunere faţă de infailibilitatea papală, investind sume colosale şi deţinând acum un rol de lider în propagarea ecumenismului, în plan mondial. În schimb, „unirea” ecumenistă impune Ortodoxiei să fie în rând cu „celelalte creştinisme”, adică tolerantă, reconciliantă, maleabilă, lumească; să renunţe la învăţăturile apostolice de credinţă, ce „dezbină”, să anuleze anatemele Bisericii, date asupra ereziilor papiste şi sectare, să nu se mai călăuzească după Sfintele Canoane; să modifice anumite pasaje din Sfânta Scriptură şi din cărţile de slujbe, să nu mai boteze, dar să-i împărtăşească pe toţi catolicii şi protestanţii, la Sfânta Liturghie. Însă asta înseamnă, pentru Ortodoxie, renunţarea, pe faţă, la cele mântuitoare, înseamnă demolarea *„Bisericii Dumnezeului Celui viu, stâlp şi temelie a Adevărului”* (cf. Timotei, 3, 15).

E drept că ecumenismul nu va reuşi nicio dată să schimbe Ortodoxia, dar sapă la temelia Credinţei. Vom da mai departe câteva exemple. Cenzurarea Prohodului Domnului – 13 cântări au fost scoase, pe motiv că sunt „antisemite”.

b--Modificări în cărţile de cult. Molitfelnicele mai vechi conţineau rân duiala lepădărilor care trebuiau rostite şi scrise înainte de Botez, de toţi cei de alte religii, care doreau să primească Taina Sfântului Botez, inclusiv de catolici, protestanţi - luterani, calvini etc. Acum sunt scoase. Prin scoaterea acestor rânduieli, ecumenismul a câştigat 2 lucruri: a-ca preoţii ortodocşi, nemaivăzând rânduiala, să creadă că latinii, uniaţii şi protestanţii sunt creştini, sunt „biserică” – şi b-ca nicio carte de cult să nu mai poată aduce vreo mărturie a Bisericii împotriva ereziilor hulitoare de Hristos[8] - sau „Mă lepăd de toate eresurile luteranilor (sau ale celorlalţi sectari) – adăugând, la urmă: *„ca de ale unor potrivnici ai Lui Dumnezeu şi ai Adevărului, ca pe cele ce sunt pierzătoare de suflet, le defaim şi le afurisesc pe ele”*.

c-În anul 1982, ortodocşii ecumenişti din cadrul comisiei „Credinţă şi organizare”, întrunită la Lima, au semnat documentul BEM – care constituie baza dogmatică şi liturgică minimă, după care se face, acum, unirea creştinilor ecumenişti, prin recunoaşterea „reciprocă” a Botezului, Euharistiei şi Ministeriului (adică, a preoţiei). La nici 10 ani, încep să dispară, din cărţile de cult ortodoxe pasajele şi slujbele care se împotrivesc BEM.

d-În fiecare an, la sfârşitul lunii ianuarie, timp de 7 zile, ecumeniştii desfăşoară, pe tot cuprinsul ţării aproape, o repetiţie generală – pentru a-i obişnui pe ortodocşi cu chipul viitor al bisericii ecumeniste. În această „Săptămână de rugăciune în comun”, se fac solemne procesiuni de stradă, se fac, alternativ, slujbe mixte, cu ectenii şi rugăciuni, când în bisericile ortodoxe, când în locaşurile catolice şi protestante, încheiate cu predici cu tentă unionistă.

-Catolicii şi protestanţii niciodată nu se vor întoarce la Biserică, dacă sunt întăriţi în convingerea că şi ei au biserică şi sfinte taine, prin participarea ortodocşilor ecumenişti, la rugăciunile în comun cu dânşii.

e-Toţi sfinţii din Ardeal, care au murit mucenicește, în sec. XVIII, mărturisind Ortodoxia, împotriva uniaţiei catolice (Sofronie, Oprea, Visarion, Iosif, Sava) – au vieţile rescrise sau cenzurate, fiind descrişi mai ales ca nişte înflăcăraţi luptări pentru păstrarea hotarelor

[8] -De pildă: *„Afurisesc toate eresurile şi dezbinarea ADUNĂRII CATOLICE”* – a se observa că Sfinţii Părinţi care au alcătuit rânduiala o numesc „adunare catolică” – NU biserică!

ţării şi pentru un trai mai bun – nicidecum pentru că au murit pentru mărturisirea Ortodoxiei şi îmbărbătarea ortodocşilor, în faţa tunurilor, cu care papalitatea făcea „propovăduire creştină”...

Dăm mai jos un extras dintr-o informare uniată a vremii, despre mărturisirile Sf. Visarion Sarai (+1701), în Ardeal, citat din Proloage, vol. I, ed. 1991, an după care a fost eliminat...: „La îndemnul lui (n.n.: al Sf. Visarion), în multe locuri poporul nu mai merge la biserică, nu se serveşte de preoţii uniţi (n.n.: cu Roma), morţii şi-i îngroapă fără prohod şi fără mângâieri duhovniceşti, copiii şi-i botează prin femei bătrâne şi se întâmplă şi alte pagube duhovniceşti de felul acesta”.

f-Am mai putea aminri aberantul complex de la Vulcana-Băi, Târgovişte – unde cu fonmduri ale CMB s-a ridicat în cadrul unui centru ecumenic-pilot o sinagogă, o moschee şi o catedrală ortodoxă, prin care ecumenismul inter-religios pune, hotărât, în România, bazele „religiei speranţei”, o credinţă universală, care să funcţioneze şi după norme mozaice şi musulmane, adică „religia curcubeului”, binecunoscut simbol al ideologiei sincretice new age. Apoi, că în multe din facultăţile de teologie dinţară se predă o materie nouă, Ecumenismul – obligatoriu!!! – în defavoarea catedrelor de Apologetică, Spiritualitate şi Mistică – sau că, pe lângă principalele facultăţi de teologie, s-au înfiinţat „institute ecumenice”, unde, cu importante finanţări venite din Apus, se pun bazele „teologice” şi se creează infrastructura viitoarei biserici ortodoxo-catolico-protestant-ecumeniste, institute care, prin activitatea lor, dezinformează, cenzurează şi să amăgească înţelegerea cea după Adevăr a ortodocşilor.

Aceşti organizatori ai acestor „complexe ecumeniste” nu ştiu, probabil, sau se fac că nu ştiu – că, astfel, încalcă grav toată învăţătura Sfinţilor Apostoli şi a Sfintelor Canoane ale altor soboare ecumenice sau locale – astfel:

1-Canonul 10 al Sf. Apostoli : *„Dacă cineva s-ar ruga, chiar şi în casă, cu cel afurisit* (n.n.: scos din comuniunea Bisericii), *acela să se afurisească”*.

2-Canonul 45 al Sf. Apostoli: *„Episcopul, presbiterul sau diaconul – dacă numai s-ar ruga împreună cu ereticii, să se afurisească, iar dacă le-ar îngădui acestora să săvârşească ceva ca şi clericii (n.n.: să slujească cele sfinte), să se caterisească ”*.

3-Canonul 46 al Sf. Apostoli: *„Episcopul sau presbiterul cae primeşte botezul sau jertfa ereticilor, poruncim să se caterisească, căci căci ce înţelegere poate să fie între Hristos şi Veliar? Sau ce parte poate să aibă credinciosul cu necredinciosul* ?”

4-Canonul 64 al Sf. Apostoli: *„Dacă vreun cleric sau laic intră în sinagoga iudeilor sau a ereticilor, ca să se roage – să se caterisească şi să se afurisească”*.

5-Canonul 6 al Sinodului V local de la Laodiceea (343): *„Nu este îngăduit ereticilor a intra în Casa Lui Dumnezeu, dacă stăruie în eres”*.

6-Canonul 32 al Sinodului V local de la Laodiceea: *„ Nu se cuvine a prmi binecuvântările ereticilor, care sunt mai mult blasfemii decât binecuvântări ”*.

7-Canonul 15 al Sinodului din Constantinopol (861): *„ Cei ce propovăduiesc public eresul sau îl învaţă în biserici, să fie îndepărtaţi de comuniunea cu credincioşi i şi să fie afurisiţi, ca unii ce fac schismă şi sfărâmă unitatea Bisericii ”*.

g-La 7 dec. 1965, Patriarhul Athenagoras, împreună cu Papa Paul al VI-lea au declarat că nu mai există nicio deosebire între Ortodoxie şi Catolicism – şi, drept urmare, au „ridicat”, reciproc, anatemele anului despărţirii Apusului de Răsărit - 1054. Însă, ceea ce ecumeniştii nu ne spun este că anatemele Bisericii ortodoxe, asupra eresurilor romano-

catolice au fost date soborniceşte, cu legătură de nedezlegat şi cu tărie „Marana tha", adică blestemul poate fi ridicat doar de Hristos, la Sfârşitul Veacurilor. [9]

h-De asemenea, ecumenismul a găsit „pozitivă şi nediscriminatorie" prezenţa şi „slujirea" femeilor-preoţi şi femeilor episcopi, din anglicanism – şi, mai nou, din luteranism şi cununia cuplurilor de homosexuali/gaz şi lesbiene, CMB recomandând cu tărie şi celorlalte „biserici" aceste practici. Nu întâmplător acele „biserici creştine" liberaliste şi apostate fac parte din majoritarii CMB. Şi exemplele ar putea continua.

Din fericire, toţi aceşti ecumenişti „sinceri", dar înşelaţi – nu fac altceva decât să ne arate, prin aceste strădanii, cu „bisericile" dinafara Bisericii, că „bisericile" din CMB nu sunt deloc Biserica Apostolică, cea UNA – de vreme ce tânjesc în a o alcătui.

Încă de la începuturile sale, ecumenismul a definit noi ideologii şi concepte descrise şi prezentate „frumos" – învelite în „dragoste", încât să nu poată a contrazice Sfânta Predanie, cuvântul Scripturii, hotărârile Apostolilor şi învăţătura Bisericii – spre a aduce la un „minim dogmatic" [10], necesar împlinirii planurilor „unităţii în diversitate".

În concluzie, trebuie reţinut că este cu neputinţă să existe vreo unire bisericească acolo unde nu este unitate întru Sfinţenie şi Adevăr. Fără dreaptă credinţă – nimeni nu poate să pretindă că este părtaş harului Sfântului Duh, coborât la CINCIZECIME. Unitatea creştinilor, atât de preţioasă Bisericii, nu poate fi împlinită decât prin alăturarea ne-ortodocşilor la întregul şi plinătatea credinţei apostolice. UNIUNEA C REŞTINĂ n-ar putea fi rodul unor compromisuri şi eforturi pornite dintr-o râvnă omenească, spre înfrăţirea unor oameni care nu dau două parale pe învăţătura încredinţată Bisericii. Să nu înţelegem greşit: oamenii sunt liberi să-şi întemeieze câte ecumenisme doresc, sau să creadă în orice zei vor – dar să nu confunde sau să amestece „-ismele" cu Creştinismul, zeii cu Hristos, adunările cu Biserica.

Atâta timp cât **Ortodoxia cea Veche** înseamnă jertfă, răstignire, unire cu Biserica cea Una, răzvrătire împotriva păcatului şi neîmpăcare cu duhul acestei lumi – iar Ortodoxia cea „nouă" înseamnă schimbarea rânduielilor, înnoirea învăţăturilor de credinţă, transformarea Creştinismului în „creştinisme" şi a Bisericii în „biserici" – nemărturisirea Adevărului, împăcarea cu apostazia şi apostaţii acestui veac, cu uşurinţă vom putea deosebi Adevărul de minciună, Luina de întuneric, Calea Strâmtă către Împărăţia Cerurilor, de drumul universal şi „nediscriminatoriu", către iad...!!!

A sosit vremea să conştientizăm că ecumenismul doreşte cu dinadinsul să nimicească Ortodoxia. Toate întâlnirile teologice interconfesionale şi „apropierile" reciproce nu duc, în final, decât la trădare şi apostazie.

Dezbinaţi de Biserică sunt toţi cei ce cugetă „*osebit de Sfinţii Bisericii, cei ce înlocuiesc Dreptatea şi Adevărul cu <<comuniunea şi unitatea>>; cei ce sacrifică <<reconcilierii>> – dogmele şi canoanele, punând <<binele comun>> şi propaganda ecumenistă mai presus de jertfa pentru Dreapta Credinţă. Aceştia sunt arhitecţii ecumenişti ai <<valorilor comune>>, în care zeii şi dumnezeii îşi dau mâna spre făurirea <<noii conştiinţe religioase>>*".

---

[9] -Amintim că încălcarea hotărârilor celor 2 Sinoade/Soboare ale Bisericii, primele din ele, de la Nikeea şi Constantinopol, în care s-au alcătuit cele 12 capete/articole ale Crezului aruncă asupra celor ce nu mărturisesc Crezul Ortodox - fără Filioque! – anateme de nedezlegat!).

[10] -Teorie după care unirea „creştinismelor" va fi posibilă, dacă dogmaticile acestora se vor „dilua" şi diferitele spiritualităţi vor adera la o bază comună de învăţături teologice; teorie/erezie ce caută să imite, oarecum, „holismul new age"...

- va urma -

preot prof. ***Ion Munteanu***

***

străji ale culturii ortodoxe
AZI: Părintele Arhimandrit ARSENIE PAPACIOC

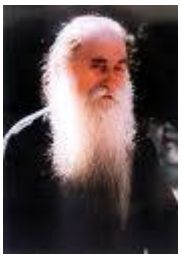

Parintele Arsenie Papacioc este considerat cel mai mare duhovnic roman in viata. A facut parte din "generatia de aur" a teologilor romani, a fost prigonit si inchis de comunisti. A stat in pustie cu parintele Cleopa. Din anul 1976 este duhovnicul Manastirii "Sfanta Maria" - Techirghiol.

Desi are 91 de ani, desi chinuit de boli trupesti, parintele inca mai slujeste. Cand am poposit la Techirghiol, parintele era treaz inca de la ora 4.00 dimineata, iar la ora 5.00 era deja in altar. A slujit Sfanta Liturghie si apoi pomenirea mortilor. Pe la ora 11.30 a mers la chilie sprijinit de bratul unei maici, caci nu se mai poate deplasa singur. Pentru a-si imparti putinul timp celor care se inghesuie la usa sa, a renuntat sa mai manance. A primit in chilia sa doua femei, venite sa-i ceara sfatul. Una dintre ele ne-a marturisit ca fiul ei de 29 de ani are un chist undeva la plamani si ca medicii nu i-au dat mari sanse de supravietuire. Parintele i-a spus insa ca va scapa cu zile. Oamenii spun ca duhovnicul este vazator cu duhul.

***

DIN ÎNVĂŢĂTURILE PĂRINTELUI ARSENIE

"M-am uitat la voi sa va vad figurile, doar, doar, in felul asta as putea sa va vad si inimile. Faptul ca va aflati aici da de inteles ca va preocupa problema mantuirii, dar mai rational. As vrea sa discutam despre ceva care sa va puna in miscare. Nu teorie, tipic, tipic, si la inima, nimic. Trebuie sa zbori cu amandoua aripile, vertical, fara cea mai mica abatere. Pentru ceea ce a facut Hristos pentru noi, nu e permisa nici cea mai mica abatere. Iar daca se intampla, sa fie fara voia noastra, sa cautam duhovnicul si sa ne dezlegam. Pentru ca nici o nenorocire nu inseamna ceva, daca credinta ramane in picioare. Cel mai mare castig al Satanei este descurajarea noastra in urma unor caderi, slabiciuni. Dragii mei, nu se ajunge sa strabati distante decat pas cu pas, dar sigur. Nu va intreb daca ati auzit de iad. Ati auzit, dar nu -l cunoasteti! Apucati-va de acum de acunoaste mai intai Raiul. Va cunoasteti dupa identitatea din buletin, dar nu va cunoasteti inimile, posibilitatile.

Dumnezeu ne-a creat numai pentru El

Dragii mei, fiinta omeneasca este cu totul superioara intregii creatii. Umanitatea e superioara ingerilor. Dumnezeu a creat ingerii cu o mare misiune. Ei pot mult, pentru ca sunt curati. Dumnezeu ne-a creat singur, numai pentru El. Nu pentru altceva, cu nici un chip! Ne-a creat ca sa fim impreuna cu El in vecii vecilor, iar pentru asa ceva ne-a creat liberi, dar ne-a asortat, ne-a dat inger pazitor, pe care l-ati uitat! Dar n-ati simtit pe dracul pe spinare ca sa vedeti cat de important e ingerul pazitor impotriva lui. Se spune ca este cu neputinta sa nu mori daca vezi un inger in adevarata lui lumina. Ingerul asta are o misiune grozav de importanta. Toate gandurile si cuvintele tale spre Dumnezeire sunt duse de inger la Dumnezeu.

Nu exista pacat mic

La o conferinta, primeam bilete. Si-mi zice unul ca el are un pacat mic. Dar eu cunosc un pacat si mai mic decat al lui. Adam n-a facut altceva, decat a muscat dintr-un mar. N-a fost impotriva lui Dumnezeu, nu s-a

indoit de existenta puterii divine, dar n-a ascultat. Si a rasturnat cerul si pamantul. Nu exista pacat mic! A trebuit sa vina Hristos sa salveze fiinta omeneasca. Si ne-a adus mai mult decat ne-a pierdut Adam! Ne-a dat putinta de a ne indumnezei. Noi, niste fiinte in dimensiunea in care suntem, avem puteri divine! Avem o animalitate in noi si unde inceteaza animalitatea incepe omul. Pana cand, va intrebati, dam voie animalului astuia din noi sa lucreze?

Moartea nu vine sa-i faci o cafea

In viata mea, am fost la multe capataie de muribunzi. Tipete grozave, vedeau dracii, vedeau pacatele exact cum le-au facut! Nu se puteau salva, ca moartea nu vine sa-i faci o cafea! Vine sa te ia. Te duce unde-s faptele, nu discuta. Si toti acestia doreau sa mai traiasca o zi. Ziceti ca-i putin… dar sa vedeti, cand se opreste rasuflarea, ce importanta e o clipa. Justitia divina e incadrata de marea iubire divina, si ne iarta cu o suspinare. Asta m-a facut sa spun ca o clipa poate sa fie un timp si o suspinare poate sa fie o rugaciune. Si un mare traitor a zis ca aceasta clipa e mai mult decat cosul cu lacrimi. Dumnezeu vrea o inima sincera, si nu mii de rugaciuni. Vrea inima noastra. Nimic nu-i mai scump de la Dumnezeu decat timpul. Ni l-a dat ca sa ne salvam. Ne-a suferit, ne-a ingaduit, doar-doar ne-om ridica. Asta e mila lui Dumnezeu - ne tine o viata intreaga! Daca am gasi cu putinta sa intrebam pe cei de sus - ce v-a costat de ati ajuns la atata fericire, raspunsul ar fi: timp, putin timp, petrecut bine. Dumnezeu ne-a creat liberi ca sa luptam, ca harul Lui nu vine la un milog, vine la un erou.

Daca nu poti sa-ti iubesti vrajmasii, macar sa nu-i urasti

A iubi vrajmasii e o porunca, nu un sfat! Eu, care stau de vorba cu multa lume, am simtit ca -mi spun - parinte, pana aici! Fac orice, 1.000 de metanii pe zi, dar sa nu-mi spui sa-mi iubesc dusmanii. Vedeti ghearele dracesti care stapanesc pe fiecare? Daca nu poti sa-ti iubesti vrajmasii, macar sa nu-i urasti, si nu mai esti in balta, ci pe treapta. Sa facem putina cantareal a negustoreasca... Focul iadului e o realitate, nu o sperietoare adusa de duhovnici sau parinti in educatia religioasa. Iadul e o mare realitate! Si daca nu ierti, mergi in focul de veci. Focul de acolo e de mii de ori mai tare decat focul de aici, si -i fara lumina. Nu te vezi cu cineva! Si nu stai acolo un timp, ci o vesnicie! Dati-va seama, ingrozitor! Pentru ca nu numai suferinta fizica te macina, ci si faptul ca esti rupt de iubirea lui Dumnezeu pe vesnicie. Te ingrozeste vesnicia asta, mai fratilor! Te plictisesc de multe ori chiar niste bunatati, ca te saturi de ele.

40 de ani erau un timp si nu o vesnicie

Unui oarecare ins i s-au descoperit suferintele din iad. Pana la glezne era unul in foc si tipa groaznic. Si l-a intrebat asta - de ce tipi asa? Pentru ca vesnic sunt in focul asta! Si a mers de a dat de altul care era in foc pana la gat; dar asta se bucura din cand in cand. Si a spus: cu mult mai mult sunt in foc decat altii, dar ma bucur cand se mai face cate unul din neamul meu preot, si peste 40 de ani ma scoate de aici. Vedeti, psihologic, 40 de ani erau un timp si nu o vesnicie. Era fericit pentru ca avea o nadejde.

Fratilor, la judecata vom fi intrebati: de ce n-ai iubit? Pentru ca am dusmanit, pentru ca am vorbit de rau, pentru ca am ucis! Luptati, de ce nu vreti sa cereti harul lui Dumnezeu? Cand vin ispite de tot felul, strigati la Hristos: Doamne Iisuse, Doamne Iisuse! Nu stati in virtutea inertiei, traiti fiecare moment. E greu, dar Dumnezeu va intelege, vrea sa va ajute. Ne urmareste pentru ca ne iubeste. Hai sa ne iubim!"

Nu fa cruce cantand ca la mandolina!

Atunci cand facem crucea ne plecam Sfintei Treimi. Cand ridici mana la frunte, toata inaltimea, Tatal, apoi, toata adancimea, Fiul si duci la umeri, toata latimea, Sfantul Duh. De aceea fuge dracul de cruce! Dar daca o faci asa, ca si cum ai canta la mandolina, atunci nu stiu care draci vor mai fugi, mai mult ii incurajezi.

Sursa: Ziarul Lumina

***

Arhim. Arsenie Papacioc

- DIALOG CU TINERII –

Există o problemă foarte importantă pentru tineri, de care sunt si eu preocupat, ca duhovnic: relatia cu fetele, prietenia cu fetele. Ce loc îi acordati? Îi sfătuiti să investească foarte mult în această problemă, sau nu? Să fie preocupati de această probl emă, sau s-o tină putin mai la distantă ?

Si să te implici, e de discutat, si să te tii la distantă, iarăsi e de discutat. Întâi de toate, o dată cu vârsta cresc si sentimentele. Există un obicei - mai mult: a devenit traditie - să ai un iubit. Acum nu-i mai spune iubit, îi spune prieten. E un paravan acesta; nu există prietenie între băiat si fată, decât iubire. Se merge cu mintea foarte adânc, pe intimităti, iar prietenia e cu totul altceva; fără nici cel mai mic interes. Deci nu e bine spus prietenie. Fata are un instinct de conservare mai dezvoltat si o crestere a puterii rationale mai din vreme decât băiatul. Ea poate să fie mamă si la 13 ani - citeam acum într-un ziar că o fată a născut la 11 ani chiar!? pe când un băiat nu poate să fie tată la vârsta asta. Dar si puterea ei de a acumula rational e mai scurtă - până la 20-25 de ani, pe când a bărbatului până la 30 de ani. Începe să se meargă pe linia unor interese de viitor. Având un mai mare instinct de conservare, vrea să pună mâna chiar pe Alexandru Macedon ? adică pe un mare erou. Si dacă tu esti erou într-un fel, te-a ochit. Cunosc un băiat foarte destept, student. Era si băiat serios, nu-si pierdea vremea - toate la vremea lor. Si o fată, mediocră din punct de vedere intelectual, nu s-a lăsat cu nici un chip - îi scria scrisori, stătea în calea lui... Si a întrebat-o o colegă: "Tie nu ti-e rusine?" Ea ia răspuns: "Vreau să văd cum reactionează un om destept la astfel de propuneri". Dacă acel băiat era mai putin stăpân pe el, punea mâna pe el, asa că ei îi convenea această luptă si într-un sens si în altul. Dacă este destept, este destept peste tot, si atunci lasă lucrurile la vremea lor. Zice Solomon: "Este vreme pentru toate, dar fiecare la vremea lor".

Mai este si altceva, o problemă mai intimă: sunt convins că cei mai multi tineri se gândesc la o căsătorie pentru plăceri, mai întâi, ceea ce este o mare greseală. Aceste lucruri ti le-a dat Dumnezeu gratuit, nu trebuie să te mai preocupe. Nu nasterea de copii e un scop suprem al căsătoriei, ci stimularea reciprocă pentru mântuire. Nasterea de copii e o consecintă. Sigur că ai să te bucuri si de aceste lucruri, dar să nu fie o lună de miere si o viată de amar. O căsnicie trebuie să fie dintru început solidă. Cum se zice, dacă trăiesti prezentul, repari trecutul si câstigi si viitorul. Asadar, este o greseală să construiesti o relatie pe niste motive imediate. Trebuie gândit dacă ea rezistă la toate greutătile binecuvântate ale căsniciei.

Vă mai spun ceva: mama naste, mama renaste; ea se ocupă de copi i. Si, desigur, foloseste cea mai frumoasă metodă, din instinct, din iubire: îl îngăduie pe copil orice ar face acesta. Dacă băiatul e năvalnic, viteaz, i-a intrat în cap să cucerească lumea, de ce să nu? Dar în întâlnirea cu prietenii, el începe să se vadă inferior, pentru că la primul contact cu lumea n-a biruit, si se întoarce plângând la mama sa. Aceasta îi spune: "Nu puiul mamei, tu esti împărat, tu ai să cuceresti lumea!" Astfel, mama îi dă continuu sentimentul de erou. Ea nu face lucrul acesta pentru că a învătat undeva, ci pentru că îl iubeste si pentru că nu vrea să-l vadă un prost. Nu stiu dacă voi ati întâlnit, dar eu sunt foarte bucuros că Dumnezeu

mi-a dat ocazia în copilărie să întâlnesc o carte scrisă de regina Elisabeta - Carmen-Silva, sotia regelui Carol I. Acolo am găsit următoarea poezie: "De veti auzi de un erou care a cucerit războaie si în urma lui a făcut dreptate, să stiti că a avut o mamă bună;/De veti auzi de un erou care a viersuit si versul lui a schimbat sensuri de viată si frumus eti si înflăcărări de inimă, să stiti că a avut o mamă bună" - si tot asa, cam vreo sapte eroi de felul acesta. Ei, mi-a plăcut enorm! Aceasta este fata pe care trebuie să o avem, să o pregătim!

Dacă este inevitabilă o întâlnire între un băiat si o fată, acesta trebuie să o cultive, să îi semene calitatea de a fi productivă din punct de vedere sufletesc - pentru că, trupeste, cum am spus, nu e o problemă. Trebuie să fie pregătită să ducă toate aceste lucruri, iar tu trebuie să o întretii cu orice chip problemele ei, să o stimulezi continuu. Ea nu se bagă în problemele tale, nici nu are cum ? dacă esti o personalitate; dacă încearcă, dă gres. Ea rămâne pe pozitia ei de mamă si de sotie. Am cununat odată pe cineva, si când am ajuns la rugăciunea aceea unde preotul spune: "iar femeia să asculte de bărbat", toată lumea s-a uitat la mireasă si mireasa a plecat capul. Mie nu mi-a convenit acest moment care a stăpânit ceremonia, pentru că fetita aceea a fost înjosită în cel mai mare moment din viata ei. Dar am tăcut până mi-a venit vremea la cuvânt, si i-a spus: "Am constatat că lumea n-a fost atentă la cuvintele de mai înainte, care spuneau că bărbatul este dator să-si iubească nevasta. Dragă mireasă, dacă nu te iubeste, să nu-l asculti!" Să nu ne jucăm cu cuvintele! Fata nu e numai o jucărie de pat sau o jucărie de bucătărie; suntem plini de obligatii, suntem plini de datorii. Prin urmare, trebuie să vezi într-o iubită de la început, când poti să judeci - pentru că dacă te-ai îndrăgostit, nu mai judeci - niste lucruri pentru viitor, până la sfârsitul vietii. Deci este dezavantajul celui care se îndrăgosteste prost, care s-a îndrăgostit pentru că a văzut ceva superficial; el nu mai simte frumusetea aceea grozavă a iubirii.

Credeti dumneavoastră că acest mare mester, Dumnezeu, când a creat omul, si pe femeie deci, a creat-o fără să toarne acolo sentimente si posibilităti extraordinare?! Femeia, tineti seamă, dragii mei, care e rea, nimic nu-i mai rău, dar care e bună, nimic nu-i mai bun! Deci trebuie cu orice chip s-o faci bună, dar cel mai bine este să nu te grăbesti la începutul începuturilor.

Cum cunoastem dacă e rău ceea ce facem ?

Există un instinct în noi. Odată, mă găseam la Timisoara. Nu eram călugăr, nici la mânăstire nu eram, dar mă gândeam la asta. Un student la politehnică se îndrăgostise de o studentă foarte urâtă. M-am trezit cu el la mine să-mi ceară sfaturi, că era înnebunit după ea. N-o cunosteam, că nu putea să pătrundă oricine până la mine, dar el o iubea... Am cunoscut-o apoi. Ea, săraca, n-avea cum să speculeze iubirea, pentru că nu avea nimic, era urâtă. Dar nu există femeie urâtă. Femeile sunt ca florile: toate sunt frumoase, dar fiecare în felul ei. Bărbatul trebuie să se plece să o ia - adică să-i arate elegantă, pretuire. Atunci floarea îsi arată si mirosul, si calitătile ascunse, pentru că tu ai stiut să răscolesti adâncurile si ai făcut din ea ceea ce nu stia ea că este. Femeia trebuie pretuită, să stiti, pentru că mai întâi ne reprezintă o femeie în împărătia cerurilor: Maica Domnului. Te cutremuri, ti-e si frică să vorbesti comparând-o pe ea cu oamenii.

Cum vi se pare, preacuvioase, după experienta aceasta foarte lungă: atitudinea fată de femeie, în general, sau în relatia dintre bărbat si femeie, a evoluat înspre pozitiv sau înspre negativ ?

În general, a evoluat spre înflorire, spre pozitiv. Dar spre îndurerarea momentului istoric în care ne aflăm, există si foarte multe cazuri când femeile abia îsi mai suferă bărbatii: sunt betivi, chiar necredinciosi. Au rămas în ateismul anilor trecuti si femeile se luptă din răsputeri să-i aducă si pe ei la credintă, dar e foarte greu. Cu unii se poate, dar altii spun: "Iar te rogi, iar te închini? Ce, te-ai pocăit? " Sunt si cazuri din acestea, dar sunt si foarte multe familii în care există întelegere duhovnicească. Însă te fură si treburile. De aceea noi, ca duhovnici si preoti, în general, îi sfătuim pe cei care nu au timp pentru rugăciunea de tipic, pentru că se scoală de noapte cu treburi, să aibă o stare de rugăciune acolo unde se găsesc. Dacă tu te duci cu inima deschisă la treburile tale gospodăresti, pe care tot pentru Dumnezeu le faci, cine te opreste să ai în gând: "Doamne miluieste"? Să poti să intri apoi în casă cu sentimentul acesta de om al lui Dumnezeu.

Credeti că fiecare om are o jumătate a lui ?

Asta este o expresie care mie nu mi-a plăcut. Nu e o jumătate a ta, ci un tot al tău; tu esti tot, ea e tot. Nu există grad de rudenie între sot si sotie, pentru că ei sunt una. Dumneavoastră ati văzut steaua lui David, evreiască: sunt două triunghiuri echilaterale suprapuse. Ea e făcută de David, care era omul lui Dumnezeu, si ea reprezintă fiinta omenească, care are calitatea calitătilor în creatia lui Dumnezeu: chip si asemănare cu El. Si de aceea l-a făcut pe om întâi ca un triunghi echilateral, cu baza în sus, pentru că omul e tare în putere, apoi un triunghi echilateral cu baza în jos, care simbolizează femeia. Nu există "jumătatea mea". E o expresie spusă la un pahar de vin; la o sticlă de vin, pardon! ca să nu zic la un butoi chiar.

- El se întreba dacă există o anume fată pentru el, rânduită de Dumnezeu. Se întâmplă în asa fel o întâlnire, că nu te mai opreste nimic. Dar e prematur să aveti de acum astfel de preocupări, pentru că încă sunteti studenti si aveti alte treburi. Însă dragii mei, pentru preotia de mâine, cu orice chip trebuie să găsiti o femeie care să vă ajute mai mult decât oricine. Trebuie să fie si instruită, pentru că foarte multe fete o întreabă pe preotească anumite intimităti femeiesti, mai repede decât pe preot. Floarea stă în glastră; băiatul trebuie să umble să si-o aleagă. Fata nu trebuie să bată cărările băiatului, ci băiatul să dea peste ea. Si apoi, voi trebuie mai întâi de toate să stiti să pretuiti femeia foarte mult. Ea este o creatie a lui Dumnezeu extraordinară. Vă dati seama ce putere are o femeie să te scoată dintr-o stare amărâtă. Faptul că un bărbat stie că acasă are parte de o iubire desăvârsită îl face să muncească, să câstige războaiele, să-si rezolve problemele.

Să stiti că femeia nu gândeste simplu. Chiar dacă nu e învătată, ea are o putere de pătrundere deosebită si e mult mai realistă decât un bărbat. Ea are încă de astăzi un sentiment pentru ziua de mâine. Însă noi discutăm, rationalizăm niste lucruri, dar în iubire nu este nimic rational.

Acum, vă pun si eu o întrebare: v-au folosit cele ce v-am spus ?

Tinerii vor să fie liberi, pun foarte mare pret pe libertate si au initiativă. As vrea să vă întreb: în relatia noastră cu gradele bisericesti ? cu episcopii, de exemplu ? limbajul nostru trebuie să fie personal, sau trebuie să vorbim de la institutie la institutie ?

Vorbiti în numele institutiei pe care o reprezentati, dar vorbiti de la om la om. Cel cu care vorbiti reprezintă Biserica, asa că adoptati o atitudine smerită nu pentru a obtine un răspuns, ci ca să-l inspire pe el Dumnezeu să vă dea un răspuns. Aceasta depinde si de pozitia celui care cere lucrul acesta ? de la un profesor, de la un părinte, etc. Pozitia ta trebuie să fie smerită, cinstită sub orice chip. Nu există libertate fără o inimă cin stită, ci doar un fel de a te juca cu ziua de astăzi asa cum te-ai jucat si ieri. Când vă adresati trebuie să cunoasteti si formulele de rigoare: "Înalt Prea Sfintite Părinte" ? asa se vorbeste de la episcop în sus; dar asta se învată usor. De pildă: "Îna lt Prea Sfintite Stăpâne, venim cu inima smerită să vă întrebăm unele lucruri. Dacă se poate, iertati-ne că v-am deranjat". Trebuie să stiti să faceti introducerea, ca să prindă omul curaj, să-i dai putere de cuvânt. Cuvântul nu este al lui; în parte, este si al tău, pentru că l-ai cerut cu smerenie si sincer.

Doi insi s-au dus la un părinte să-i ceară sfat mântuitor, fiincă aveau fiecare câte o neputintă. După ce au vorbit cu părintele, unul a zis: "I-am spus si m-am eliberat de acea neputintă". Celălalt a zis: "Eu i-am spus, mi-a spus ce să fac, si nu m-am eliberat". "Dar cum i-ai spus? " "Părinte, am nevoie de lucru cutare". "Măi, uite cum am făcut eu: am căzut la picioarele lui, cu fata la pământ, si l-am rugat: "Părinte, fă rugăciuni ca să mă izbăvească Dumnezeu de neputinta mea"". Prin urmare, puterea nu e a lui, ci a lui Dumnezeu, si felul tău de a o cere contează. Părintele n-avea nevoie să-ti dea tie sfaturi, ci tu aveai nevoie să le iei. Întotdeauna, dacă te duci să ceri un sfat, nu e o flatare pen tru cel la care te duci.

Apoi, trebuie să stiti că metanie se face numai la episcopi, nu si la preoti. Si să nu vă închinati; nu se fac închinăciuni decât la icoane. Trebuie să se vadă că sunteti totusi cunoscători.
Asadar, purtati-vă smerit. Dacă cel la care mergeti vă respinge, voi să fiti la fel ca un câine pe care îl gonesti si apoi, dacă îl chemi, vine la loc. Asta ca să-l puteti câstiga. Bineînteles, depinde si pentru ce vă duceti. Eu de multe ori i-am spus episcopului nostru (ÎPS Lucian al Tomisului ? n.r.), pentru că i-am fost duhovnic pe vremea când era elev la seminar, să nu tină cont de lingusiri; acestea sunt cele mai scârboase înaintea lui Dumnezeu. Dom'le, prezintă-te cu ce ai tu; nu-ti strica libertatea ca să câstigi bunăvointa cuiva pentru un scop material sau orice alt scop.

Problema divină e o problemă de mare cinste interioară. Au fost sfinti trăitori nestiutori ! nici "Tatăl nostru" nu stiau ! care stăpâneau natura fiindcă erau cinstiti. Si o exemplificare si mai plastică: într-o mânăstire, staretul a văzut un călugăr mergând pe sus si si-a zis: "ăsta are o lucrare". După ceva timp, l-a văzut mergând pe pământ. Si-a zis: "Să stii că ăsta si-a pierdut lucrarea". L-a chemat si l-a întrebat: "Cum te rugai tu înainte? " "Doamne, nu mă milui pe mine, păcătosul, Doamne, nu mă milui pe mine păcătosul. Si m-am scăpat si am zis în biserică, tare, si m-a auzit un părinte si mi-a zis: "Mă, să nu mai

zici asa! Zi Doamne miluieste-mă!", si de-atunci zic asa". Si staretul i-a zis: "Să zici tot ca înainte". Adică nu este vorba de stiintă aici. Acela era sincer, Îi plăcea lui Dumnezeu această sfântă simplitate. Oricine ai fi, orice diplome ai tine în buzunarele tale sau în capul tău, dacă inima nu este cinstită nu acumulezi, si sigur nici libertate nu ai. Credeti voi că dracul e liber? Nu! E cel mai muncit, pentru că nu e în Hristos. Mai mult, e declarat dusmanul lui Hristos. Asa că nu vă temeti de el; e tolerat, nu e o putere. Asadar, nu există libertate decât în adevăr, si adevărul este Hristos, Calea si V iata. Întâi de toate, în nenorocitul ăsta de moment istoric suntem aglomerati toti. Odată, un episcop care se dusese într-o vizită canonică i-a întrebat pe cei de-acolo: "Ei, cum merge pe-aici? " "Prost, Prea Sfintite, prost. Acum ati mai venit si Sfintia Voastră..." Deci, toată lumea e aglomerată. În viată trebuie să cunosti si o tactică de luptă ? să -ti determini cu precizie pozitia ta, a dusmanului cu care lupti, a distantelor. Fiind întrebat care păcate sunt cele mai primejdioase, Sfântul Antonie spune: "Mândria, lăcomia, curvia ! toate acestea sunt". "Dar care este cel mai primejdios dintre ele? " "Păcatul care este cel mai aproape de tine, acela este cel mai primejdios". Prin urmare, avem nevoie să stiu distanta, să stiu unde să-l lovesc. Dacă cineva vrea să mă omoare, nu mă lupt cu cel care i-a poruncit să mă omoare, ci opresc mai întâi mâna care mă loveste, si apoi mă judec cu celălalt.

În cazul în care eu merg si cer sfat episcopului, dar neputinta mea mă face să -l clevetesc, pentru că sunt tulburat de cele ce mi-a spus, ce să fac?

Dacă te-ai dus să ceri un sfat la un episcop al lui Dumnezeu, răspunsul vine de la Dumnezeu prin acel episcop. Dacă nu ti-a convenit, atunci să stii că pe Dumnezeu l-ai clevetit. Deci duceti-vă ca la omul pe care Dumnezeu îl tine acolo. Nu ne interesează faptele lui; nu ne interesează că bem vin dintr-un pahar de pământ sau de cristal, vinul e tot vin. Harul e har, si nu pentru vrednicie stă el acolo, ci pentru harul pe care i l -a dat Dumnezeu, iar noi la harul acela trebui e să apelăm. Dumneata te duci să ceri un cuvânt de folos, să te salvezi, si mai rău te complici judecându-l. A judeca pe cineva, cu atât mai mult un cleric si cu atât mai mult un arhiereu, este foarte grav, pentru că acest arhiereu câte lucruri binecuvinteazăă si salvează? ! Îmi pare rău că sunteti stăpâniti de această temere fată de mai-mari.

Cel care a pus întrebarea e student la Arte Plastice, vine de la Bucuresti; este iconar si pictor de frescă bisericească. În plus, relativ proaspăt căsătorit cu o doc torită. Eu as întreba, în locul lui, ce i-ati spune unui iconar căsătorit cu o doctorită ?

Cine a câstigat, doctorita sau matale? Depinde de educatia fiecăruia. As vrea să vă propuneti să faceti din doctorita aceasta si o doctorită de suflet, pentru că din tre toate meseriile, problema duhovnicească se aseamănă foarte mult cu misiunea unui medic, pentru că si acesta merge pe o psihologie dincolo de cuvinte. Să vă spun un caz. Ati auzit si dumneavoastră de Clémenceau; a fost un om de stiintă francez care a cr eat o epocă în vremea lui, dar care era ateu. Pe acest Clémenceau l-a călcat o masină si, desigur, a apărut o editie specială: "Marele Clémenceau lovit", "Marele Clémenceau internat la spitalul cutare, îngrijit de doctorul cutare", care informa lumea în ac esti termeni la superlativ. A scăpat din accident acest Clémenceau si a spus asa: "Domnule, pe mine nu doctorii acestia m-au făcut sănătos, ci o asistentă care s-a ocupat de mine, dar de care n-a

vorbit nimeni, nici un ziar". În acest timp, un alt mare om de stat si scriitor a fost si el călcat de o masină, si a vrut să fie dus la un spital unde erau călugărite. "Dar cum, dumneavoastră, care erati...?!" "Treaba voastră ce credeti, eu vreau să mă fac sănătos". Vedeti, mâna aceasta catifelată a doctorului, pl ecată de la porunca inimii... Stiti dumneavoastră câtă nevoie are omul bolnav să fie întărit? Pentru că foarte -foarte mult depinde de el vindecarea, nu numai de altii. Ce să -ti facă doctorii, dacă tu nu crezi deloc? Si nu numai un simplu doctor, ci si Stăp ânul nostru, Dumnezeu. Nu poate să te mântuiască, domnule, fără participarea ta. Ti -a dat atât de multe lucruri dumnezeiesti în tine ca să-L ajuti pe El să te mântuiască. Pentru că El ne -a creat si pentru că ne iubeste foarte mult, doreste să ne mântuiască. Si atunci, iubindu-ne, Îl ajutăm să ne mântuiască nestând pe loc.(Sursa: Ziarul ***Lumina***)

***

opinii şi atitudini, faţă de contemporaneitate…

ROMÂNIA RUPTĂ-N TUR!

Într-o ţară în care bogaţii fătaţi în câţiva ani, prin diverse mijloace, îşi lăfăie stratur ile de şunci, inventând prin maşina bine plătită, numită Parlament, legi menite a suge sângele naţiei - vorba unui celebru personaj - nu e de mirare că majoritatea românilor, săraci contribuabili, umblă cu izmenele rupte -n tur. Prin cârpa ruptă se vede, de la mare distanţă, dosul numai bun de exploatat, atât de -ai noştri stăpâni, dar şi de străini, care cum or putea, cum i-o tăia mintea, căci ţara încă mai are de unde să dea.

Azi, mai mult ca altădată, se grămădesc hienele în dosul României şi -n umbra-i protectoare pun la cale cele mai obscene afaceri: cum să cumpere terenuri cât mai ieftin şi să le dea cât mai scump, cum să aşeze semianalfabeţi, corupţi şi cu dosare la DNA, în fotoliile uninominalelor, cum să manevreze abil banii veniţi din afară şi care -şi pierd urmele prin ţara lui Vodă Băsescu şi a lui Chir Tăriceanu, cum semiagramaţi, pretinşi trimişi ai lui Dumnezeu, să fie propulsaţi cât mai în faţă, cât mai la vedere - pentru ca poporul prostit să-i mai voteze o dată şi încă o dată - cum să se tocmească mezalianţe între demimonde şi claponi bătrâni într -ale politicii subversive, cine pe cine să mânuiască şi să manipuleze.

Cu datorii imense, şomaj uriaş, totuşi, observăm sideraţi, că o Românie ruptă -n tur îşi permite, încă, multe şi inutile momentul ui, dar folositoare imaginii externe; de pildă, să organizeze curse de maşini în inima capitalei, blocându -i traficul şi aşa infernal, curse de bărci cu motor pe lacurile de la malul mării – la care să fie invitaţi miliardarii lumii – sau să planteze palmieri în locuri unde nu e cazul. Mai mult, îşi permite să se răţoiască la alţii, de peste graniţe şi să le spună cum se conduc treburile şi să scumpească preţurile, în interior, dincolo de limita simţirii, căzând în latura cealaltă, iar exemplele s -ar putea da la nesfârşit.

Într-o asemenea Românie, cea mai mare artă rămâne a cârpitului sau a cârpelii; de exemplu, când e vorba de reparat drumurile deplorabile, cum se acţionează? Păi, se ia o străduţă colea, aproape de centrul oraşului Y, şi se altoieşte prin intermediul a două, trei

plombe sfinte, de asfalt. Mâine se trece dincolo, ca să vadă imbecilul electorat că se lucrează, nu numai în buricul urbei, ci şi în marginile fostelor mahalale de odinioară.
În viaţa politică: a ajuns să se cârpească orice imagin e de tinerel bâlbâit şi cu râs prostesc, pentru a se prezenta naţiei drept salvatorul ei de mâine şi de poimâine care trebuie, musai, să fie votat şi asta, numai pentru că e băiatul lui tata, ăla cu mulţi, foarte mulţi bani.
În administraţie: se cârpeşte o palmă altuia, care a vorbit prea mult, fiind scos mintenaş din funcţia ocupată şi înlocuindu-se cu un cadru imbecil, dar de nădejde al partidului, cadru care nu crâcneşte, nu suflă în front, nici măcar atunci sau mai cu seamă, când i se toarnă pe creştet oala cu rahat.
În ceea ce ar trebui să se cheme justiţie: se aplică un petec uriaş pe dosarul lui ***Icsulescu***, pentru a nu fi supus urmăririi penale şi tot aşa, cârpeala asta ţine chiar din decembrie 1989, an în care, de fapt, s-a petrecut cea mai mare cârpeală din istoria noastră contemporană, cusută cu aţă albă, aţă ce se vede foarte bine azi, căci turul României a ajuns să se dezgolească în calea tuturor, riscând multe dacă va fi prinsă la îngrămădeală de cei care se ştiu cu socotelile (politice şi econo mice) tari şi în regulă.
Într-o astfel de România ne ducem cu toţii cuminţi existenţele, plătindu-ne conştiincioşi impozitele, dările şi toate cele, uneori în avans, iar de bine ce le plătim, ni se taie apoi serviciile pe care tocmai le-am onorat. Colac peste pupăză, securiştii criminali umblă printre noi, continuă să ne conducă vieţile, ocupă funcţii mari, de la directori, şefi de judeţe şi până la parlamentari care susţin că-s curaţi ca lacrima Fecioarei Maria, scuipându-ne în creştet sămânţa de floarea-soarelui, de la înălţimea jipanului tras din bani publici. Cam asta este România ruptă-n tur, care are mari şanse să mai apară şi cu alte segmente ale hainei sale în mare deranj, mai cu seamă după uninominalele pe care le presimt a fi de pomină. Şi trebuie să credeţi în presimţirile mele, că doar mi-s scorpion, adică aparţin aceleiaşi zodii de care ţinea celebra Cassandra, care a avertizat de atâtea ori, că Troia va cădea. Asta, ca să nu fiu modest.

prof. dr. ***Florinel Agafiţei*** - **Focşani**

****

NOUL MARTIRIU AL ORTODOXIEI

I-CE ESTE ORTODOXIA? OARE ÎN 12 SEPTEMBRIE 2007 S-A POGORÂT SFÂNTUL DUH, ASUPRA A.N.B.?

Pentru a afla esenţialul despre noima şi starea creştin-religioasă specifică a Duhului nostru (prin comparaţie cu celelalte Duhuri ce-şi zic „creştine"), preferăm să-l întrebăm pe "Prinţul Ortodoxiei" secolului XX – părintele DUMITRU STĂNILOAE – care iată ce ne răspunde: "***Catolicismul nu vede varietatea***

eternă a neamurilor şi reduce apreciabil chiar s ensul şi valoarea personalităţii. În el se manifestă, aproape cu exclusivitate, tendinţele uniformizatoare, centralizatoare, autoritare; el e prea mult juridic şi prea puţin duhovnicesc, prea multă poruncă omenească şi prea puţin har dumnezeiesc; el e cole ctivist, în paguba personalismului. Protestantismul cade în alte extreme: e individualist şi fără nicio credinţă în ajutorul dumnezeiesc şi în posibilităţile de îmbunătăţire a vieţii omeneşti în viaţa aceasta*.Oricare viaţă funcţionează după aceste ritmuri defecte ajunge repede la tulburări, la epuizare.*Ortodoxia este, însă, ritmul în care se regăseşte însăşi suflarea cea mai autentică a vieţii totale, a vieţii în dorire spre progresul prin care se vindecă răul care a rănit-o şi prin care se înalţă spre perf ecţiunea care este adevărata ei stare de normalitate. Ortodoxia este adevărata entelehie a vieţii, drumul drept al ei, legea care o duce spre idealul cuprins virtual în real. (…). Sfântul Maxim Mărturisitorul, un mare filosof antropolog creştin, zicea odat ă: <<Dacă suntem după chipul lui Dumnezeu, să devenim de fapt ai noştri şi ai lui Dumnezeu >> (***Migne***, P.G., vol. 90, col. 1189). ***Realitatea autentică din noi, nu cea accidentală, este imaginea dumnezeiască. Să urmăm regimul prescris de Ortodoxie, ca să ajun gem la adevărata noastră realitate, care acum este pentru noi un ideal: să devenim noi înşine, ceea ce -i totuna cu imaginea dumnezeiască(…). Ortodoxia este ritmul, e măsura, nu melodia vieţii înseşi. Şi câte melodii nu pot exista pe aceeaşi măsură? (…) Mai aproape de Ortodoxie înseamnă mai aproape de noi înşine şi de misiunea noastră ”*** (**cf.** *Ortodoxie şi românism*, **Sibiu, 1939, p. 48-52-69).**

Deci, Ortodoxia înseamnă însăşi starea de normalitate a Fiinţei Umane – şi ca trup, şi ca Duh. Ortodoxie înseamnă şi dia gnoza bolii, dar şi leacul, oferit din toată inima şi cu toată mila şi răspunderea, întru deplin-îndreptăţita nădejde a lecuirii/MÂNTUIRII. Ortodoxia şi numai ea corespunde râvnei spre libertate a Duhului şi Fiinţei noastre – dar Adevărata şi Cosmica libertate – iar nu surogatele şi iluziile hipnotice pernicioase, pe care le propagă, cu multă perversiune şi cu intenţii distructive, diversele sisteme politice – dar chiar şi diversele doctrine religioase, care-l propagă în vorbe pe Dumnezeu, dar îl alungă, din punct de vedere soteriologic, pe Dumnezeu, întru…ţinta demersului umano-meschin-demagogic (demers înjosit/înjositor satanic…)! Îl alungă pe Dumnezeu din noi, ne alungă pe noi departe de Dumnezeu, departe de sinea noastră cea vie şi autentică, renovatoare fiinţială.

Şi dacă Ortodoxia este (şi s-a dovedit că asta este şi aşa este, prin milenii de experienţă a Fiinţei Umane!) "*ritmul în care se regăseşte însăşi suflarea cea mai autentică a vieţii totale, a vieţii în dorire spre progresul prin care se vindecă răul care a rănit-o şi prin care se înalţă spre perfecţiunea care este adevărata ei stare de normalitate*" – pentru care motive, oare, unul, născându-se întru leacul şi lecuirea Ortoxiei, ar părăsi-o, precum bolnavul aflat în plin tratament recuperator de fiinţă, pe medicul său?! Numai că ar fi Nebun/Rătăcit! Şi de ce acesta, oare, ar sfătui şi îndemna, într-adins (cu stăruire adânc bolnăvicioasă), prin nebunia sa autodistructivă, şi pe alţii, a-şi părăsi tratamentul vindecător şi pe cel care se osteneşte a-i aduce la Lumina Vindecării?! Numai că, în rătăcirea sa, şi-a aflat cu totul alt stăpân al Duhului său, decât pe Cel al Luminii!!!

Astfel de nebuni, adânc bolnavi şi aducători de sminteală întru norodul pe care-l păstoresc (din îndelungă vină a celor car e le tot încredinţează turma, deşi îi văd, după ochi şi după Duh, că sunt desăvârşit pătimitori!), prin stăruinţă oarbă, sunt şi cei care, pe

9 iulie 2008, ar fi trebuit să urmeze tratamentul de adâncă iluminare, prin pocăinţa înlăuntrul mânăstirii: Mitropolitul Banatului, Nicolae Corneanu şi Episcopul Oradiei, Sofronie Drincec[i].***La judecata Sfântului Sinod s-au petrecut ciudate sminteli: purtătorul de cuvânt al Patriarhiei, C. Stoica, anunţă, pe 8 iulie, că opinia generală, în Sfântul Sinod, cu privire la ispăşirea vinii, de către cei doi, ar fi fost întoarcerea acestora la Lumina dinlăuntrul Mânăstirii – iar a doua zi, pe 9 iulie, doar UNUL dintre membrii Sfântului Sinod votează pentru această creştinească lecuire – ceilalţi 64 votând pentru lăsarea întru boală, a celor doi (boala a şi grăit, dintr-înşii, prin oarba sfidare a bunului-simţ, ÎNCĂ Mitropolitul Corneanu afirmând vina Sinodului de a-i judeca, iar nu a lor, de a se sminti!), şi pentru răspândirea epidemică a bolii celor doi, nedaţi tratamentului de Duh, al pocăinţei!***[11]

Iar zilele astea, auzim, cu mirare îndurerată, că Preafericitul Daniel n-a aflat un mai bun şi strălucit reprezentant/delegat al Luminii Ortodoxiei (delegat OFICIAL al BOR!!!), la o întrunire de ecumenism pietist (în Liban, în cadrul mişcării ecumenisto-papiste a "focolarelor"), decât pe mereu orbul, stăruitor în orbire, Episcopul Oradiei, Sofronie Drincec…[12]Iar altă vestire spune, despre tovarăşul său întru orbire, Mitropolitul Corneanu, căruia nu i s-a luat turma, cum se cuvenea unui a care, orb fiind, nu mai ştie încotro s-o îndrume, ca să n-o prăbuşească în râpă - că a participat, ca episcop, la o adunare/conferinţă a episcopilor catolici…[13]. Totdeauna, râiosul, pentru a acoperi vocea

---

[11] - Mulţi români se-ntreabă, împăciuitori: "*Dar ce aşa mare lucru a făcut Î.P.S., Mitropolitul, Banatului, NICOLAE CORNEANU? Ce dacă s-a împărtăşit, dimpreună cu greco-catolicii? Ce mare vină are şi P.S. episcopul Oradiei, SOFRONIE DRINCEC, care a săvârşit Sfinţirea cea Mare a apei, la Bobotează împreună cu episcopul greco-catolic Virgil Bercea* (n.n.: înainte de asta, în toamna lui 2007, participând la un concert de colinde, la greco-catolici, împreună cu membrii corului Facultăţii de Teologie Ortodoxă din Oradea, a cerut iertare greco-catolicilor, <<*pentru toate necazurile PRICINUITE DE ÎNAINTAŞII SĂI ORTODOCŞI GRECO-CATOLICILOR*>>… - vorba lui Victor Roncea, în ziarul ***Ziua***: <<***Adică pentru că ortodocşii au acceptat să fie spânzuraţi, traşi pe roată, spintecaţi sau biciuiţi, ei şi familiile lor, odată cu arderea caselor şi confiscarea bisericilor lor*** >>)?"

Ce mare lucru au făcut? Păi, simplu şi zguduitor: **ŞI-AU TRĂDAT NEAMUL ŞI LEGEA STRĂMOŞEASCĂ ŞI ISTORIA NECĂJITĂ/MARTIRIZATĂ A ACESTUI NEAM, VESELINDU-SE CU ŞI LINGUŞINDU-I PE ÎNŞELĂTORII ŞI CĂLĂII DE VEACURI AI ACESTUI NEAM**. Căci, înainte de toate, CREDINŢA şi, deci, Biserica, plămădeşte sufletul unui NEAM (poate şi "naţiune"…). Cel puţin aşa-i la noi, la români (…cu toate că unii istorici neagă conştiinţa naţională românesc-ardelenească "ante-uniaţie"… din pricină de lipsă de acţiune politică… - poate că, într-adevăr, "naţiune" va fi însemnând "popor în lucrare politică"… - dar românii înţeleg "politica" nu prin prisma dinamismului istoriei "întru polis/cetatea de piatră", ci prin aceea a veşniciei/statorniciei Lui Dumnezeu, în toate locurile şi lucrările Sale…).

3-„*Site-ul oficial al Patriarhiei române anunţă, în data de 16.09.2008, cum ca PS Sofronie al Oradiei, nimeni altul decat <<rugatorul>> cu catolicii si iertat de Sinodul BOR la adunarea din Iulie, va lua parte la o adunare ecumenica numita <<Miscarea Focolarelor>>, care are loc zilele astea a Beirut, în Liban"* (cf. ***Mişcarea focolarelor şi P.S.Sofronia al Oradiei***, în ***Pro-Ortodoxia***, 19 sept. 2008).

[13] -"*Deschiderea a avut loc luni, 22 sept. a.c., la ora 18.00, la Sediul Episcopiei romano-catolice din Timişoara. Preasfinţia Sa, Martin Roos, Episcop al Diecezei de Timişoara, a primit pe cei 15 participanţi la Sesiunea de toamnă a Conferinţei Episcopilor din România. (…)*

Programul celei de-a doua zile a sesiunii - marţi, 23 septembrie a.c., a început prin Sfânta Liturghie în rit roman, în Domul din Timişoara, celebrare pontificată de Arhiepiscopul Mitropolit Ioan Robu de Bucureşti. A concelebrat şi Excelenţa Sa, Nunţiul Apostolic Mons. Francisco-Javier Lozano, în sfântul lăcaş fiind un mare număr de credincioşi. După micul-dejun au început lucrările propriu-zise ale Conferinţei Episcopale, prin câteva cuvinte de salut.

celor care-l trimit la spălare/lecuire, întru curăţare/luminare, este obraznic şi sfruntat cu GURA MARE, cu desăvârşită lipsă de măsură…Noi am sugerat, încă din iunie 2008, ca, de acela care-şi lasă de izbelişte turma şi BISERICA (şi dacă nici mustrarea n-o are în sine, şi nici n-o acceptă dinafară), să se lepede şi Biserica de el, pentru a nu strica mai mult turma şi a o repezi spre moartea din râpele iadului…Atunci, am crezut că sugestia noastră era prea aspră – …acum socotim că era exact ceea ce trebuia să se facă! Dar, fireşte, se poate întoarce şi altfel problema: CINE S-O FACĂ, ATUNCI CÂND ORB PE ORB CĂLĂUZEŞTE?!
Fireşte, oricare dintre noi, cei care n-am luat parte la Sfântul Sinod, ne gândim că Preafericitul Patriarh Daniel ar fi trebuit să aibă o atitudine de Bun Vindecător, prin bună îndrumare şi folositoare sfătuire, iar nu de susţinător al Orbirii şi Smintelii. Fireşte că, pe oricare dintre noi, cei dinafara Sfântului Sinod şi dinafara ANB (din 12 septembrie 2007), îl încearcă şi chiar îl covârşeşte gândul că, la Alegerea Noului Patriarh, din pricina păcatelor noastre şi ale unora dintre ierarhii noştri, despre care Dumnezeu ştia că sunt orbi care stăruiesc şi vor stărui în orbire (oricâte semne s-ar arăta, din Ceruri!) – **NU S-A POGORÂT SFÂNTUL DUH!**

…Şi atunci, fireşte, lucrarea a fost preluată de Duşman…!!! Duşmanul a luat în puterea sa vremelnică, dar nouă, vremelnicilor, ni se arată ca de strivitoare durată… - pe cel care s-a desprins de Bine, şi a început dajdie a da numai răului: Preafericitul Daniel nu va putea fi simţit şi unanim recunoscut ca Înalt Păstor de Neam, atâta vreme cât se însoţeşte cu Orbii şi-i prigoneşte şi asupreşte (şi lasă, cu ştire, a fi asupriţi de alţii, duşmănoşi Adevărului!!) pe slujitorii cei adevărat smeriţi şi plini de cicatricile Luptei pentru Hristos - Uşa spre Mântuire.

Iar pedeapsa stăruinţei în orbire, a unora dintre înalţii ierarhi ai BOR, o vom ispăşi cu toţii, prin amară şi mânioasă şi fără hodină prigoană, din partea celor neiubitori de Ortodoxie, adică de Singura Dreaptă şi Adevărată Slăvire a Domnului Dumnezeului nostru…Vin vremi grele, de fapt, se repetă vremurile cele vechi, ale lui Nero, Caligula, Hadrianus etc. - de grea prigonire, din partea Duşmanului, prin mâna nelegiuiţilor lumii, pentru cei care-l mărturisesc pe Hristos-Lumina Lumii…Ştim că orice prigoană oţeleşte sufletele, dar durerea clipei covârşeşte (în pieptul nostru, de bieţi muritori, pulberi purtate de Vântul Lui, Vârtej spre Cerească şi Definitivă Schimbare!), deocamdată, viziunea Luminii de dincolo de hotarul pus, de Dumnezeu, puterii Du şmanului…

Până când nu vom simţi iarăşi, cu toţii (simpli mireni şi înalţi ierarhi, deopotrivă!), dimpreună cu Părintele nostru de Duh şi "Prinţ al Ortodoxiei", DUMITRU **STĂNILOAE**, că *"Ortodoxia este ritmul, e măsura"* şi că *"Mai aproape de Ortodoxie înseamnă mai aproape de noi înşine şi de misiunea noastră"* – să nu îndrăznim a socoti (NICI ÎN VAN A SPERA, CA NEBUNII!) că ne-am vindecat/MÂNTUIT.

***

II-ÎNCHISOARE PENTRU LUMINĂ?!

O prezenţă cu totul deosebită şi mult apreciată, la prima parte a sesiunii de dimineaţă a şedinţei, a fost cea a Înalt Preasfinţiei Sale Nicolae Corneanu, Mitropolit ortodox al Banatului " (s.n. - cf. **Biserica Română Unită cu Roma, Greco-Catolică**, ***Eparhia de Cluj-Gherla***).

Iată ce citim, despre prigonirea monahilor de la Sfântul Munte, chiar de către un alt vlădică ortodox, dar predat, pe calapodul de faptă al vlădicii Daniel, de la Bucureşti… - e vorba de ortodoxul ierarh, prigonitor de fraţi întru Hristos… - e vorba de un apropiat al lui Daniel, Patriarhul ecumenic ortodox al Constantinopolului, **BARTOLOMEU I**:

"ABUZURI SI VIOLENTA FATA DE MANSTIREA ESPHIGMENOU

Manastirea Esfigmenu este cea mai mare manastire din Sfantul Munte, cu o vechime de peste o mie de ani. Aici s-au nevoit mari sfinti ca Sfantul Antonie (intemeiatorul monahismului rus), Sfantul Grigorie Palama (care a fost si staret al acestei manastiri) si Sfantul Antipa de la Calapodesti (singurul roman praznuit de intreaga ortodoxie). Dar iata ca datorita opozitiei acestei manastiri fata de politica ecumenista a Patriarhului de Constantinopol, Bartolomeu, calugarii de aici sunt sechestrati in propria manastire de ani de zile, fiind lipsiti de alimente si medicamente, uneori batuti de fortele de ordine sau de oamenii Patriarhului Bartolomeu. Un atac de acest gen a avut loc chiar in Postul Craciunului cand un grup de calugari fideli patriarhlui ecumenic au atacat cativa parinti din aceasta manastire, provocandu-le rani grave, fiind la un pas de moarte. Prin acest act huliganic tolerat, daca nu chiar initiat de Patriarhul Bartolomeu, un apropiat al IPS Daniel, avem inca o dovada asupra "democratiei" contemporane si a grijii pe care patriarhul ecumenic o afiseaza fata de supusii sai. Mai mult, cu ajutorul politicului - a guvernului grec, care nu are nici un drept asupra Sfantului Munte, mai ales in ce priveste disputa religioasa - patriarhul Bartolomeu a creat o replica fidela a manastirii Esfigmenou, pentru a redirectiona corespondenta si pentru a dezinforma opinia publica cu privire la adevarata manastire Esfigmenou. Lucruri ingrozitoare, violenta, incalcarea unor drepturi fundamentale, manipulare, dezinformare, de toate acestea este responsabil patriarhul Bartolomeu. Observand cum stau lucrurile la nivel inalt, nu ne mai miram de controlul pe care doreste sa-l instaureze cat de curand IPS Daniel si la noi. Fereasca Dumnezeu s-ajunga patriarh! Si mai fereasca Dumnezeu s-ajunga - si mai rau - Patriarh de Constantinopol. Doamne apara si pazeste!

***

SCURT ISTORIC PRIVIND PROTESTUL DE LA ESPHIGMENOU

1972: Monahii de la Esphigmenu ridica steaguri negre pentru a protesta împotriva rugaciunilor comune între patriarhul Atenagoras si papa.

1974: Comunitatea Muntelui Athos la instigarea Patriarhiei de Constantinopol îl condamna pe staretul de la Esfigmenu si pe trei dintre monahii de la aceeasi manastire la expulzarea din Muntele Athos. În fata refuzului acestora de a se supune, armata greaca (!) impune o blocada maritima si terestra vreme de patru luni; monahii desfasoara deasupra manastirii lor binecunoscutul steag cu inscriptia "Ortodoxie sau moarte".

1992: În luna mai patriarhul de Constantinopol îi expulzeaza în forta cu politia înarmata (!) pe monahii Schitului athonit rusesc Sfântul Ilie, pe care îl confisca. Monahii vietuitori ai schitului nu îi pomeneau înca din anii '50 pe patriarhii constantinopolitani, din pricina ecumenismului lor, iar Schitul Sfântul Ilie era de drept proprietatea Bisericii Ruse din Afara Granitelor.

1993-1994: În luna decembrie a anului 1993 Comunitatea Muntelui Athos scrie o scrisoare patriarhului în care condamna Acordul de la Balamand unde Patriarhia de Constantinopol si unele dintre Bisericile locale (inclusiv B. O. Româna) recunosc papismul a fi "Biserica sora". Patriarhul Bartolomeu nu doar ca nu îngaduie nici o discutie asupra ereziei ecumenismului, ci reactioneaza în forta depunând câtiva stareti si dând pedepse severe celorlalti. Supusi la presiuni foarte mari acestia dau înapoi, si într-o scrisoare de apel din mai 1994 implora iertarea… Astfel, protestul împotriva Balamandului a fost redus la tacere.

2002: În luna noiembrie, Comunitatea Muntelui Athos convoaca pe monahii de la Esfigmenu în fata unui tribunal pentru a raspunde la 88 "capete de acuzare". Monahii nu se prezinta însa raspund în scris. Comunitatea Muntelui Athos declara obstea Manastirii Esfigmenu ca ilegala si impune ca termen 8 ianuarie 2003 pentru parasirea manastirii.

2003: Politia greaca asediaza manastirea începând din luna ianuarie. În februarie, un tânar monah moare la volanul unui tractor al manastirii care ramasese afara si pe care încerca sa-l recupereze la adapostul întunericului noptii. În martie, la presiunea miscarilor de protest în sprijinul Manastirii Esfigmenu, Consiliul de Stat al Greciei dispune ridicarea blocadei asupra manastirii.

2005: Patriarhul Constantinopolului Bartolomeu înfiinteaza o obste monahala impostoare, careia îi sunt atribuite toate bunurile Manastirii Esfigmenu (conturile din banca, vaporul…) În octombrie, blocada revine si mai în forta; manastirea nu se mai poate aproviziona cu alimente si medicamente, nici nu mai poate primi vizite ale medicilor. Acestea pricinuiesc moartea a patru monahi.

2006: În octombrie un tribunal (civil!) grec îi condamna pe monahii de la Esfigmenu la doi ani de închisoare pentru "ocupatie ilegala" si "tulburarea linistii publice"… Monahii fac apel în justitie contestând sentinta.

La 20 decembrie, membrii obstii impostoare a patriarhului Bartolomeu îi ataca violent în timpul noptii cu bare de metal si topoare pe monahii din birourile Manastirii Esfigmenu din Careia (capitala peninsulei Athos) pe când acestia dormeau. În urma bataii patru monahi esfigmeniti au multiple rani, unul dintre ei chiar fractura craniana.

La 25 decembrie, sub o puternica presiune mediatica, guvernul grec anuleaza operatiunea expulzarii monahilor Esfigmeniti; cu toate acestea însa, blocada dura impusa manastirii nu este ridicata. La 30 decembrie cele 20 de manastiri mari [6] (inclusiv noua obste înfiintata de patriarh), ca urmare a recentei vizite a papei la Constantinopol, publica la presiunea credinciosilor un comunicat în care condamna ecumenismul [7] si afirma ca se întorc la hotarârile dublei întâlniri din 1980 a Sfintei Chinotite a Athosului, [la care a luat parte si Manastirea Esfigmenu] [8]. Unele dintre manastiri au chemat la a

urma Manastirea Esfigmenu în întreruperea comuniunii cu Patriarhia prin încetarea pomenirii patriarhului, iar Avva Efrem - ucenicul si urmasul lui Gheron Iosif - fostul staret al Manastirii Filotheu, a cerut de asemenea potrivit învataturii Sfintilor Parinti, ca manastirile athonite sa opreasca pomenirea patriarhului eretic." (cf. **http://ournet.md/~calendarortodox.**

Alte articole la http://orthodoxinfo.com/ecumenism/ea_calendar.aspx).

BLOCADA IMPUSĂ ABUZIV MÂNĂSTIRII ESFIGMENOU

Batalia noastra se da pentru dreptate si pentru adevaratul mod ortodox de a trai, pe care patriarhul incearca sa le reduca la tacere." (Staretul Methodios)

Sf. Mt. Athos (24 octombrie) – La mai mult de 2 ani dupa ce a l-a ridicat, guvernul grec a instituit un si mai dur embargo asupra livrarilor esentiale vietii la Manastirea Esfigmenu din Sfantul Munte. Pe 12 octombrie, liniile telefonice au fost intrerupte, intr-o incercare de a amuti vocea monahilor si de a le taia comunicarea cu lumea. In aceeasi zi, vehicolul cu care se transportau la Manastire alimente, medicamente si combustibil pentru incalzire, din orasul vecin Karies, a fost confiscat.

Calugarii de la Esfigmenu, cea mai populata manastire din Sfantul Munte, dezaproba politica patriarhului ecumenic Bartholomeu al Constantinopolelui, si ca rezultat, sunt inca odata sub asediu. Patriarhul, obsedat sa striveasca vocile dizidente, a ordonat politiei grecesti sa instituie o blocada, sa infometeze calugarii pentru a-i face sa se supuna.

Din pacate, nu doar alimentele si medicamentele sunt cele de care patriarhul cauta sa ii lipseasca pe calugari. Intr-un gest insidios, Bartholomeu a facut presiuni asupra guvernului grec si a autoritatilor locale sa creeze o manastire-impostor cu acelasi nume, Esfigmenu, ca sa transfere intreaga proprietate, sa devieze corespondenta si transferurile bancare la noua sa creatie, in timp ce infometeaza adevarata Esfigmenu. Aceasta "replica" manastireasca violeaza Carta Muntelui Athos prin aceea ca staretul si noua obste nu intrunesc criteriile stabilite prin regulile vechi de secole ale Cartei.

"Calugarii nostri nu se mai pot ruga in pace daca nu accepta vederile politice si religioase ale patriarhului, care le tulbura constiinta. Patriarhul nu va admite nici un dialog," afirma staretul Methodios, ales conducator al manastirii. "Alegem sa devenim calugari ca sa ne izolam de caile lumii si de politica zilelor noastre; sa ne dedicam viata rugaciunii pentru mantuirea noastra si a umanitatii. Ce se intampla aici este infiorator. Este o privire necenzurata in mecanismele interioare ale ierarhiei bisericii moderne si in tacticile inconstiente, care violeaza insasi esenta crestinismului."

Patriarhul reactioneaza sever impotriva oricui ridica obiectii la politica sa. Asemanator cu durele persecutii ale guvernului chinez asupra lui Dalai Lama si a Falun Gong, Batholomeu nu are toleranta pentru cei care nu promit supunere fata de agenda sa personala si care indraznesc sa ridice vocea. In timp

ce patriarhul cauta intelegere si deschidere de la guvernul turc pentru a-si propaga invataturile sale proprii in Turcia majoritar musulmana, el nu tolereaza nici un dizident in conducerea bisericii sale ortodoxe.

Patriarhul a declarat recent pe calugari "schismatici" in incercarea de a-i evacua din manastire, casa lor. Calugarii, cetateni ai Uniunii Europene, au facut apel la ordinul de evacuare in fata Consiliului de Stat, instanta suprema a statului grec. Acesta a decis ca nu are jurisdictia sa decida daca Esfigmenu este schismatica, asa cum a acuzat patriarhul. Curtea a hotarat ca, sub constitutia Greciei, patriarhul are "autoritatea spirituala" asupra comunitatii monastice semi-autonome de la Muntele Athos si ca aceasta nu este subiect pentru asemenea hotarari judecatoresti. Totusi, ca cetatean turc, Bartholomeu nu are autoritate legala asupra peninsulei unde se afla Muntele Athos. Fiecare manastire este ea insasi o entitate separata.

Calugarii de la Esfigmenu traiesc o viata de liniste spirituala si monastica in traditia neintrerupta a ultimilor peste o mie de ani. Muntele Athos este centrul spiritual al Bisericii Ortodoxe, unde calugarii sunt considerati aparatori ai credintei. Manastirea Esfigmenu, infiintata in primul mileniu, a fost locul de staretie al Sfantului Grigore Palama, si locul de unde Sfantul Antonie a plecat in Rusia pentru a pune bazele monahismului ortodox. Pentru mai mult de o mie de ani Manastirea a fost un loc de rugaciune si pace pentru cei care alegeau chemarea vietii monahale. Izolarea si aspra frumusete naturala atrage pelerini si turisti deopotriva, care vin sa vada arta si arhitectura Imperiului Bizantin.

Biblioteca Manastirii gazduieste 372 de codice crestine in manuscrise originale si circa 8000 de carti, unele datand din secolul IV. Comoara mai include numeroase obiecte de cult precum icoane de mozaic din secolul XIII si moaste de sfinti. Datorita faptului ca Muntele Athos este o regiune semi-autonoma a Greciei, puterea statului este reprezentata prin Ministerul Afacerilor Externe, condus de Petros Molyviatis. Sub autoritatea acestuia se afla structura de comanda care autorizeaza politia greaca sa puna sub embargo bunurile indispensabile vietii calugarilor"(articol preluat de la

AGENTIA DE PRESA ALTERMEDIA).

Iată că s-a dezlănţuit un adevărat război apocaliptic, păstrat, de ochii lumii, într-o subterană a atenţiei publice, tocmai pentru ca efectul final să fie unul catastrofal, şi nimeni să nu mai poată ajuta şi schimba faptele spre bine, cu nimic! Şi se lucrează, cum bine diavolul le-a arătat închinătorilor săi, dintotdeauna… - cu "cai troieni" şi cu înjunghierea fratelui, pe la spate…mă rog, întreg arsenalul Satanei e pus la treabă, în cadrul acestei aşa-zise mişcări ecumenice (în cadrul căreia "mişcarea focolarelor" [14] joacă un rol din ce în ce mai pervers şi mai agresiv! [15]).

[14] - "***Mişcarea Focolarelor s-a născut dintr-o intuiţie a Chiarei Lubich*** (n.n.: să nu se supere pe noi "fraţii" romano-catolici, dar numele "Lubich" are prea clare rezonanţe iudaice, pentru ca noi, creştinii, să avem o încredere desăvârşită, în "lucrători" care nu-L recunosc şi nu-L iubesc, până azi, pe Mesia-Hristos… - ci, după toate semnele, dimpotrivă…),

III-…ŞI TOTUŞI, NOI VOM REZISTA …! SLAVA LUI DUMNEZEU SE VĂDEŞTE PRIN ÎNSUŞI MARTIRIUL ORTODOXIEI!!!

S-ar zice că, din moment ce însuşi Muntele Sfânt-ATHOS a fost, în parte, pustiit de "raidurile" Satanei, prin mâna uneltitoare a Papei, jucând într-o horă a orbilor cu însuşi mercenarul Patriarh ecumenic ortodox al Constantinopolului, Bartolomeu I – Ortodoxia n-ar mai avea pavăză şi cetate, şi ar fi cazul să se predea…Nu, pavăza şi cetatea Ortodoxiei se mai păstrează şi pe pământ - după cum vedem, nu toate mânăstirile athonite s-au lăsat intimidate de lucrătira diavolului… **MANASTIRII ESFIGMENOU** rămânând portdrapelul Ortodoxiei, la Sfântul Munte – dar neînvinsa **Pavăză** şi **Cetate a Ortodoxiei** este în Ceruri, este Hristos-Dumnezeu, Lumina Lumii!!! Deci, diavole, nu te împăuna cu sufletele cele slabe, ale celor care dinainte se ştia că n-au puterea să fie şi să rămână ai Lui Dumnezeu… - ci ai de grijă că tocmai astfel de prigoniri ale creştinismului l-au făcut pe acesta mai tare şi strâns/unit, în tot mai strânsă falangă, tot mai cu luare-aminte, către lucrările Înşelătorului…

…Până la urmă, dracul e prost!... - asta noi, românii, o ştim, din moşi strămoşi…**Ortodoxie** înseamnă tocmai păstrarea ritmului neîntinat/nefalsificat al Duhului/Vieţii – şi, chiar fără s-o vrea explicit sau s-o ştie discursiv – instinctul cel dumnezeiesc îi va strânge pe TOŢI drepţii pământului (**căci DREPTATE A CĂII SPRE DUZMNEZEU, înseamnă Ortodoxia**!!!), unul lângă umărul altuia. Şi nu va mai conta cum îşi zic ei, ci va conta cum lucrează ei pentru Via/Moşia Lui Dumnezeu - şi cum îi strigă/numeşte pe ei însuşi Stăpânul Viei/Moşiei/Mocşei - DUMNEZEU!!! Căci dacă ei se vor numi, între ei, altfel decât "drepţi" - **dacă ei vor fi DREPŢI, însuşi Dumnezeu îi va numi ORTODOCŞI!!! Iar de nu vor fi şi nu se vor arăta ei, prin lucrare, DREPŢI (fie să-şi zică, ei între ei, şi Patriarhi…) – nici Dumnezeu nu-i va numi ORTODOCŞI!!!** Ortodoxia nu este rătăcire (de aceea, ortodoxul adevărat se fereşte de amestecul cu cei rătăciţi…), ci, dimpotrivă, REGĂSIREA SĂLAŞULUI ADEVĂRAT AL SINELUI: **NUMAI ÎNTRU DUMNEZEU, OMUL SE VA AFLA PE/ÎNTRU**

---

pe când avea 23 de ani. Era în oraşul Trento din nordul Italiei în timpul celui de-al II-lea Război mondial. Văzând cum totul se prăbuşeşte, înţelege că numai Dumnezeu rămâne: Dumnezeu care este Iubire. Viaţa ei se transformă. Răspunde la Iubirea sa alegându-l ca unicul Tot: era în ziua de 7 decembrie 1943" (cf**.** ***Radio Vatican***, 18 martie 2008).

[15] - *„Miscarea este de origine -ati ghicit!- romano-catolica! In spiritul miscarilor si curentelor puse in practica de "vizionari" si "sfinti", o tanara din nordul Italiei a avut o revelatie conform careia Dumnezeu i s-a descoperit ca este iubire, prin urmare… trebuie sa ne iubim. Aceasta miscare a fost atribuita P reasfintei Nascatoare de Dumnezeu.*

Si, dupa cum miscarea presupune declaratii de iubire, aceste se reinoiesc in fiecare an si nu tin cont de granite dogmatice sau de invatatura de credinta. Ele presupun un pietism bolnavicios, in care superficialul si fata rnicia tin locul adevarului (care deseori e dureros) si adevaratei dragoste, care nu se bucura de nedreptate ci se bucura de adevar. Un fel de curent emo, cum spunea cineva… In aceasta miscare "fiecare episcop promite fratelui său episcop să fie gata să-şi dea viaţa pentru el, iubind Biserica celuilalt ca pe a sa proprie". Adica sa iubesti si pe eretic si erezia!! Pe eretic nu trebuie sa-l uram, dar erezia trebuie indreptata. Asa ca PS Sofronie da dintr-una-'ntr-alta! Numai ca de data asta calca pe-alaturi cu blagoslovenia Patriarhiei (oare si a Sinodului?)…" (cf. Mihai Băcăuanu, ***Mişcarea ecumenistă a focolarelor***, dar şi în ***ProOrtodoxia, Apologeticum*** şi ***Război întru cuvânt***.

SINE!!!…Şi, fără să ştie, prostul de drac tocmai la GRĂBIREA acestei strângeri a Duhului Umanităţii lucrează (aflată, dintotdeauna, în ascunsă/mistică dorire de re-întoarcere la rai – cum frumos zice Nichifor Crainic, tot omul trăieşte, încă de la naştere, întru ***Nostalgia Paradisului***…) - întru Mântuirea Omului şi Împlinirea Lui Hristos-Biserica-Sălaşul Raiului Regăsit. **Lucrează, drace, lucrează, că la lucru tot Dumnezeu te-a pus!!!** Şi de te numeşti şi te umfli a fi întru numele de Patriarh Daniel, ori de Patriarh Bartolomeu, Fiara din tine va linge mâna Omului, în finalul Sfintei Lucrări a Mântuirii…!!! În definitiv, Antihristul nu vine, pe Pământ, decât pentru a-L confirma, **DEFINITIV**, pe Hristos-Uşa Mântuirii.

MARTIRIUL ORTODOXIEI VA FI ÎNSĂŞI VICTORIA LUI DUMNEZEU, ÎNTRU MÂNTUIREA NEAMURILOR/OMULUI/ÎNTOARCEREA, ÎN TRUP DE GLORIE, A LUI ADAM, LA TATĂL SĂU CERESC!!!

prof. dr. ***Adrian Botez***

****

ghidul tânărului creştin
SIMBOLISMUL CRUCII (II)

- urmare din numărul trecut-

2.2 Tradiţia creştină a îmbogăţit simbolismul crucii, condensând în această imagine mântuirea şi patimile Mântuitorului. Crucea îl simbolizează pe Cel Răstignit, pe Christos Mântuitorul, Logos-ul, a doua persoană a Sfintei Treimi. Ea este mai mult decât o figură a lui Iisus Christos, identificându-se cu persoana Lui. Creştinii ţin sărbătorile Crucii, precum Înălţarea Sfintei Cruci, şi i se cântă imnuri (***O, Crux, sfes unica***). Crucea îşi are propria istorie: lemnul din care este facută provine dintr-un copac sădit de Set pe mormântul lui Adam şi, după moartea lui Christos, fărâme din ea se împrăştie în toată lumea, înmulţind minunile Lui. Crucea va apărea din nou între braţele Mântuitorului, la Judecata de Apoi. Aşadar, simbolistica creştină uzuală a crucii face aluzie la instrumentul execuţiei lui Christos, un instrument de o cruzime excesivă, care însă, prin Înviere, devine simbol al vieţii veşnice.

În creştinismul timpuriu, din cauza caracterului infam al unei astfel de execuţii, în Europa crucea a fost la început aceptată cu ezitări ca simbol al biruinţei asupra morţii. Ea a fost comparată, din punctul de vedere al trăirilor, cu spânzuratoarea de mai târziu şi a fost acceptată, după un timp, în perioada romană. În acest sens, cea mai veche cruce datată cert provine din Palmyra, din anul 134. Venerarea crucii li se părea grotească necreştinilor, aşa cum demonstrează inscripţiile graffitti datând din jurul anului 240 şi

descoperite pe colina Palatino din Roma, graffitti care înfăţişează un răstignit cu cap de măgar şi inscripţia " *Alexamenos venerându-l pe Dumnezeul său*" (crucifix caricatural)

In ***Dicţionarul de simboluri***, J. Chevalier şi A. Gheerbrant, pe baza masivei bibliografii, deosebesc patru tipuri principale de cruci: crucea fără vârf (în formă de "ton" sau de "T"); crucea cu vârf şi cu o singură bară orizontală; crucea cu vârf şi cu două orizontale; crucea cu vârf şi cu trei bare orizontale.[34]

Crucea în formă de "T" simbolizează şarpele ţintuit de un par, moartea învinsă prin jertfă. Ea avea sens mistic încă din ***Vechiul Testament***. Astfel, datorită faptului că lemnul pentru jertfă pe care îl căra în spinare Isaac avea aceasta formă, Isaac a fost cruţat şi un înger l-a oprit pe Avraam, care urma să-şi sacrifice fiul.[35] Crucea, cu o singură bară orizontală, este crucea Evangheliei. Cele patru braţe ale ei simbolizează cele patru elemente, întinate de firea omului, omenirea chemată la Christos, din cele patru puncte cardinale, virtuţile sufletului uman. Piciorul crucii, înfipt în pământ, reprezintă credinţa asezată pe temeiuri adânci, braţul superior al crucii arată nădejdea ce urcă spre cer, iar lărgimea crucii este perseverentă până la capăt.[36]

Crucea grecească are patru braţe egale, putându-se înscrie în pătrat; crucea latină, la care bara verticală este inegal împărţită, potrivit dimensiunilor omului în picioare şi cu braţele întinse, nu se poate înscrie decât într-un dreptunghi. Una este idealizată, cealaltă este realistă. Aşa cum se observa cu un secol şi jumătate în urmă, " dintr-o spânzurătoare, ortodocşii au făcut un obiect de podoabă."[37] Bisericile ortodoxe şi cele catolice au fost în general proiectate astfel încât să formeze pe pământ o cruce: grecească în Răsărit, latină în Occident.

Crucea cu două bare reprezintă, prin bara orizontală superioară, inscripţia batjocoritoare a lui Pillat din Pont: " **Iisus Nazarineanul, regele iudeilor**" (INRI). Bara orizontală inferioară este cea pe care şi-a întins Christos braţele. Aceasta este şi crucea "de Lorena", dar care, în realitate, provine din Lucia, unde este foarte des întâlnită.[38]

Crucea cu trei bare orizontale devine un simbol al ierarhiei ecleziastice, corespunzând tăriei papale, pălăriei de cardinal şi mitrei episcopale. Începând din secolul al-XV-lea, Papa are dreptul la crucea cu trei bare orizontale; crucea dublă revenea cardinalilor şi arhiepiscopilor, iar crucea simplă, episcopilor.

Mai putem deosebi crucea Patimilor şi crucea Învierii. Prima reaminteşte suferinţele şi moartea Mântuitorului, iar cea de-a doua, biruinţa Lui asupra morţii. De aceea, aceasta este de obicei împodobită cu o panglică sau cu o faclă şi seamănă cu un steag, **labarum**, pe care îl înalţă Iisus ridicându-Se din mormânt. Reprezintă chiar o spânzuratoare transfigurantă.[39]

O analiză similară, pe baza unor cercetări minuţioase, este realizată de H. Beidermann. El afirmă că forma **ancorei** poate fi interpretată drept o cruce ascunsă (crucea aşezată pe o semilună, în forma literei"U").[40]

La răstignirea Mântuitorului, crucea avea, după toate posibilităţile, forma literei "T" şi era numită "crucea în forma de Tau" sau "crucea Sfântului Antonie", ea fiind un vechi simbol al celor aleşi de Dumnezeu şi fiind amintită şi în ***Vechiul Testament***.[41] Formal, ea aminteşte şi de simbolul cracanului (Mjolnir, cracanul zeului Thorr, folosit de germanici ca amuletă). Încoronată de un cerc sau un oval, ea devine crucea egipteană a vieţii (**anh**, crucea cu toartă, **crux ansata**), deseori reprezentată în mâna zeilor sau a faraonilor, de pildă în mâna zeului solar, Athon, în cultul antonom monotheist din timpul domniei faraonului Akhnathon (Amenophis al IV-lea -1379-1362 a. Chr). Creştinii

egipteni (capitii) au acceptat crucea cu toartă ca simbol al vieţii veşnice dobândite prin jertfa lui Christos, ea apărând pe pietrele funerare din secolele al-V-lea –al VI-lea. Astăzi, ea este deseori emblema unor grupări ecleziastice care se întemeiază pe "vechea înţelepciune".[42]

Trebuie amintită, printre numeroasele variante ale crucii cu diversele lor mesaje, şi crucea Sfântului Apostol Andrei, în formă de "X", **crux decussata**, pe care, se spune, a fost răstignit apostolul Patros (în Grecia), în anul 60, şi care are înfăţişarea unei tăieturi în cruce atât pe uneltele preistorice din os, scoase la iveală de descoperirile arheologice, cât şi pe instrumentele magice de descântec. De asemenea, trebuie menţionată "crucea Sfântului Petru", ale cărei braţe orizontale sunt aşezate mult în jos, deoarece se spune că Sfântul Apostol Petru a fost răstignit cu capul în jos, pe o cruce răsturnată.[43]

Se cunosc însă şi alte tipuri. Astfel, "crucile cu cârjă" sunt cruci în formă de "T" împătrite, apărute în perioada merovingiană şi preluate din arta sacră, ca " cruci liturgice". "Crucea rusă" derivă dintr-o cruce care conţine un epigraf (**titulus)** şi care are la capătul de jos, ca suport, un braţ înclinat. Crucea cu braţe oblice sau "crucea hoţilor", în formă de "Y", este adesea prevăzută cu ramificaţii şi sugerează vechile simboluri ale **arborelui vieţii**.[44]

Crucea cu trei bare orizontale devine un simbol al ierarhiei ecleziastice, corespunzând tăriei papale, pălăriei de cardinal şi mitrei episcopale. Începînd din secolul al-XV-lea, Papa are dreptul la crucea cu trei bare orizontale; crucea dublă revenea cardinalilor şi arhiepiscopilor, iar crucea simplă, episcopilor.

Mai putem deosebi crucea Patimilor şi crucea Învierii. Prima reaminteşte suferinţele şi moartea Mântuitorului, iar cea de-a doua, biruinţa Lui asupra morţii. De aceea, aceasta este de obicei împodobită cu o panglică sau cu o faclă şi seamană cu un steag, **labarum**, pe care îl înalţă Iisus ridicându-Se din mormânt. Reprezintă chiar o spânzuratoare transfigurantă.[39]

O analiză similară, pe baza unor cercetări minuţioase, este realizată de H. Beidermann. El afirmă ca forma **ancorei** poate fi interpretată drept o cruce ascunsă (crucea aşezată pe o semilună în forma literei"U").[40]

NOTE BIBLIOGRAFICE

34. J. CHEVALIER, A. GHEERBRANT, op. cit., I, pp.398-399;
35. ***Facerea,*** XXII;
36. J. CHEVALIER, A. GHEERBRANT, op. cit., I, p.399;
37. M. DIDRON, ***Histoire de D*** , Paris, 1843, p.360;
38. J. CHEVALIER, A. GHEERBRANT, op. cit., I, p.399;
39. Ibidem;
40. H. BIEDERMANN, op. cit., I, p.120;
41. ***Iezechiel,*** IX, 4;
42. H. BIEDERMANN, op. cit., I, p.120;
43. Ibidem.
44. Ibidem.

- va urma-

prof. ***Cătălin Mocanu***

***

porni luceafărul…

AZI – DEBUTEAZĂ:

VALERIAN CĂLIN (XII S – C.T. "Gh. Balş"-Adjud)

AŞ VREA SĂ FIU UN MAG
Aş vrea să fiu un mag
Al răsăritului
Să veniţi la mine toţi
Şi să vă ajut
Să vă şterg lacrimile
Să vă mângâi sufletele
Să vă fiu uitarea suferinţei

Apoi:
Să mă scuipaţi
Să mă blestemaţi
Şi să mă-ngropaţi

…c-aşa vi-i stirpea – din veac - şi
să un vă stricaţi – cumva -obiceiul…
***
AŞA SUNT EU
Aşa sunt eu mai al serii
Labirint uitat de firimitură
Minotaur negru al verii
Desenez pe cer o figură

Aşa sunt eu mai al ierbii
După figura ta desenată
Mi te-au scris cu coarnele cerbii
În constelaţii de zăpadă

Aşa sunt eu mai al ochilor
Când mă priveşti mă fură lumină târzie
Floarea de iris floarea ciclopilor
Caliope răsună cu dulce magie

Aşa sunt eu mai al meu
Şi minotaur şi muză şi ciclop
Dar un voi rămâne aşa mereu
Îţi voi îngropa irisul în fiecare strop

***
LUMINA MĂ COASE
Lumina mă coase
Şi ochii mă uită
Irisul îmi cade pe fluturii orbi
Mă seacă verbul grijilor multe
Şi dintr-o coastă îţi cânt s-adormi

Nu-i ziua fertilă
A grijilor mele
Şi îţi sap suntul între retine
Îţi cad cadavrele anilor zile
Ca îngrăşământ florilor corbi
***
AŞTEPTARE
Cu noaptea senină s-a împăcat iluzia
Şi adormită
Umbra pelerinului dormitează în seară
Afară
În cripta cuvintelor

Bine ai venit să fii culoare
A ochilor unui răsărit
Să-mi fii inorog sălbatic
Ascuns în lumina blândă a liliacului orb

Şi să avem grijă să un adormim ciclopul
Cu lumea noastră cântătoare
Că pământul singur un ar suporta
Şi ne-ar albi trupurile de supărare

Deci înţelepţeşte să suferim
Căci un văd altă moarte
Şi cum culmea răsăritului a fost mereu
apus
Te aştept nerăbdător – mai
Departe…

***

***

ALEXANDRA NICULESCU (IX C – C.T. “Gh. Balş”-Adjud)

ERA UN ÎNGER…

Era un înger al luminii
Un înger singur pe pământ…
S-a tot amestecat cu spinii
S-a tot culcat pe-un ghem de vânt…

Era un înger al luminii
Şi un se mai dedase vinii…
L-am strâns la piept… - şi îl descânt…

***

OVIDIU ALEX. MOLEA (IX A – C.T. ”Gh. Balş”-Adjud)

DURERE…

Emoţiile sparg inima de gheaţă…
Cer îndurare,
Dar n-am scăpare…
Nori de durere
În sus se înalţă pe aripi…
Cu capul ridicat spre cer,
Cu inima îndurerată,

Cu infernul mă lupt
Fără-ncetare, în plin tumult –
Pentru un suflet fi-va, oare,
Iertare ?
Cu inima doar – fără de ochi
Printre fulgere adânc scriitoare
Răspunsul ascult…

***

CORINA MAFTEI (IX C – C.T. “Gh. Balş”-Adjud)

TOATE BUCĂŢILE

Toate bucăţile din inima ta
S-au întors.
Stau şi le privesc
Linia şi profilul lor de
Rebuturi…
Această pagină neagră de istorie
Particular – refuz
S-o colorez!
***

NU E NICIODATĂ “AICI”…

Domnule care pe tóate le remarci – asta
Ai băgat-o, oare, în seamă? De câte ori strig,
Nu e niciodată ecou, un e niciodată
“Aici”…Degeaba plângi în
Imnuri – nu se face decât mai
Frig în stele - şi mai
Dincolo de mine…

***

REVENIRI:

SIMONA TUJAN (XII B - C. T. “Gh. Balş”- Adjud)

O INSULĂ PUSTIE

Pe insula pustie
Clopotele vor dansa
Aud foşnetul mării
Simt aerul iute-al fulgerelor

Totuşi aştept o şoaptă
Din soare – din lună
Stele déjà-ncep să cadă
Pe-o insulă pustie

***

O LACRIMĂ

De când n-am mai cântat – am rană…
De când n-am mai visat – am plumb…
Acum când fiecare frunză e un cuvânt
Si fiecare umbră e purtată de lumina sa
Să nu-mi uiţi numele
La marginile pământului…

***

ELENA NICULESCU (XC-C. T. "Gh. Balş"-Adjud)

NOPŢI DE NOIEMBRIE

Aseară a murit singurul martor care
m-a văzut cum furam
cuvintele din cuiburi şi le îndesam adânc
în inima crăpată de sete
cum le înfăşuram pe fruntea déjà
putrezită, din
cauza unui vers rătăcit

Aseară a murit singurul martor care
ar fi putut să mă arunce
afară din mine – să mă dea
hrană nopţilor de noiembrie
pentru că nu aveam la mine niciun
înger – să-l strâng în braţe – şi el să
ţipe în zadar – ca o metaforă
ascunsă sub frunzar
pe care trecătorii ar călca-o în
picioare – fără să ştie că
de acolo începe să decurgă drumul – pe
care nimeni
nu l-a străbătut…

***

TU, STEJAR BĂTRÂN, RĂSARI!

Tu, stejar bătrân cu coama deasă,
Creştet să nu-ţi pleci, sub nicio
vântoasă !
Fulgere-ţi rotesc, înfocat, cunună –
Răstignesc, pe trupu-ţi, zeii, arc de lună!

Tu, stejar bătrân, aprinzi vis din veac,
Adăpost de tron fii Lui Hrist sărac!
Freamăt, vuiet, viscol, temelii cutremuri,
Scări de-arhangheli ard, în jur, jar de
vremuri
Pârjolit de cer, spălat în văpăi,
Tu ne chemi spre-altar, ne înalţi din văi
–
Şi discursul tău, scris ramuri în rai,

Scurmă răni adânci, pe-obraz de-
Adonai!
Tu, stejar bătrân, solitar pe culmi,
Tocma-n pisc, pe toţi, prinţi ai tăi, ne-
aduni!

***

DELIA SAVIN (XII C – C.T. "Gh. Balş"-Adjud)

CERN CLIPE…

Cern clipe verchi, trecute,
Prin ochii-mi albăstrui…
Sau gânduri zdrenţuite
Le cos, le pun în cui…

Şi împletesc amarul
Cu pasul timpului
Căci s-a umplut paharul
Cu floarea crinului!

Uşor, iar iau durerea
Şi-o pironesc pe Cruce –
Pe buze-mi pun tăcerea…
Oare…unde m-oi duce?

Eh! Bucuria vieţii
De mult m-a părăsit…
În mantia tristeţii
Mă-mpânzesc gârbovit…

Dar eu accept destinul,
Ştiu ce-i un muritor…
Soră mă fac cu chinul
Şi frate-i al meu dor…

Prin ochii-mi albăstrui
Cern clipe vechi, trecute…
Le cos, le pun în cui…
Doar gânduri zdrenţuite…

***

CRISTINA LUPU (X B – C.T. "Gh. Balş"-Adjud)

STELE CU SUFLET

Vieţuiţi sus pe cer
Murmuraţi şoapte – deodată cu
Luna stăpâna…
Ne furaţi, zglobii,
Visele
Sorbiţi lumină cu
Paiele razelor voastre – din
Pleoapele noastre
Închise …
Vă căutaţi – şi voi ca şi
Noi – perechile…
Nu vi se-aud bombănelile – când
Alegeţi greşit – stânga în
Dreapta – şi
Invers…
Mai bine dansaţi – voi şi pentru
Mine – când un nimeriţi - chiar
numărând
Din doi în trei - bine…

***

consacrarea tinereţii

LUCIA LAURA MIHALCA -BUCUREŞTI

SCAUNELE MĂRII (dramoletă „obiectuală", în două acte…)

Actul I

Două scaune stau de vorbă la malul mării.Par a fi oameni.Cerul se luminează, iar discuţia devine foarte interesantă.

Scaunul, Ea : Hmm, ai cam îmbătrânit, nu crezi? Uite, mâinile si picioarele ţi se bălăngănesc, îţi tremură parcă !

Scaunul, El : Veşnic tânăr mi-e sufletul, ce ştii tu !
Şi dacă inima mi-e încă adolescentină, tu vrei să spui că trupul mi-e bătrân? Ei aş! Prostii!

Atunci un picior i se rupe şi cade pe nisip, privind în gol.Ajunge in mare.

Scaunul, Ea : Ei da, tu ! Auzi la el, n-ai îmbătrânit ! Şi cu piciorul ăla ce tocmai ţi-a căzut, cum rămâne ? Deci?
Scaunul, El: "Timpul ne consumă la infinit", nu aşa scria Borges?
Eu sunt o victimă, firească, a timpului.

***Ea** strâmbă din nas, nemulţumită de răspuns, de faptul că nu i se dă dreptate :*

Bine.Cum rămâne atunci cu starea în care te afli ? De abia mai poţi distinge ultramarinul de cobalt. În tinereţe, ha-haa...

***El**, plin de răbdare :* Vântul bate, apa trece, pietrele rămân.
Nu-nţeleg ce mai vrei să fac, să gândesc, să spun.
Na, că vorbesc şi în rime! Of, femeia!

Scaunul, Ea : Ce vreau? Ce vreau? Vreau să mă iubeşti, asta vreau !
Scaunul, El: Păi nu asta fac de dinainte de căsătorie, dragă ?
Scaunul, Ea: Pff, faci !

Aproape scos din minţi: Şi cum vrei să te iubesc – fizic. sau...?
***Ea**, plină de ifose:* Trebuie să găseşti o formulă, nu ştiu, gândeşte-te, vezi tu.
Dar nu fizic, în niciun caz, NU ! Nu-mi place aşa, nu !
***El**, agasat:* Dacă-ţi ador trupul sunt obsedat, dacă nu ţi-l complimentez, ori te înşel ori nu te mai iubesc vei crede; cum, cum să fac să mai trăiesc, prin tine, vreau să spun?
Scaunul, Ea : Vei găsi tu o cale, sunt sigură. Pentru binele tău, al meu şi al anilor de căsnicie.
Scaunul, El, *cu privirea către cer* : Uite, o colibri ! O, frumoasă pasăre…
De-a dreptul intrigata : Nu schimba subiectul !
Nu ţi-ar fi ruşine ! Şi acum, la vârsta asta, te uiţi după femei… în cazul ăsta, femela!!! Hai că m-ai enervat, am plecat !

O uşă se inchide.Parcă pentru totdeauna.

El, *pe o piatră, adâncit în gânduri, cu privirea pierdută:* Sunt un fraier. Negreşit asta sunt. Sunt un dobitoc, subjugat la...o muncă, da, aşa se numeşte această instituţie numită că-să-to-ri-e.
Dar de, femeia e femeie! Şi uite-o, Divina, se întoarce !

[*Pare calmă*]: Te-ai liniştit, dragul meu? Ţi-ai băgat minţile-n cap?
Acum ştii să mă iubeşti? Te iubesc !

[*Ca pentru el, în surdină*] : Oho, şi încă în ce fel ! Cu ochii minţii cei pierduţi, ai tinereţii, privesc şi văd, ce văd?
Ea: Ai spus ceva?
Scaunul,El : Nimic, dragă, nimic. Sau poate doar cât de frumoasă eşti acum, în trecut şi pentru totdeauna. A mea !

[*Se reazremă unul de altul, cele doua Scaune, într-o aţipire*]

[Cade cortina]

Actul al II-lea

Trezindu-se, el priveşte răsăritul de soare. Se trezeşte şi ea.

Scaunul, El: Am o idee, urmează-mă !

El o trage de mână uşor către dreapta peisajului.

Ea, *mirată :* Stai! Unde, unde, ce vrei să faci? Unde mă duci?
Scaunul, El : Taci şi vino. Mai repede!

Strengăreşte, aproape că aleargă, urmându-l. El are în gând, ţintă a drumurilor lor, un dormitor. Nu ştie că nu mai au aşa ceva, au pierdut tot. Casa lor e pământul, dar în curând, în curând...
Până atunci, aleargă…

[Cortina cade]

Cei doi revin pe scenă, fac cu mâna spectatorilor şi pleacă. Nu se mai întorc.

Autor: ***LAURA LUCIA MIHALCA***, clasa a XII-a, Liceul de arte plastice "***Nicolae Tonitza***" - **Bucureşti**

***

NUME: *VICTORIŢA DUŢU* - BUCUREŞTI

DATA NAŞTERII: 12 august 1971.

STUDII : 1990-1995 Facultatea de Matematică- Univ. "Al.I.Cuza" Iaşi.

1994-1999 –Facultatea de Filosofie –Universitatea . "Al.I.Cuza" Iaşi.

1998 - Masterat in "Logică şi Hermeneutică''

EXPERIENŢĂ PROFESIONALĂ

Din 2000, profesor de matematică titular, la Colegiul Tehnic „***Traian***" – Bucureşti.

OCUPAŢIA: **profesor de matematică**, la colegiul tehnic "***Traian"*** din Bucuresti, unde a dat examnen de titularizare, dupa ce a terminat Filosofia - şi, de atunci, este profesor aici. **PICTOR (cu expoziţii în România şi Europa: Italia, Polonia etc.) - şi POET.** Realizează şi moderează emisiuni culturale, despre artă şi creştinătate, pe ***TVRM***.

DECLARAŢIE/CREZ: *"Vreau să expun în cât mai multe ţări din lume, să creez parteneriate culturale cu cât mai mulţi artişti, scriitori şi pictori şi să creăm împreună un curent, în cultura română: anume, acela că arta trebuie să exprime nevoia noastră de Dumnezeu - şi că tot ce facem, trebuie să exprime această căutare*!!! *…Am două facultăţi şi am citit biblioteci intregi, ca să lupt pentru ideea nobilă de* ***pictură/ARTĂ creştină****…Să-L slujesc pe Dumnezeu, prin Icoană şi Cuvânt…".*

- A fost admisă la bienala de arte de la Florenţa, unde va prezenta o expoziţie de pictură şi va susţine o lucrare, cu tema: ***DUMNEZEU E CEL MAI MARE GEOMETRU!***

ACTIVITATE LITERARĂ:

1. Debut literar în revista literară ***Sud***, august, 2003

2. Debut în proză, la revista literară ***Caligraf,*** decembrie 2004

3. Apariţia cărţii de debut, placheta de versuri : ***Spaţii*** , la Editura Muzeului Literaturii Române, august , 2003.

6. Apariţia celui de la doilea volum de versuri : ***Cuvintele***, la Editura Muzeului Literaturii Române , noiembrie 2005

7. Publicarea volumului de versuri/poezie religioasă: ***VREAU O ALTĂ LUME***, la editura ANAMAROL, cu lansare la MALL PLAZA ROAMANIA

Cartea, împreună cu autoarea, au apărut la Radio Cultural, la emisinea de joi seara, la orele 22,10 -intitulată ***Creatori - între sacru şi profan***, şi pe postul de televiziune TVRM.

8. Publicarea de versuri ***Cea care aş fi***, in antologia ***Spiralele vieţii*** - 2006, la Editura Anamarol, Bucuresti, unde au scris români din diaspora românească, români din Canada, SUA, Germania, Chişinău, Australia, Timişoara, Iaşi, Constanţa, Bucureşti.

***

POEME ÎN EXTAZ

O jumătate de flacără
Ardea în jos peste flori.
Crengile se scurgeau în flăcări
Pe pământul arzând.
Ardea pamântul mereu,
Vulcanic ardeau stelele ,
Visele…visele…
Cealaltă jumătate de flacără zbura .
Aripi creşteau prin locurile
Unde ea ardea pământul,
Aripi creşteau cu faţa spre lună
Aripi creşteau
Pe acolo pe unde zbura
Şi-n nebunia ei mare se izbi
De cealaltă jumătate a ei.
Lua foc tot pământul
Şi-n această ardere de jertfă

Flacăra deveni rotundă.

***

Era în aripa mea

Ochiul ce mă durea.
Zburam cu aripile strânse,
Zburam cu capul plecat,
Zburam cu mâinile-ntinse
În zări…
Spre El…
Zburam cu gura-ncleştată …
Ochiul din aripa mea
Ce mă durea, plângea.

***

O jumătate de flacără
Ardea în jos peste flori.
Crengile se scurgeau în flăcări
Pe pământul arzând.
Ardea pământul mereu,
Vulcanic ardeau stelele ,
Visele...visele.
Cealaltă jumătate de flacără zbura .
Aripi creşteau prin locurile
Unde ea ardea pământul,
Aripi creşteau cu faţa spre lună
Aripi creşteau
Pe acolo pe unde zbura
Şi-n nebunia ei mare se izbi
De cealaltă jumătate a ei.
Lua foc tot pământul
Şi-n această ardere de jertfă
Flacăra deveni rotundă.

***

E cineva care stă şi priveşte
Dincolo de timp şi de spaţiu
Printr-o bucată de cer
Şi printr-o sclipire de stea.

***

linişte
prea multă linişte,
zgomotul pătrunde
cu putere,
dar nu poate
cuprinde liniştea
într-o îmbrăţişare
de neînţeles.

***

DIANA BORTĂ - FOCŞANI

POEME ÎN RĂTĂCIRE

Au început să
Cadă iar frunzele...a
Mai trecut un an
Fără tine iar bestia
Cu roţi care mă
Înconjoară nu mă
Lasă să uit că
Te-am pierdut...

***

Mai găsesc rătăcită
Câte o poză de-a
Ta, câte o amintire
De mult uitată dar
Să ştii că
Lacrimile mele nu pot
Să-ţi tină locul...

***

Alerg descuļț
Printre frunze uscate
Și ace de brad de
Mult căzute dar
Nu găsesc decât
O amintire rătăcită
Printre copaci...oare
Te-a înghiţit pădurea de
Are amintirile noastre...?

***

Recitesc scrisori
Îngălbenite de
Timp şi de mult
Uitate într-un pod
Părăsit...cât
Trebuie sa-ţi mai aştept
Chemarea...?

***

Cu fiecare toamnă care
Pleacă îmi amintesc plângând
Că ai plecat luând cu
Tine şi aerul pe care
Îl respiram...am reuşit să mă
Agăț de firul vieții
Zbatându-mă și trăind
Din vise...
...neîmplinite...

***

Mi-am pierdut
Zâmbetul printre
Stropii de ploaie care
Îți spălau urmele...pașii
Cu care ai
Plecat din viața mea...

***

Zăresc norii printre
Ferestre stropite de
Ploi ce au căzut de
Când ai plecat...acum
Oricât de sus aș
Sări nu te-aș putea
Ajunge...mi-ai promis că
Mă vei veghea...

***

M-am rătăcit pentru
O clipă în mulțime și m-am
Trezit printre oameni
Străini ce mă
Priveau neîncetat în
timp ce eu mă prăbușeam...slavă
Domnului că m-ai prins
De mână și coșmarul
S-a risipit...

***

Dau pătura la
O parte și mă ridic
Uşor...simt
Gresia cum îmi îngheaţă
Picioarele dar
Fulgerele îmi călăuzesc pașii
Către poza ta...
Mi-e dor de tine...

***

DIANA BORTĂ, absolventă a Colegiului Tehnic „Gheorghe Balş” - Adjud

***

„voluptos joc cu icoane” - mari scriitori consacraţi, modele sublime

CINCI POEME DE *IOAN EVU* – HUNEDOARA

DESPRE TĂCERE
Sunt multe voci şi toate parcă tac
conspirativ despre aceleaşi crime

mai bine-un foşnet suplu de copac
un şopot de izvor senin mai bine.

Decât aceste mârşave tăceri
mascate în retorici panglicare
mai bine acalmia unei seri
de aprige furtuni prevestitoare.

Orbi trâmbiţaşi ai curţilor domneşti
surzi flaşnetari cu ştaif la catedrală
cum ruginit-au porţile cereşti
sub ploaia de scuipat şi linguşeală!

Mai bine mut ca pietrele de rând
în milenarul prund al aşteptării
o dată la un secol renăscând
drept vuiet în oceanul nemişcării.

Mai bine scrib de hronice-n pustiu
cu slove de nisip sfidând stihia
ah spulberat în patru zări de viu
o clipă vei dura cât veşnicia.
***

LACRIMA VERTICALĂ

Un scrâşnet de clopot ruginit
în muţenia tristeţii duminicale
când timorate cuvinte
îşi iau zborul de pe buze
cum stolul de vrăbii
de pe turla bisericii renovate.

Numaidecât lacrima mea verticală
se va prăvăli peste pământ ca o mare
potopind liota traficanţilor
de îngeri în travesti.

Albastră-mi va fi depărtarea iubito
şi rece ca viscolul antarctic
dar până atunci rogu-te
mai întinde-mi tainul cu fructe
exotice din paradisul Ibiza.

Mă vei găsi tot aici sângerând cuvinte
în camera obscură a poemului.
Sunt iată domnitor peste
sahara acestei lacrimi neplânse.

***

CANTILENĂ

Ce gust de sâmburi dulci-amari are sărutul tău Maria
când te cuprind mă luminează imperiale dimineţi

rostogolitul măr din raiul ce naşte-n mine poezia
ţi-l dăruiesc întreg în iarna asediată de nămeţi.

Ia trupul meu ia viaţa mea două zadarnice mistere
iscate din vremelnicia bietelor aripi scăpărând

dinspre nadir către zenitul prădat al joaselor himere
ce-mi sfâşiară fără veste înaltul crugului din gând.

Şi fă din mine zare adâncă să văd iar lunecând spre sud
în translucid balans cocorii înfiguratelor păduri

sacrificate mult prea lesne pe-altarul veacului zălud
de îmbulzita cruciadă a postmodernilor auguri.

***

DECOR PĂRĂSIT

N-a fost nimic să o convingă
că aş exista cu adevărat
poate numai mâhnirea calmă
a chipului răsărit din zidul opac
o încarnare a umbrei ce-am fost
a făcut-o să tresară o clipă
în amurgul împresurat de zeii
pe care şi-i atârna la rever ca trofee.
Hai să ne iubim
îmi şopteşte lasciv doamna himeră
dezvelindu-şi până la cer
imaculatul trup în care
au naufragiat cohorte de îngeri.
Ea râde şi dinţii ei sidefii
îmi străbat jugulara.

***

NICIODATĂ ADIO

Niciodată adio. Nici clipei ce-a fost
nici celei ce iată îţi bate la uşă
e-n toate desigur un limpede rost
ca-n floarea de foc roditoare-n cenuşă.

Niciodată adio. Vezi magicul dans
al flăcării suple sfidând inerţia
cum scrie pe ziduri în tainic balans
cuvântul ce-l tace-nadins poezia?

Niciodată adio. Din cer răstignit
pe aripi ce scapără-n zări cardinale
la ceas de soroc se va-ntoarce însutit
întregul temei al speranţelor tale.

_____

***

CEZARINA ADAMESCU - GALAŢI

NUMELE ŞI PRENUMELE: CEZARINA VICTORIA ADAMESCU

PSEUDONIME: SIMONA CONDOR, DONA PRIGOR;

STUDII: Facultatea de Teologie Didactică a Institutului Teologic Romano-Catolic de grad Universitar Sf. Tereza, Bucureşti, Licenţiată în 1999 la Academia de Ştiinţe Teologice "Sf. Iosif" – Iaşi. Doctorand în Teologie şi limbi clasice.

Laureată a numeroase concursuri de poezie, proză, reportaj, naţion ale şi judeţene.

DEBUT EDITORIAL :

-În anul 1987, debutează cu volumul de poeme : "Arhipelagul visării", Editura Litera, Bucureşti, -În anul 1991, Editura Porto Franco din Galaţi îi publică vlumul de versuri pentru copii "Primăvara face pozne", ilustrat de artista plastică Anca Tofan.

-Între 1992-1994 conduce Cenaclul literar-muzical "Ştefan Petică redivivus. Noua Şcoală de Frumos".

VOLUME PUBLICATE (selecţie, din cele peste 50 de cărţi editate...) :

. *Arhipelagul visării,* poeme, Ed. Litera, Bucureşti, 1987. Ilustraţii : Done Stan;

. *Cartea cu îngeri,* poeme pentru copii, Ed. Porto Franco Galaţi, 1997. Ilustraţii: Mariana Ştefanache;

. *Mysterion,* poeme, Ed. Alma, Galaţi, 1997. Ilustraţii: Angela Cioltan;

. *Iată Mama ta!* – compendiu de mariologie, Editura Alma, Galaţi, 1998;

. *Umilinţă şi măreţie,* proză spirituală, Editura pentru literatură şi artă GENEZE, Galaţi, 1999;

. *Pistruiaţii din oraşul Azuro,* poveste feerică pentru toate vârstele, Editura Istru, Galaţi, 1999, Ilustraţii: Angela Holca;

. *Departele şi aproapele,* poeme spirituale, Eitura Presa Bună, Iaşi, 1999, Ilustraţii: Angela Cioltan;

. *Cuvinte de împărtăşire,* reflecţii spirituale, Editura Presa Bună, Iaşi, 1999, Ilustraţii: Angela Cioltan;

. *Dimineţi nelocuite sau Îngerul Esteban,* Editura PAX AURA MUNDI, Galaţi, 2001;

. *Dreptul la nemurire sau Nichita AZI,* Editura PAX AURA MUNDI, Galaţi, 2002;

. *Un poem numit Francisc*, poezii, Editura PAX AURA MUNDI, Galaţi, 2002;

. *Ca o pasăre Ibis, sau Nichita AZI,* Editura PAX AURA MUNDI, Galaţi, 2003;

. *Spaţiu târziu,* Poeme de sfârşit şi de început de mileniu, Editura Arionda, Galaţi, 2002, volum premiat de Societatea Scriitorilor "C. Negri," filiala Ploieşti, pe anul 2003;

.*Dumnezeu la prima vedere,* exerciţii de gândire creştină, Ed. PAX AURA MUNDI, Galaţi, 2003; Ilustraţii: Angela Cioltan;

. *Alena, pinţesa tristeţilor albe, poveste feerică pentru copii,* Editura Arionda, Galaţi, 2006, Ilustraţii : Angela Holca;

. *Singurătăţi împreună,* rondeluri în coriamb, Editura Arionda, Galaţi, 2006;

. *Monumentul cărţii şi mucenicia cuvântului,* exegeze şi portrete spirituale, Editura Ariolnda, Galaţi, 2007;

. *Logodnă mistică,* poeme, Editura Arionda, 2007.

. Pledoarie pentru Epigramă – antologie alcătuită de Gheorghe Culicovschi, Editura Ridendo, Câmpina, 2007;

. Umor la Mila 8o, antologie de umor apărută la Editura Alma Galaţi,

. Prezentă în paginile unor reviste şi almanahuri.

****

ACEST POEM

Doar Selene
se atârnă de gâtul
acestui poem
numai bun
de făcut semnul crucii
pe pernă...

***

FIINDUL ŞI DURUTUL

Pune-mi, Doamne, o hlamidă
din scaieţi şi pălămidă
iar pe cap în loc de crini
o cunună de ciulini.

Cu o lance vino drept
şi străpunge-mă în piept.
Când mi-s gândurile valma
bate-mi cuiul sfânt în palma

Palma care te trădează

şi îmi ţine mintea trează.
Care-mi ţine proaspăt lutul
cu fiindul şi durutul.
Pune-mi sufletul în frâie
sau striveşte-l sub călcâie...

***

ÎNTR-O CHILIE

Îmi lepăd
dragostea fierbinte
într-o chilie
de cuvinte

***

VĂ SCRIU ÎN GENUNCHI

Pe cât de-ndurătoare sunt cu eul
Pe-atâta arde-n mine Dumnezeul.
Pe cât de-nmiresmată mi-e rostirea
Pe-atât mă arde-n vâlvătăi iubirea.

Atâtea flori de noapte ard sub cruce
Cât să ridici o troiţă-n răscruce.
Cât o măicuţă în odoare sfinte
Atât mă înveşmânt în necuvinte.

Din linişte înalţ o piramidă
Precum un trup de sfântă-ntr-o firidă.
Mă scald în apa neînceput-a zilei
Şi nu mă satur de lumina milei.

Aşa peregrinez spre-Mpărăţie
Cu rădăcini înfipte-n veşnicie.
Când te privesc, Isuse, mă-nfioară
Un sunet sfânt ca lemnul de vioară.

Tu, Doamne, fă plăpânda mea stihiră
Să se prefacă-ntr-un acord de lyră.
Iar jertfa Ta de pe altar, duruă,
Să-mi sune-n piept ca lemnul de-alăută.

Şi-atâta vreau, în noaptea asta sfântă
Să mai aud cum îngerii îmi cântă
Să Te mai nasc din mine însămi iar
Prin vrednica şi Pururi Fecioară !

***

O, TU LUMINĂ…

Înveşmântat precum un boţ de lut
Într-o lumină fără de sfârşit
Tu eşti Lumina fără de-nceput
Din Tine cine bea e mântuit.

O, Tu, Lumina cea neînserată
Cea care zămisleşte pururi viii,
Eşti pâinea caldă, neîmpuţinată
Din care se hrănesc copiii.

Tu soare sfânt ce sufletu-ntremează
Gingaş făcându-l ca o primăvară,
Eşti lanţul care mă eliberează
Din închisoarea crâncenă de-afară…

***

DOAMNE, ASCUNDE-MĂ

Uite-l, tocilarul,
Ascuţitorul de coase
E gata să-şi isprăvească lucrarea.
Apără-mă de el, Isuse Cristoase
Căci mi-e frig şi se-nnegură zarea
Mi-a îngheţat şi măduva-n oase
Şi părul mi s-a zbârlit pe spinare.
Moartea s-a trezit şi-mi aruncă priviri
Languroase
Ascunde-mă, Doamne,
In Inima Ta să-mi aflu scăpare !

***

DESCÂNTEC

Mai dă-mi Doamne, de mi-ai da,
Floarea de nu-mă-uita,
Floarea de ţinere minte
De-ale Tale-nvăţăminte.
Zgâriatul ghimpului
În trupul netimpului.

Şi mai dă-mi, te rog frumos
Palma lui Isus Cristos,
Palma Lui să mă mângâie
De la creştet la călcâie
Şi cu vorbe să-mi vorbească
Limba sfântă şi cerească

Doar de îngeri înţeleasă
Şi de mire şi mireasă
***

DE-ABIA MAI AM TIMP

N-am timp
Să fiu tristă;
De-abia mai am timp
Să mă bucur,
Să mângâi cu ochii pierduţi
nemărginirea-
să adulmec iubirea
de la zenit la nadir;
să mă îmbrac în zefir
şi-n voaluri de rouă.

Spre ceruri înalţ
Braţe de rugi în mănunchi.
De-abia mai am timp
Să vă scriu în genunchi,
Să mă dărui cu smerenie,
V o u ă…

***

EUGEN EVU - HUNEDOARA

PSALMUL REÎNTEMEIERII

in memoriam Bogdan Petriceicu Hasdeu

In dimineaţa cea nouă a creaţiei
Ies la suprafaţă dezgolite vechile structuri
Conturând relicte stihii existenţiale şi arte rebele
Aşa cum reapar din oceanos atlantice ziduri
Şi fericitul hermeneut gustă olaltă cu zeul
Fructul din vârf
De sub clopote vulturi şi taine

Temei reîncolţind din profan feminin
Paraclet dezbinării şi nesomn al materiei
Mume
Mister ce pe sine se naşte
Ca lege din care ia trup dorul meu
Ca de sine-mi.
Rostuire dinspre miez înspre centru
Revelatoare ciclic
Învietoare circular trecut viitor
Amurguri care deja conţineau
Promisiunea unui alt răsărit

Să nu ne omoare viaţa din intertext
Nici ale spaimelor telurice
Regresiuni in memoria
Sublunarelor chakre
Splendoare să pot trece moartea-mi
Leac să mă dărui ca pradă şi fruct
Nins în sâmburii duşi de păsări eterice
A se reînălţa din substanţa primară
Pădurea şi împătrit intergernul

Muşc smerit şi saţiul mă reumple de fiind
Inima vindecată frântă ca azimă nouă
Celor sosiţi pe aripi de sine purtate
Lumina flămânzind de-ntuneric
Miroazna de gust şi vederea de crez
Formele de culoare şi
Doliul căzut curcubeu
Vindeca-tu-s-au gnozele !

Cum aici vocabula integrată ATL
Bunăoară în strălucitorul stelar atlaz
Al zeieştii hlamide
Bobul de tamarisc
Răbdător ghemuit în fisura gheţarului
Pentru noi etimonul numelui E
Odinioară la Delfi în transă
Numărat inversării ca timp
Al duratelor noastre
Îmbrăţişare dintre văz şi viziune
Sărut între rut şi ştiut nevăzut
Zvâcnet pulsaţie smulgere zbor

Din care se-nfruptă râzând
Providenţa
Să se bucure fiindu-Şi

Seminţia îndelung ocrotită
Plesneşte dureros şi ţâşneşte arbore nou

Cei nou născuţi se vor ruga
Sinei lor
A redeveni
fiinţiala mutaţie
să se iar întrupeze

din za de logos pruncit
dincoace de muncile lui Cogito
energofagul

inteligenţa îşi reface zveltele temple
în anume prielnice arealuri

artehipul
înşeptitei ipsotaze
nu extazul ci exaltarea
sublimul nicidecum cenuşa imperiu lui ci
cernoziom reîmbogăţit al mormintelor
sacrului

îţi mulţumesc că nu mi-au smuls minţile
să sporesc răgazul de a te cânta
şi dezmierda creştetul fiilor şi nepoţilor
nemuriţi prin ramuri din neamuri

şi chiar de a-mi cerceta spiritul
răzleţit o vreme prin schisme

şi de a îţi hrăni cu orez mălai şi pesmet
perechea de guguştiuci şi vrăbiile
aferente
aşteptând să renască semantica
străpurei tale ferile Cunoaşteri
prin stră-anamnesis şi iluminare
-n iubire

din limbaj sfărmat şi re-plăsmuitor
freamăt melodiindu-mi condiţia
răsunet răzbunându-mi noima şi viul
inefabilei deveniri
Adeverindu-te lumilor Lumii.

***

CONŞTIINŢA

Precum ruginirea la fiare
Această stagnare-n lucrare
Această în sine surpare

Emoţia-n lume, bătrână,
Şi foamea (dar nu de lumină)
Stricând creatura divină

Şi ultima, poate, speranţă:
Acea suferinţă cu clanţă –
Conştiinţa, Divina Instanţă.

***

MELOS TRANSILVAN

Taci şi-ascultă vântul bate
Şi se zbate-noapte gândul
Nume nou iubind murindu-l
Stele ard râzând departe

Cântec, ce eşti tu ? Mireasa
Sufletului mut din mine

Cine bate-n vale coasa
Şi spre dimineaţă vine?

Har bătrân dinspre pădurea
Rezonanţelor din vis
Poate-ai fost chiar tu securea
Ce-a icnit şi a ucis.

***

LA POEZIA LUI BOTEZ

Patos negru ce ne arde
Pe sub vremuri comunarde
Vremuri viermuind bastarde

Patos de lumină neagră
De ciumă şi de pelagră
Lua- i-ar moartea, toţi pe-o targă!

Că avem vii deja morţi
Mult mai mulţi ca morţii vii
Goi martirii bat la porţi
Cer dreptate la stihii

Poate-n iad e rugăciunea
Mult mai sinceră urlând
De se scutură genunea
Cu cenuşă prin colind

Ne-a durut Limba Română
Dinainte de cuvânt !
Şi-i pe-aproape vindecarea
Rogu-ne Maică Lumină :
Morţii noştri vii revină
Săvârşind Însămânţarea

Doamne, fă din suntem, SÂNT !

Eugen EVU
4 August 2008

***

CAMELIA CIOBOTARU - FOCŞANI

ÎN DISPERAREA CĂUTĂRII

DUPĂ CHIPUL ŞI ASEMĂNAREA...

„Mască după mască”,
până ţi-am uitat, Doamne,
Chipul...
replămădeşte-ne cu aceeaşi
Dragoste
şi învaţă-ne
să ne acoperim
doar cu
Asemănarea Ta...

***

Am ascultat sfatul
şi mi-am ţinut ochii închişi
în noaptea albastră a dansului fetelor
cerului
pe pământ
care căutau să mă ursească.

Mi-am ferit auzul
chiar şi gura
mi-am ferecat-o cu stele.
Statuie de lut aburind am fost
în noaptea albastră
a devenirii mele.

Dar vai! Gândul...
Gândul nu l-am ferit
iar relele, ielele, mi-au furat liniştea...

Şi astfel în disperarea căutării
am devenit ... poet!

***

DUMNEZEU E ACASĂ!

d-lui **Adrian Botez**

în vitrina cerului
stau aşezate
în ţinute de gală
zâmbetele
îmbiind trecătorii
le netezire de frunţi

în vitrina cerului
zâmbetele nu au preţuri

pentru zâmbete
nu se percep taxe

trecători
cu furtunile toate
platoşe peste minţi
nici nu se sinchisesc
să le vadă

din vitrina cerului
zâmbetele
zâmbesc
asemenea mării
când se joacă
de-a v-aţi ascunselea
cu soarele
un copil cu privirea-nălţată spre crugul ceresc
scutură mâna mamei
ca pe-o limbă de clopot:
„Ce-i, copile?”se aude ecoul
dinspre fruntea ce-şi poartă
corola de neguri:
„Mamă! Dumnezeu e acasă!
Priveşte! Tocmai mi-a zâmbit!”

4 octombrie 2008
Camelia Ciobotaru

****

calea, adevărul şi viaţa – eseuri şi interogaţii

DIN ZILELE NOASTRE…PENTRU VIITOR!

Mă trezesc şi eu într-o dimineaţă, ca tot omul, să mă duc la muncă. Obicei normal să mă uit pe fereastră, să văd “ce fel” este afară...ei bine, ploua cu găleata, iar eu deja mă gândeam: oare pe unde ascunsesem umbrela aia veche. Mă rog, faptul era că mă duceam până la munca 3 km pe jos, prin ploaie...Chestia era că, în spatele blocului unde am eu vederea, erau niste tomberoane – colorate, în ziua aceea.Ce era să fie?

Erau tomberoanele de reciclat ale Focşaniului. M-am dezmeticit abia după ce mi-am facut vreo două cruci… şi "tring" ideea : du-ţi bidoanele alea pe care le-ai tot strâns pe balcon - la ghenă. Adica pot să “reciclez” chiar sub nasul meu, şi eu nu o fac?

M-am descurcat greu cu un sac de bidoane şi cu umbrela şi cu geanta de servici şi toate alea, dar mă gândeam...adică de ce să trăiască bidoanele astea mai mult decât mine, pe vreun camp, când pot eu să trăiesc mai mult decât ele şi sa le fac felul…?!

Şi am coborât! Nu mă întrebaţi cum, că nu ştiu cum am ajuns jos, cu toate alea. Afara mirosea a câine murat.M-am gândit că poate planeta miroase aşa, de la milioanele de tone de

gunoaie de peste tot, dar nici prin gând nu mi-a trecut că poate mirosea câinele care se tot gudura pe la picioarele mele, dupa ceva de mâncare.

Chiar auzeam un zumzet, care parca era un strigăt de ajutor al planetei, numai de mine înţeles. Într-o clipă am văzut cum copiii mei vor trăi prin munţi de gunoaie menajere… - că gunoaiele umane au aparut de la începutul inventării chestiilor ce trebuiau să ne facă viaţa mai bună.

După ce am ajuns la tomberoane, am constatat, cu cea mai mare stupoare din lume, că deja erau pline. Oare nu le văzusem eu ieri dimineaţă, când m-am uitat pe geam sau s-a trezit lumea cu noaptea în cap să salveze planeta şi să mă dea pe mine pe spate? Oricum, erau pline şi eu stăteam în ploaie şi mă chinuiam să bag şi sacul meu de bidoane, care numai de-al naibii nu intra.

Am plecat de acolo cu inima plină de speranţă şi pentru copiii mei, care se pare că vor trăi şi ei cât de cât bine, dacă nu vine încălzirea globală sau chestia asta cu care ne tot sperie oamenii de ştiinţă, care nu au ce face… Dar nu a durat prea mult decât până am ajuns în intersecţie sau "La ceasul rău", cum îi spunem noi.

În intersecţie erau vreo 2 fete cu un teanc mare de pliante în mână de abia puteau să îl ţină în mână. Am primit şi eu unul. Era o reclamă la telefoane sau ce Dumnezeu era, că am văzut negru în faţa ochilor.Nu era de ajuns că Vrancea e pe primul loc, în ţară, la defrişări, nu era de ajuns că în timpul campaniei am primit milioane de pliante de la candidaţii la primărie şi-mi venea să-i strâng de gât, pentru fiecare pliant aruncat.Acum se taie copacii pentru milioane de tone de hârtie, care ajunge aruncată la coşuri de gunoi.

Pentru asta tăiaţi voi copacii? Păi, un brad creşte 10 ani, până ajunge puiet de mutat în pădure, iar ca să ajungă la maturitate, îi trebuiesc 60-80 de ani!!! **O VIAŢĂ DE OM!!!** Un hectar de conifere captează, într-un an, 50 de tone de dioxid de carbon şi eliberează, în acelaşi timp, 25-30 tone de oxigen.Vara, un singur hectar de pădure "înghite" o cantitate de dioxid de carbon, egală cu cea eliminată, în acelaşi timp, de 200 de persoane.

UN SINGUR FAG, ÎNALT DE 25 DE METRI, PRODUCE, *ÎNTR-O SINGURĂ ORĂ*, NECESARUL DE OXIGEN AL UNUI OM PENTRU *TREI ZILE!!!* PUN PARIU PE VIAŢA MEA CĂ NU ŞTIAŢI ACEST LUCRU

!!! Ei bine... - poate voi o să învăţaţi mai

mult ca mine şi o să ajutaţi la reîmpădurirea ţării noastre şi nu veţi tăia din ea, pentru fiecare prostie de reclamă…!!! Acum, în era televizoarelor şi a Internetului, tu îmi dai mie pliante, ca să te aştept la colţ şi să iau vreo creangă să te bat. Atunci am să zic că te-am bătut cu pliantele peste ochi.

Luaţi aminte, puştilor...puteţi să faceţi aşa de multe lucruri bune....şi eu mă străduiesc să le fac, dar sunt singură...poate **VOI ÎMPREUNA** veţi reuşi mai multe şi vor trăi şi copiii voştri aşa cum am trăit noi...**PRINTRE FLORI ŞI NU PRINTRE GUNOAIE**...în Grădină, iar nu în Infern…

Diana BORTĂ, absolventă a Colegiului Tehnic „***Gheorghe Balş***”-Adjud

***

arte plastice
TONITZA, PICTORUL CU SUFLET DE COPIL

...Suflete şi chipuri de copii, icoane de viaţă...acestea sunt primele cuvinte şi imagini ce revin în minte, la auzul numelui acestui mare pictor român : Tonitza.Chipurile de copii "zugrăvite" de el sunt cele ce ni s-au întipărit în minte, din intreaga sa operă.

Mijloacele fiecărui artist, mediile frecventate, persoanele şi categoriile appreciate – contează foarte mult în formarea operei şi chiar a caracterului artistului. Meşterii populari, zugravii şi caligrafii români medievali, aceştia au ocupat un prim loc în inima şi mintea lui Tonitza.Ulterior, lista a fost completată de picturile de forţă ale lui Grigorescu şi Luchian, ce i-au dăruit încrederea şi iubirea pentru plasticitate, formă, culoare.

Pictura, desen, gravură, scrieri...toate îl descriu, în egala măsură, pe titanul cu suflet de copil. Zugrav de biserici, profesor de desen liniar la un liceu real, gaze tartoate au fost etape din viaţa sa.""**De 70 de ani**", "**Procesul**", "**În mină**", "**13 septembrie 1918**", "**Ce poartă muncitorul în spinare**"… - iată titlurile câtorva din gravurile-monografii ale lumii trăite de Tonitza, gravuri însoţite de scrieri pe măsură.

Stampele gravate sau litografiate i-au fost des asemănate cu operele lui Daumier, pentru justeţea cu care a surprins greutăţile şi bucuriile trăite de oamenii de orice fel.

Tonitza era "*mare în toate componentele lui - vocaţie, inimă, har - excepţional orchestrate*", aşa cum marturisea şi Arghezi. Desenator înzestrat şi pictor desăvârşit, aşa ne rămâne autorul picturilor "**Fata pădurarului**", "**Fata cu garoafe**", "**Fetiţă olandeză**", uimindu-ne continuu. Făpturi divine par "încifrate", cum spunea Eminescu, sfârşind prin a fi idei în "*simbolurile şi hieroglifele imaginilor sensibile*".

Copiii, copilăria - acesta e universul de care Tonitza s-a simţit cel mai aproape, acestea sunt temele devenite simbol în opera sa. Micuţii de vârste diferite atrag atât de mult prin ochii rotunzi şi atât de pătrunzători, cât şi prin buzele supte, cu vorbe rămase parcă nerostite sau amorţite, ale altor vremuri.

Artistul s-a aflat într-o continuă căutare de sine , după cum a afirmat: "*Şi nu te-ai aflat! În fiecare pânză ai o ezitare sufletească...care înăbuşă substraturile emotivităţii tale - până la nimicire. Nu te văd nicăieri trăind tu, întreg, sincer, sălbatic...Te zbaţi asemenea sclavului legat în lanţuri grele, haina ta de lut e vlăguită.*" Printr-o viaţă împletită în cuvinte şi culori, Tonitza îşi va recăpăta libertatea spirituală de care avea atât de multă nevoie.

Cu toate că era un desenator excelent, "*tânărul artist a reuşit să deseneze suflete, dar mai ales istoria unor suflete.*" A şti să desenezi e o meserie, a şti să exprimi o undă emotivă - e artă.", declara Tonitza.

Pictorul cu suflet de înger a expus la Kunstverein, în München, a colaborat la revista "Furnica", ca desenator şi gravor, cât şi la revista "Arta română" din Iaşi, cu scrieri despre artă. A fost redactor la ziarul "Iaşul", a avut numeroase expoziţii personale în Bucureşti; împreună cu Oscar Han, a înfiinţat "Grupul celor Patru", a publicat o culegere din scrierile sale în volumul "Cronici fanteziste nelitерare", a organizat prima expoziţie internaţională a copilului şi a ilustrat cărţi didactice, a pictat la Balcic, a fost rector al Şcolii de belle-arte din Iaşi… - iată o viaţă şi o carieră exemplară, a unui om cu suflet de aur şi mâini dumnezeieşti.

Îţi mulţumim, Tonitza!

Lucia Laura MIHALCA – clasa a XII-a, Liceul de arte plastice "***Nicolae Tonitza***"-**Bucureşti**

***

didactica

PSIHOLOGIE ŞCOLARĂ ŞI CONSILIERE PSIHOPEDAGOGICĂ

Într-un colţ de cămin, cam izolat şi fără prea multă lumină de la soare, unde nicio floare la fereastră nu poate trăi, îşi aşteaptă beneficiarii… CABINETUL INTERŞCOLAR DE ASISTENŢĂ PSIHOPEDAGOGICĂ, cu titulatura la Colegiul Tehnic "GH. BALŞ" - ADJUD.

Aşteptarea nu e în zadar, căci de 2 ani, de când toate cabinetele din reţeaua C.J.R.A.E au fost dotate cu bani de la M.E.C., s-a dovedit a răspunde tuturor solicitărilor (în limita normei didactice şi a resursei umane) venite din partea elevilor şi părinţilor acestora, a cadrelor didactice şi directorilor unităţilor şcolare, precum: Colegiul Tehnic "Gh. Balş", Şcoala Generală cu clasele I-VIII "Angela Gheorghiu" (inclusiv gradiniţa), Şcoala Generală Nr.4 (inclusiv gradiniţa) şi unor unităţi şcolare din mediul rural.

Din această enumerare reiese caracterul interşcolar, un inconvenient deocamdată, întrucât raportul cantitate – calitate (nr. mare de elevi la un singur psiholog şcolar), în această situaţie, este invers proporţional.

Cu acest neajuns, colaborarea psihologului şcolar cu cadrele didactice a fost continuă şi absolut necesară (necesitate recunoscută de toţi participanţii la procesul instructiv – educativ).

Fără a ne propune să "raportăm" realizările noastre de peste an, vom sumariza situaţiile critice, problematice sau de risc, ce i-au determinat pe colegii noştri să ne "abordeze" cu încredere şi cărora le mulţumim.

Violenţa în şcoli ne-a cam dat de furcă, în Săptămâna Mare, înainte de Paşti, prin începerea implementării planului de activităţi la nivel naţional, pentru prevenirea comportamentelor violente în rândul elevilor – **"Împreună împotriva violenţei, părinţii din nou la şcoală"**.

Diriginţii, directorul educativ şi psihologul şcolar vor face "echipă" cu părinţii şi elevii, pentru combaterea şi diminuarea fenomenului violenţei în şcoli. Psihologul şcolar (în cadrul liceului nostru) s-a preocupat, în special, de identificarea elevilor cu potenţial violent, prin chestionare scrise, urmărind

modul de abordare a situaţiilor conflictuale, de către aceştia. Ca alternativă la comportamentul agresiv, s-au desfăşurat, în cadrul orelor de Consiliere şi Orientare, activităţi centrate pe comportamentul asertiv şi inteligenţa emoţională. Printr-un afiş (realizat de psiholog) s-a promovat mesajul "**Fii inteligent, nu fi violent**" - continuând la clasă, despre ceea ce reprezintă inteligenţa emoţională, ca una din formele inteligenţelor multiple.

Pe de altă parte, situaţiile conflictuale generate între elevi sau între elevi şi profesori (care nu au fost numeroase), psihologul a intervenit chiar la debutul acestora, clarificând şi oferind şi alte perspective de abordare decât competiţia sau confruntarea (evitarea, acomodarea sau compromisul), până la "stingerea" conflictului.

Nici elevii şi nici părinţii acestora (bine ne mai e şi nouă, dasr şi copiilor lor, când aceştia, PĂRINŢII, se alătură, sincer, ca parteneri, în educaţie…) nu au ezitat să ne caute la şcoală sau chiar să ne oprească din drum, pe stradă, să ne spună: parinţii – copilul meu…"*nu mai comunică cu mine*", "*fură*", "*e foarte agitat*", "*e nefericit*", "*s-a izolat prea mult de prieteni şi colegi*", "*e diferit de ceilalţi*" etc; elevii – "*colegul meu cred că are nevoie de dv.*", "*mulţi mă înjură şi mă fac ţigan*", "*mama nu e mulţumită niciodată de mine*", "*un ştiu dacă e iubire sau doar un capriciu*", "*cum să o ajutăm pe prietena noastră?*"… şi multe alte cazuri şi necazuri ne-au fost date/încredinţate/împărtăşite, în cursul acestui an şcolar, pe care, credem noi, că, împreună, le-am depăşit sau soluţionat, pentru a face loc altora…

"Izul" de vacanţă destinde spiritele, aşa încât climatul psihosocial şcolar potenţează cele mai inedite "vise", însă…nu pentru toţi. Emoţiile negative (frica, panica) stăpânesc pe cei care mai au de trecut examene, precum bacalaureatul, admiterea, repartizarea computerizata a mediilor după completarea fişelor cu opţiunile şcolare.

O.S.P. (Orientarea Şcolară şi Profesională) a elevilor, ca şi componenta intrinsecă a fiecărei discipline, devine extrinsecă acum, la final, când sinteza cunoştinţelor cu aptitudinile şi rezultatele şcolare ar necesita o mai atentă preocupare pentru diriginţi şi părinţi, în scopul trasării unui parcurs şcolar şi profesional potrivit personalităţii şi intereselor profesionale ale elevilor.

Poate în noul an şcolar?

Cine ştie…?

Mult succes şi spor în toate….cele de folos.

prof. psih. ***Adriana-Carmen Bitere***

***

MIŞCAREA EMO ŞI MISIONARISMUL SOCIO-RELIGIOS. „SĂ SE DUCĂ NAIBII LUMEA VOASTRĂ!”

În ziarele („de hârtie” şi electronice) dintre 12 şi 16 mai 2008, se dădea o ştire zguduitoare:” *O FETIŢĂ DE 12 ANI S-A SINUCIS. Tragedia cumplita a avut loc in cartierul bucurestean Pantelimon. Fata a lasat in urma ei o mama impietrita de durere, multe semne de intrebare si un loc gol in banca de la scoala.(…) Colegii de scoala ai fetei spun ca, in ultimul timp, Andrada isi facuse prieteni noi, intr-un grup de tineri care face parte din asa-numitul curent "Emo", arata ProTv.*” (cf. www.9am.ro/stiri-revista-presei/Social/91987/Generatia-**Emo**-degenereaza-O-fetita-de-12-ani-s-a-sinucis.html).

Completăm cu **Blog de Ratzoit** – ***De la generaţia Pro la generaţia Emo***: ”*o fată de 12 ani, aparţinând grupării* ***Emo kids****, s-a sinucis! (acasatv.ro).* ***Mami, te rog ai grijă de tine. Te iubesc!*** *Acestea sunt ultimele cuvinte aşternute pe hârtie, luni după-amiază, de Andrada Mocănescu, o puştoaică de numai 12 ani - adeptă a curentului* ***emo*** *- care şi-a pus capăt zilelor aruncându-se de la fereastra apartamentului în care locuia in Capitala (evz.ro). Toate, dar absolut toate televiziunile si ziarele centrale care au tr atat subiectul fetitei care s-a sinucis de la etajul 10 al unui bloc din Bucuresti, au aruncat* ***vina*** *dementei unui copil de 12 ani, in spatele curentului* **emo**.”

Un comentariu (nr. 4), de pe forum (*Fantasya*), referindu-se la cazul Andradei Mocănescu, sună aşa: “***Hai să nu le mai dăm atenţie!***” Probabil că acesta răspunde comentariului nr. 1 (*srN* – n.n.: nu credem că ai dreptul la o astfel de “serenitate”, dragă blogărule, “date fiind împrejurările”…): “ ***Vor să atragă atenţia, copii rataţi***”.

Bun. Să zicem că blogării (cei doi…) ar avea dreptate (şi chiar au, dacă privim lucrurile dintr-un punct de vedere absolut obiectiv, rece şi neutru… - **dar, oare, avem dreptul la astfel de “punct” de privire/vedere?! – NU FACEM, OARE, ŞI NOI, PARTE DIN ACESTĂ LUME A SUFLETELOR DEVASTATE DE DISPERĂRI?!**): “***Vor să atragă atenţia, copii rataţi***!” Or fi rataţi…- dar, oare, câte miliarde de rataţi nu a avut lumea, de când este ea lume – şi nu s-au sinucis, ci şi-au continuat drumul, mai bâjbâind, mai rugându-se lui Dumnezeu, mai intervenind “întâmplarea” unor oameni de omenie, care i-au săltat din mocirlă?! Cine ştie, poate că, în raport cu ceea ce vrea Dumnezeu de la noi, TOŢI VOM FI FIIND NIŞTE RATAŢI, DAR ASTA NU AZVÂRLE ÎNTREAGA LUME ÎNTR-O EXASPERARE SUICIDARĂ!

…Nu ne pasă de aceste “teorii ale chibritului”…!!! Noi suntem “senini/sereni”, precum vulturii (…”hoitari”…?!) – interpretând greşit acele versuri ale ***Glossei*** eminesciene, “pline de toate durerile lumii”, DUPĂ CE POETUL, CU TOATĂ FIINŢA SA DE DUH ŞI CARNE, LE-A EXPERIMENTAT, ACESTE ATROCE DURERI, “PE PIELEA

LUI", ÎNSĂ – iar nu VORBIND, sastisit, de pe "forum": "*Tu rămâi la toate rece…*". **Dar un copil DE 12 ANI s-a sinucis**!!! **E UN FAPT INCONTESTABIL**!!! – şi asta, într-o societate românească, despre care dl prim-ministru Tăriceanu, de data asta la unison cu dl Preşedinte al României, Traian Băsescu - afirmă că a devenit o societate/lume prosperă, că PIB-ul şi ritmul de creştere economică sunt printre cele mai mari din Europa (pe undeva pe la 9-10%...!!!). În cea mai bună dintre lumi, un copil năuc, de 12 ani, **S-A SINUCIS**, aruncându-se de le etajul 10!!! Vă imaginaţi cum a privit lumea, de la etajul 10, acest copil???!!! **N-A PRIVIT-O, IN NICIUN CAZ, CA FIIND CEA MAI BUNA DINTRE LUMI, CI CU DEZNADEJDEA NEAGRA SI FARA DE CREDINTA A LUI IUDA, A PRIVIT-O CU O NEINCREDERE EXASPERATA**! Dacă s-ar fi aflat, în preajma ei, fie şi cu câteva ceasuri în urmă, ÎNAINTE DE GESTUL FUNEST, mama, profesorul diriginte, preotul (mai ales!!) – acest copil ar fi putut să privească, entuziast, nu neapărat "PIB-ul" şi "creşterea economică"…ci măcar **MINUNEA FRUMUSEŢII CREAŢIEI LUMII LUI DUMNEZEU**…Şi, precis, ar fi găsit argumente să coboare **pe treptele blocului** (să le coboare PE RÂND!!!...una câte una…), iar nu să se azvârle, cu atâta "entuziasm" exasperat, pe caldarâmul lumii indiferente la MODUL DE A PRIVI/VEDEA lumea, de către un copil - **DIRECT de la etajul 10**…!!!...Şi Andrada nu este singurul sinucigaş…da, şi în România au mai fost copii-sinucigaşi, reclamându-se de la "***emo-kids***" – dar, fireşte, în ţările occidentale cad frenetic, de la etaje şi din propriul suflet, sute şi mii de victime năucite, precum Andrada Mocănescu…

…Ce este, în definitiv, această mişcare EMO?!

Iată câteva posibile definiţii şi lămuriri, culese din reviste postate pe Internet:

"*Importat din Occident, curentul are ca adepti tineri care se imbraca in negru, nu zambesc, au coafuri ciudate, sunt depresivi si au la activ numeroase tentative de suicid.*

II intalniti peste tot, pe strada, la metrou sau adunati in grupulete la Teatrul National ori prin Piata Romana din Bucuresti au piercinguri in buza si spranceana, se imbraca in negru cu dungi si patratele, au frizuri ciudate care, de obicei, le acopera o jumatate din fata, poarta podoabe sub forma de schelete si zeci de bratari.

Ei fac parte din noul val de adolescenti. Nu ii uneste doar stilul vestimentar, ci si muzica pe care o asculta, dar, mai ales, atitudinea fata de viata: sunt retrasi, depresivi, melancolici, antisociali si se cresteaza cu lama pe corp, iar unii dintre ei ajung chiar sa se sinucida.

Ei sunt copiii emo, iar curentul, care a patruns si la noi in tara de cativa ani, aduna din ce in ce mai multi adepti din randul celor aflati la o varsta dificila.

"Inseamna sa fii rupt de lume si mai tot timpul trist"

Se spune ca adolescentii adopta curentul emo in urma unei drame, o despartire de persoana iubita, moartea cuiva drag sau dupa o mare depresie. In cele mai multe

cazuri insa, isi insusesc acest mod de viata pentru ca il observa la prieteni sau la cei din jur si simt ca ii reprezinta.

Vor sa fie emo si atunci incepe marea lor transformare.

A inceput sa imbrace bluze in dungi sau in patratele, blugi stramti, negri, si-a facut doua pierce-uri specifice emo, in partea de jos a buzei inferioare, si s-a tuns, lasandu-si suvite de par care aproape ii acopera ochii. Acestea sunt insa aspecte superficiale, de fapt, emo inseamna sa fii rupt de lume si mai tot timpul trist.Muzica pe care o asculta le intretine starile si este, bineinteles, emo sau ceea ce se cheama screamo, un subgen al stilului emo in care, de obicei, se tipa. Formatiile lui favorite sunt From First to Last si From Autumn acest curent nu este un trend, ci un mod de viata, unul care nu este deloc usor, pentru ca are de luptat zi de zi cu prejudecatile celor din jur.Emo vine de la cuvantul "emotional", care inseamna emotie. Radacinile lui vin din anii 80, cand emo desemna un subgen al rockului. Pe parcursul anilor, capata alte semnificatii. ***Emo kids*** *sunt o combinatie de* ***goth kid****,* ***rock kid*** *si* ***punk kid****, de la fiecare dintre aceste subgenuri preluand cate ceva, din muzica, stil si atitudine.*

In Wikipedia sunt caracterizati drept "indivizi ce pot fi recunoscuti dupa ochii puternic conturati, coafurile rasta, parul ciufulit, de culoare neagra sau, eventual, in combinatii cu unele culori "ce sar in ochi". Poarta combinatii ciudate de haine, pe care oamenii nu le poarta in general, si o geanta tip postas".

De multe ori, aceste persoane au tendinta sa se urasca, sa se considere inferioare, toate culminand, uneori, cu tentative de sinucidere. "Emotional" a fost folosit pentru a descrie trupe precum: A Fire Inside, Fall Out Boy, Funeral for a Friend, My Chemical Romance, Panic! at the disco, Taking back Sunday" (cf. www.swampblog.info/**emo**-generatia-copiilor-deprimati).

Sau: "*Gabriel s-a nascut in Ploiesti, in 1990. Provine dintr-o familie bogata. Niciodata nu i-a lipsit nimic... Cel putin material. Pentru el insa, familia nu inseamna nimic. Traieste cu parintii intr-o casa imensa si ii vede foarte rar. A fost crescut de bona pana la 13 ani. Imediat dupa aceea problemele au inceput sa apara si pentru ca nu mai vedea nici o solutie pentru ele a devenit emo.*

'Tatal meu avea mai multe firme, dar a dat faliment. A pierdut cam zece milioane de dolari. S-au dus banii... s-a dus si familia! Pe mama efectiv nu o mai recunosteam, iar tata a devenit foarte nepasator. Eu... m-am inchis in mine. Imi gasisem niste prieteni, pe care insa mama nu i-a acceptat. Am pus punct la tot si am devenit emo. Avusesem doua decese in familie, prietena ma parasise. Acum am o iubita emo. Cand sunt deprimat ma tai', ne spune pe scurt Gabriel povestea sa. Adolescentul declara cu fermitate ca uraste viata pentru ca i se pare fara sens.(…)

De unde vine curentul emo?

Potrivit site-ului emo-kids.ro, sunt destul de greu de definit si de depistat radacinile acestui curent. Cu toate acestea, foarte multe surse sustin ca ***miscarea emo*** *a luat fiinta la mijlocul anilor '80 - inceputul anilor '90, in Washington D.C., fiind o ramificatie a muzicii rock-hardcore. Fondatoare a*

*acestui curent ar fi formatia **Rites o Spring**. Pe de alta parte, se spune ca moda emo a fost promovata la inceputul anilor '90 de postul de televiziune MTV, care a difuzat excesiv desene animate cu emo-kids. Termenul de **emo** vine de la 'emotional' si se refera la persoane sensibile si introvertite. De altfel, sentimentele adolescentilor emo duc de multe ori la depresii severe, culminand cu situatii de suicid"* (cf. www.tion.ro/stiri/romania/articol/declaratia-unui-pusti-**emo**-c226nd-sunt-deprimat.../news-20080516-08343029).

Şi, pentru încheierea turului nostru de orizont: "*Toate, dar absolut toate televiziunile si ziarele centrale care au tratat subiectul fetitei care s-a sinucis de la etajul 10 al unui bloc din Bucuresti, au aruncat "vina" dementei unui copil de 12 ani in spatele curentului "emo". Romania nu e singura tara care face o astfel de greseala. O ancheta efectuata in Maidstone (Anglia) asupra mortii unei fetite in varsta de 13 ani arata ca micuta Hannah Bond s-a sinucis influentata de muzica emo, conform publicatiei NME.(bestmusic.ro) Cind am devenit atit superficiali? Ce usor ne este ca atunci cind un copil incearca printr-un gest necugetat sa ne atraga atentia, sa blamam un gen de muzica, imbracaminte, coafura si machiaj! Ca pina la urma, cam asta e "emo", manifestarea teribilista a actualei generatii. Tin minte ca in anii '90 cind am facut eu liceul, rockerii erau mesagerii Satanei, fiintele negre ale genratiei noastre. Rockul era cel care ne facea sa ne pierdem mintile. Curentul insa a trecut. L-au pastrat doar impatimitii genului, altii au evoluat sau involuat. Sa ne gindim: daca fetita de 12 ani nu era un emo kid, nu-si punea capat zilelor? Oare curentul emo a adus atita neliniste, nesiguranta, bulversare in viata adolescentilor din Romania? Copiii acestia nu sint altceva decit oglinda societatii in care traim, oglinda parintilor lor pina la urma, prea ocupati sa le dea atentie, sa-i si educe, nu numai sa-i hraneasca si sa-i imbrace. Credeam ca asta ne deosebeste de animale. Fiintele umane, de obicei, nu le dau puilor lapte si dupa ce s-au adaptat mediului ii arunca cit colo. Asa se comporta o catea sau o pisica. Noi, oamenii, ar trebui sa stam de vorba cu acesti copii, ai nostri, sa-i ascultam, sa ne coborim la nivelul lor, sa le explicam - nu numai sa le spunem - ce e bine si ce e rau, sa-i pregatim pentru toate problemele pe care le-ar putea intimpina. De exemplu, o mama a unui pustoaice de 12 ani s-ar putea gindi ca, la cum evolueaza copiii in ziua de astazi - normal, in ritmul mileniului 3 - fetita ei s-ar putea si indragosti, droga, "alcooliza". Dar, fireste, ce e mai simplu? Sa fii atent la copilul tau sau sa dai vina pe "emo-style"? Orice curent ar imbratisa un adolescent, sansele de a fi total pierdut in aceasta lume nebuna sint egale. Peste tot se spune ca miscarea "emo" promoveaza "trairile suferinde, depresia si nu e normal ca un copil de 12, 15, 17 ani sa sufere". Ba da. Adolescentii au si ei suferintele lor, pe care trebuie sa le respectam si sa le intelegem. Si sa-i ajutam sa treaca peste ele. Peste toate, nu cred ca e normal sa etichetam toti tinerii care se asociaza trendului "emo" ca fiind sinucigasi si depresivi. Adolescentii rebeli si cu mintile in aer se taiau cu lama pe maini si acum 10 si acum 20 de ani. Fireste, asta e o dezbatere lunga, pe care nu o poti lamuri intr-un blog. Dar, ca sa recapitulam. Acesti emo-kids sint inofensivi, dupa parerea mea. Ii vad zilnic pe strada, in parcuri, in metrou. Cu frizurile lor asimetrice - parul*

neaparat in ochi, machiaj futurist si strident, piercinguri, blugii lasati pe fund, tricouri colorate si conversi asemenea, cu priviri triste si gesturi ample. Este modul lor de a se exprima si interactiona cu societatea, modul lor de a se razvrati impotriva "lumii", asa cum faceam si noi odinioara, pe cind eram "Pro". Copiii acestia nu reprezinta decit un pericol pentru ei insisi, intrucit nu se bucura suficient de frumusetea varstei. Nimic mai mult. De aici pina la a spune ca "emo-kids" sint niste sinucigasi e cale lunga si o exagerare care ne indeparteaza de la adevaratele probleme. Eu m-as ingrijora mai degraba in privinta altor aspecte: copii necioplіti, care nu mai stiu bunele maniere, copii care se maturizeaza mult prea devreme, copii care nu mai sint crescuti de parinti, ci de bunici sau de cine se poate, copii care traiesc in saracie, care desi sint extrem de inteligenti, nu au sansa sa se dezvolte pe cit ar merita. In plus, acesti copii nu mai au cu cine comunica: parintii sint mult prea ocupati, iar profesorii mult prea obositi si prinsi intr-un sistem care numai educatie nu face" (cf. marinelarata.blogspot.com/2008/05/de-la-generatia-pro-la-generatia-**emo**.html).

…Nu e cazul să se uite nici ce spun textele de pe Internet, dar nici ce am semnalat, noi înşine, în articolul ***Agresiunea mondială asupra tinerilor, în secoul XX (spicuind declaraţiile unor celebrităţi mondiale)*** , din revista ***Contraatac***, ANUL IV, numărul 11 - octombrie-noiembrie **2003** (!!!):

"*Războiul permite generaţiei bătrâne, deteriorată psihic, **să menţină controlul asupra generaţiei tinere**, **distrugând-o, dacă este necesar**." (RAPORTUL DIN **MUNTELE DE FIER**, 1966 - organizaţie condusă de Rockefeller - cel mai important om de afaceri american, de Morgan - al doilea om ca putere şi bogăţie, în S.U.A., după Rockefeller, şi de Casa de Orania - principala adversară a Bisericii Catolice)*

*"Când un adversar declară: <<Nu voi trece de partea ta!>>, eu îi răspund calm:<<**Copilul tău deja ne aparţine**, **prin şcoală şi educaţie**. Ce eşti tu? Te vei duce. Însă urmaşii tăi se află în tabăra noastră. În scurt timp, ei nu vor mai şti nimic în afară de noua comunitate>>(Adolf Hitler, om politic german, Führer al Germaniei - discurs din 1939).*

*"Adepţii lui Owen(englez venit în S.U.A.) şi-au dat seama că trebuie **să separe copiii de părinţii lor**, pentru a le putea propovădui avantajele sistemului socialist (n.red.: este exact ceea ce vor, astăzi, aşa-zisele guverne "democratic-liberale", inclusiv din România**). Procesul educaţional trebuia demarat cât mai devreme posibil - s-a sugerat vârsta de unu - cel mult doi ani** (n.red.: deocamdată, în România, guvernanţii nu îndrăznesc să scadă sub 6 ani vârsta şcolară, dar prin grădiniţe…da, cca. 2 anişori**…), după separarea copiilor de părinţi** (n.red.: insistând pe "drepturile copilului-rege"…). Owen a conştientizat că **părinţii erau forţa principală care le insufla copiilor valorile sociale - iar acestă învăţătură trebuia stopată** (n.red: **exista pericolul ca bieţii copii să ajungă oameni întregi şi conştienţi şi buni şi cu dorinţă şi voinţă de a face bine…).***

"***Profesorii care-şi dau seama cum stau lucrurile*** (n.red: **adică, îşi dau seama de scopul Conspiraţiei Mondiale, acela de a transforma tineretul Terrei, într-o masă de sclavi**) şi încearcă să schimbe situaţia << **nu au ce căuta aici (***n. red.: adică, în şcolile de stat): **se**

pot reprofila ca instructori de dans. Ei sunt periculoşi pentru copii, pentru învăţământ şi pentru ei înşişi, dacă rămân în sălile de curs*>>”(Asociaţia Naţională pentru Educaţie, din S.U.A - 1981).*

“Şcolile guvernamentale, adică şcolile de stat, consideră o chestiune politică ***să cheltuiască cât mai mulţi bani posibil şi să împartă cât mai puţine cunoştinţe, atât a timp cât a cheltui înseamnă a avea putere, iar a -i lăsa pe copii ignoranţi monopolizează puterea în mâinile câtorva iniţiaţi din interiorul guvernului*** *”. (Doctor Medford Evans, psiholog, politolog şi scriitor american contemporan).*
MUZICA ROCK ŞI SATANIZAREA TINERETULUI *- texte de cântece rock, ale celei mai celebre şi îndrăgite formaţii de muzică rock****, BEATLES:***
“Imagine there's no haven Paradis”(Închipuie -ţi că nu există Raiul);
“No hell below us”(Nu există Iad sub noi);
“Imagine there's no countries ”(Imaginează-ţi că nu există ţări);
“Nothing to kill or die for and no religion too”(Nimic pentru care să ucizi sau să mori, şi nici religie);
titlul: Revolution no. 9; mesajul:”Începe să fumezi marijuana!”.

Texte ale altor formaţii de muzică rock (cele mai intens mediatizate, ***astăzi****…)::*
KISS - titlul: God of Thunder; mesajul: “Diavolul este dumnezeul tău!”
MADONA - titlul: Like a Virgin; mesajul:”Mă afund în păcat”;
QUEEN - titlul: Cracy little thing called love; mesajul: “La naiba cu Biblia! Vreau doar magie!”;
POLICE - titlul: Every little thing she does is magic!; mesajul: “Cei răi sunt puternici!”
ROLLING STONES - titlul: Tops; mesajul: Te iubesc, spune Satana”;
PRINCE - titlul: Purple rain; mesajul:”Cerul va fi bombardat în curând!”;
CINDY LAUPER - titlul: She bop; mesajul: “Eşti neputincios în faţa Răului, în faţa regresului - Ha, ha, ha!”;

*Johan/John Lennon, idolul de la Beatles, îi spune scriitorului Tony Sheridan, în 1962, la Star Clubul din Hamburg: “****Ştiu că Beatles va avea succes ca nici o altă trupă. Ştiu asta sigur, deoarece pentru acest succes mi -am vândut sufletul Satanei****!”*

…Da, mai marii lumii nu au nevoie de tineri care, treptat, să se formeze ca oameni responsabili, şi să poată lua, din mâinile pergamentoase ale parano icilor vestejiţi şi senili, conducerea lumii, spre a o călăuzi spre un stadiu superior de evoluţie spirituală a Lumii/Fiinţei Divino-Umane…!!! Nu, avarii sifilitici ai lumii au nevoie de o turmă, pe care s-o conducă uşor, cât mai uşor – AICI ŞI ACUM!!! - şi care turmă să servească, orbeşte, preabinelui lor, absolut egoist, şi fără niciun orizont/deschidere spiritual/ă!!! Dar asta nu înseamnă că noi, toţi ceilalţi membri ai societăţii umane terestre (câţi nu ne -am pierdut, total, ÎNCĂ, minţile, responsabilitatea şi bunul-simţ!!!) să ne retragem, cu laşitate, şi să nu ne mai impunem Misiunea Divină, aceea care are, “la primul ei punct de pe ordinea de zi”, problematica vitală a salvării acestor tineri şi, prin ei, a viitorului de Duh al umanităţii!!!

Da, ştim că strategia acestor bătrâni nebuni, posedaţi de Demonul Banului -Mamona, foloseşte, ca armă infailibilă contra sufletului/corpului astral al tinerilor, şi, apoi, influenţând, decisiv, activitatea Sinei Spirituale - MUZICA/ANTIMUZICĂ, de la rock, la muzica "emo"/anti-muzica depresiunii psihice/deznădejdii fără leac (" *Radacinile lui vin din anii '80, cand emo desemna un subgen al rockului. Pe parcursul anilor, capata alte semnificatii***. *Emo kids** sunt o combinatie **de goth kid**, **rock kid** si **punk kid**, de la fiecare dintre aceste subgenuri preluand cate ceva, din muzica, stil si atitudine"),* pentru a pătrunde DIRECT, fără intermediarul raţiunii, în sufletele bieţilor tineri -cobai, spre a împlini un dezastru, caracterizat, în primul rând, prin DIZARMONIE INTERIOA RĂ TOTALĂ, CARE DIZARMONIE SĂ ÎMPIEDICE ÎNCHEGAREA NUCLEULUI DUMNEZEIESCO-DEMIURGIC DIN TINERI - SĂ ÎMPIEDICE, DEFINITIV, FORMAREA LUI "***HOMO RELIGIOSUS***" ELIADESC… - ŞI DEFORMAREA UMANULUI ÎN TOT CE ESTE CONTRAR LUI "***HOMO RELIGIOSUS***" ŞI, DECI, DUMNNEZEULUI/ CREATORUL LUI ("*De multe ori, aceste persoane au tendinta sa se urasca, sa se considere inferioare, toate culminand, uneori, cu tentative de sinucidere.* ***Emotional*** *a fost folosit pentru a descrie trupe precum:* ***A Fire Inside, Fall Out Boy, Funeral for a Friend, My Chemical Romance, Panic! at the disco, Taking back Sunday****"- observaţi, vă rugăm, panica şi depresiunea sufletească dezesperantă, pe care le induc* ***CHIAR TITLURILE PIESELOR MUZICALE*** *!!!)* - obţinând o biată fiară solitară, incapabilă de solidaritate, de iubire, de încredere în semenii -fraţi, complet debusolată, alienată total, deci gata să dezerteze, fie şi prin îngrozitorul gest final, demonic, al suicidului, dintr-un loc/zonă pe care Diavolul le şopteşte că nu e al lor…că este complet străin/ă de orice nădăjduire oarbă a lor…ŞI, DECI, S-O URASCĂ!!! (…această zonă-lume) – precum Iuda, **CEL OMAGIAT DE DL PATAPIEVICI, LA EXPOZIŢIA DE LA BOCHUM-GERMANIA!!! Da, DL HORIA ROMAN PATAPIEVICI PROMOVA, ACOLO, SUICIDUL DE TIP EMO, ÎN NUMELE DUHULUI ROMÂNIEI!!! Şi nimeni nu s-a arătat dispus, până acum (nici măcar şeful/directorul său onorific, dl Traian Băsescu!!!), să -l aresteze, sub acuzaţia de crimă morală, DE IMPOSTURĂ MORALĂ (cu grave repercusiuni asupra imaginii României în lume!!!) şi de subminare a intere selor de stat şi naţionale!!!**

DA, "MIŞCAREA EMO" FACE PARTE DINTR-O STRATEGIE MONDIALĂ, DE DISTRUGERE A TINERETULUI…PENTRU ÎNTÂRZIEREA DRUMULUI DUHULUI EVOLUTIV AL PLANETEI TERRA!!!

Dar, **ATENŢIE, VOI CARE AŢI PORNIT BOLOVANUL LA VALE: TOTDEAUNA, SUICIDUL NU ESTE DECÂT CEALATĂ FAŢĂ A CRIMEI – UCIDEREA DE SINE SE POATE SCHIMBA, ÎNTR-O FRACŢIUNE DE SECUNDĂ, ÎN UCIDERE DE "ALTUL/ALŢII"!!!**

…Deci, cine sapă groapa altuia…!!!

…Nu, orbirea lui Iuda-Sinucigaşul a venit TOCMAI de la ne-vederea Lumii Lui Dumnezeu, de la negarea Divinului Etern din omul-Creaţie/Capodoperă a Zilei a Şasea a Zidirii Lui Dumnezeu, frate mai mic al Lui Hristos-Dumnezeu!!! Din nerecunoaşterea Originii Dumnezeieşti a Omului – ceea ce, din păcate, profesorii din şcolile lumii de azi

nu scot în evidenţă, supunându-se, din cu totul nevrednică laşitate, poruncilor mai-marilor nebuni şi egoişti şi criminali ai lumii, care-i îndeamnă pe dascăli să predice, în clasele şcolilor, "predica" diavolului intrat în Darwin – **evoluţionismul, originea noastră animalică** – deci, înjosirea omului prin înjosirea Lui Dumnezeu… - "originarea" noastră din fiare oarbe de Duh…

…Voi, Guvernanţilor Lumii, sunteţi vinovaţi, cu toţii, în egală măsură, de moartea unei românce/unor români, precum Andrada Mocănescu - cât şi de aceea a unei/unor englezoaice, precum Hannah Bond – sau de orice neam vor fi fiind victimele crimei voastre morale (cu repercusiuni fizice foarte evidente şi foarte grave, proliferând la infinit!!!)!!! **De ce le-aţi furat părinţii, prin lăcomia (cultivată!!!), pentru bani, în dauna sentimentelor parentale?! De ce le alungaţi părinţii, prin sărăcirea artificială a ţării???!!! De ce le ucideţi sufletele, prin Minciună şi deturnarea atenţiei de la Esenţele Lumii – în primul rând, de la Adevărurile Lui Dumnezeu şi ale Istoriei/Societăţii Umano-Divine, ÎN EVOLUŢIE DE DUH???!!!** Sute de mii de români, anual, sunt siliţi, de politica voastră nu doar falimentară, ci de-a dreptul iresponsabilă şi criminală (evident tendenţioasă, minuţios "croită"!!!), **să plece în străinătate, EXACT CÂND COPIII LOR AU ATINS VÂRSTA CARE SOLICITĂ MAI MULTĂ NEVOIE DE PĂRINŢI OCROTITORI, DE SFATURI, DE CĂLĂUZĂ SUFLETEASCĂ!!!** Oare nu vă temeţi că vă va trăsni Dumezeu, pentru toată acestă politică criminală, ucigaşă nu doar de tineri, ci, prin moartea lor de Duh, ucigaşă a speranţelor de viitor ale Neamului?! Priviţi ce "mutre" de tineri (cu frumoase "propensiuni" spre…"bovin"!!!) s-au "obţinut", prin nepăsarea şi iresponsabilitatea noastră, tot mai teribil generalizată – **dar, în primul rând, prin "programele" voastre, în care intră tot mai mult CALCULATORUL, ŞI DELOC OMUL!!! … CAIAFE NENOROCITE CE SUNTEŢI…** :

…În fine, dascăli de şcoală şi preoţi – NU VĂ UITAŢI MISIUNEA VOASTRĂ! Nu contează, în definitiv, **plata de pe lumea asta: inerent, ea va fi, mereu, nedreaptă şi neadecvată cu esenţa de Duh a Misiunii voastre terestre!!! – nicioată fapta întru Poruncile Dumnezeieşti nu poate fi răsplătită decât de UNUL Dumnezeu**!!! Mai lăsaţi naibii "sindicatele", şi staţi de vorbă cu copiii din şcolile unde TREBUIE să vă faceţi munca de APOSTOLAT, voi, profesorilor…! (nu mai ascultaţi de glasurile "sirenelor" ticăloase, care vă spun că, azi, "*a dispărut Apostolatul*"… - **APOSTOLATUL NU VA DISPĂREA DECÂT ODATĂ CU TERMINAREA/ÎMPLINIREA JUDECĂŢII DE APOI**!!! – ce vină au aceşti copii fragezi, că guvernanţii nu vă plătesc omeneşte şi demn?! – să ştiţi, dragi colegi dascăli/profesori, că **AVORTUL nu este doar cel fizic, ci şi şi cel prin care OMORÂŢI/OMORÂM, MULŢI DINTRE VOI/NOI, PRIN INDIFERENŢĂ CRIMINALĂ, SUFLETELE COPIILOR ÎNCREDINŢAŢI VOUĂ/NOUĂ SPRE EDUCAŢIE!!! – pentru că un om educat "*capătă o a doua viaţă*"**!!!), şi voi, preoţilor, din parohiile pe care le păstoriţi!!! Sfinţi Părinţi PREOŢI, faceţi-vă, rogu-vă, mai mult timp pentru a pătrunde în casa săracului şi a necugetatului şi rătăcitului – mai ales dacă acesta este tânăr şi lipsit de experienţa vieţii!!!... - decât timp pentru a vă construi fală deşartă, prin biserici **DE ZID**, cât mai mari şi mai multe!!! (**Prin asta nu ne punem de-a**

curmezişul construirii, să zicem, a Catedralei Mântuirii Neamului, ci doar semnalăm nişte priorităţi!!!) Adevăraţii creştini, cu suflete curate şi luminate, vor avea loc să aducă slavă Lui Dumnezeu şi într-o umilă bisericuţă (…dacă Hristos Dumnezeu a săturat o adunare întreagă, de 15 mii de oameni, la marea Galileii/Tiberiadei, cu cinci peşti şi două pâini, oare nu va face şi minunea ca oamenii unei parohii, cu râvnă pentru Cuvântul Lui Hristos, prin gura păstorului lor de pe pământ, să încapă într-o bisericuţă modestă?!) – dar sufletele pierdute, ale unor tineri năuci şi neajutaţi întru Duh, precum Andrada Mocănescu, vor striga la Ceruri, la Înaltul Tron al Judecăţii Lui Dumnezeu, împotriva voastră/noastră, care le-aţi/le-am prăpădit din turmă! Nu mai vorbesc de tembelele "competiţii" ale unor preoţi (rătăciţi ei înşişi de la Misiune şi de la Calea spre Dumnezeu/Lumina…), prin…"maşini tari" şi "vile mari"…

…Eram în vizită la un vecin, într-o după-amiază de miercuri (15 octombrie 2008), pe când dl prim-ministru al României, Călin Popescu Tăriceanu afirma, pe toate canalele TV: "*Dacă oamenii nu vor înţelege că, cerând salarii mai mari, strică tot ce am construit noi, atunci lumea noastră se va prăbuşi*!"

N-am înţeles bine, dle Tăriceanu: "*lumea noastră*" va fi însemnând lumea celor amărâţi şi nedreptăţiţi şi înşelaţi şi torturaţi moral, în tot felul – sau va fi însemnând … **lumea voastră**, a celor gâfâind de atâtea averi necinstit "construite", râgâind de atâta bine şi belşug, obţinute pe spinarea noastră, a celor "fraieriţi"…???!!! Eu nu sunt pentru un nou "asalt asupra Palatului de Iarnă", Doamne fereşte de bolşevism, care aduce tot atâta fericire cât şi "***dictatura liberală***" (mascată din ce în ce mai prost…) – dar vecinul meu, care nu-şi primise salariul (6 milioane/lună, BRUT!!!) de o săptămână (…şi are 4 copii de hrănit, plus nevasta, plus întreţinere-apă-canal, electricitate etc. etc.) - a zis, cu ultimul năduf, "ceva" asupra căruia ar fi bine să medităm cu toţii: " ***Să se ducă naibii, toată lumea voastră***!"

Şi, credeţi-mă, îl înţeleg şi sunt solidar cu el: dacă "***lumea voastră***" trebuie apărată, pentru a-şi continua existenţa de căpuşă mizerabilă şi nesătulă, de termită a Duhului Neamului Românesc şi a tinerilor lui – pentru a continua, aceşti tineri, să fie striviţi, prin egoism şi indiferenţă criminală, prin gonirea părinţilor lor în străinătate, prin programarea, cultivarea, întreţinerea (pe posturi foarte frecventate, precum ***MTV***, ***Etno*** etc.), cu un cinism înspăimântător, a unei anti-muzici înjositoare, Sataniste (de la manele şi rock, până la …"**EMO**"…) – antimuzică prin care să fie împinşi "la râpa iadului" copii de 12 ani, ca şi viitorul/destinul unui Neam…" **SĂ SE DUCĂ NAIBII LUMEA VOASTRĂ**!" – şi să vină o lume cu mult mai multă frică de Judecata Lui Dumnezeu!!!

…Aflăm, în ultimul moment, de pe Internet, că ***MacDonald's***-urile, din lumea întreagă, sunt plănuite a întreţine, prin banii lor, **mişcarea homosexuală…Sodoma şi Gomora**…!!! Păi, dacă este ŞI VESTEA ASTA adevărată, da, chiar n-ar fi rău, dar absolut deloc, "*să se ducă naibii lumea voastră*"…şi să vină, dacă e vremea "plinită", **Lumea Lui Hristos**…!!!

prof. dr. ***Adrian Botez***

***

UNDE ESTE CALITATEA EDUCATIEI?

În urmă cu vreo patru ani, când apele tulburi ale educaţiei pe plaiuri mioritice erau cristaline faţă de cele actuale, o nouă iniţiativă, de inspiraţie comunisto-europeană, începea să răvăşească cabinetele directoriale şi cancelariile blazate şi chircite de-atâta aşteptare reformist- reformatoare: proiectul de lege, privind asigurarea calităţii în educaţie."***O nouă tâmpenie venită de la U.E.! Am schimbat Moscova cu Bruxelles -ul***!", spuneau unii dascăli cu vechime, fatalişti într-atâta aşteptare în zadar. „***Uite, dom'ne, o iniţiativă bună, să vedem ce va fi***!", îmi ziceam, cuprins de-al meu optimism congenital, puţin cam prostesc, recunosc, dar de care mă tratez. „***Bă, băiete, îmi zise un bătrân, înţeleg o astfel de lege, dar dacă e să se garanteze calitatea învăţământului, de ce nu se începe cu garantarea calităţii vieţii ăsteia mizerabile pe care o trăim? Ei???..."*** I-am întors spatele, bombănind, dar omul avea dreptate.

Nici una, nici două, am fost cooptat în comisia de evaluare şi asigurare a calităţii în educaţie, care urma a se constitui în şcoală şi, hai la treabă! Au venit O.U.G. , nr. 75/ 2005, privind asigurarea calităţii în educaţie şi legea nr. 87/ 2006 pentru aprobarea O.U.G., nr. 75/2005 şi în scurtă vreme, am preluat conducerea acestei comisii, funcţie nerâvnită de cineva. Cunoscătorii ştiu de ce! În scurtă vreme, odată cu primele evaluări externe, am înţeles ce înseamnă, transpus în teoria şi practica românească, conceptul de „asigurare şi evaluare a calităţii în educaţie"(iniţiativă lăudabilă, dealtfel, dar încărcată cu formalism rigid şi neproductiv): o „acoperire" cu hârtii, o goană, o vânătoare după tot felul de hârtii care încurcă printr-o şcoală, care se constituie în „dovezi"despre o (eventuală) calitate, după care o şcoala este evaluată de către ARACIP (Agenţia Română de Asigurare a calităţii în Învăţământul Preuniversitar).

Doresc să nu fiu receptat greşit! Sunt pentru o **calitate autentică** în educaţie, după cum sunt pentru calitate şi atunci când îmi cumpăr o haină, o carte ş.a.m.d. Consider însă că această goană după hârţoage fără nici o valoare, care , **în sine,** nu spun nimic, întocmai feluritelor planuri manageriale, liste cu atribuţii/ responsabilităţi, rapoarte, chestionare, etc., **TOTUL în dauna unei educaţii veritabile**, nu fac din tot mai greu încercata Şcoală Românească o instituţie spiritual-pedagogică (în care copilul **să înveţe** întru dorul înţelepciunii), ci una încărcată de materialism, formalism şi antispiritualism.

CALITATE ÎN ÎNVĂŢĂMÂNT ÎNSEAMNĂ A EDUCA COPIII PRINTR-O SUBLIMĂ MISIUNE DE APOSTOL, NU A-ŢI JUSTIFICA ACTIVITATEA PRIN TOT FELUL DE HÂRTII CARE-I RĂPESC DASCĂLULUI TIMPUL DE REFLECŢIE, DUPĂ O PRACTICĂ CARE, DIN PĂCATE, ESTE TOT MAI IMPUSĂ: **ŞI DACĂ E BĂTUT UN CUI, TREBUIE FĂCUT UN PROCES VERBAL!** Stimaţi responsabili de soarta învăţământului românesc, opriţi-vă în a mai încărca traiul nefericit al bieţilor profesori români cu fleacuri şi gândiţi-vă că prioritatea noastră este alta: aceşti copii care, parcă, fug tot mai mult de şcoală! Aveţi, măcar, curajul să vă opuneţi celor care nu doresc să mai avem un învăţământ competitiv şi de aceea, ne încarcă existenţa cu tot soiul de scorneli bizare, de dragul „asigurării calităţii"!

Ce calitate mai promovează acest învăţământ care a renunţat la examenele de admitere?

Ce calitate mai au studenţii admişi, în masă, pe bază de înscrieri?

Ce profesori, ingineri, jurişti, medici,etc. sunt cei care văd universitatea de două ori pe an?

Ce calitate profesională au cei care obţin masterate, doctorate, s.a.m.d., în virtutea aceluiaşi învăţământ de masă? De când cantitatea a substituit calitatea? Vrem să ne aliniem „normelor europene” sau să ne facem că ne aliniem?

Nu doresc să primesc răspunsuri la aceste întrebări, grave în esenţa lor, dar pe care, sunt convins, le veţi socoti demagogice. Gândiţi-vă, însă ce trebuie să alegem între a forma copii şi a face hârtii.

Dar nu-mi pot reprima intenţia de a întreba parlamentarii acestei ţări, care trudesc pentru binele românilor: dacă sunteţi permanent preocupaţi de calitatea învăţământului nostru, de ce nu aţi adoptat nici până acum, legile educaţiei, care tot sunt în dezbatere de vreo doi ani?

Situaţia educaţiei româneşti este dezastruoasă, nu trebuie să mai mire pe nimeni! Aşa-zisa „reformă” a distrus ceea ce mai era bun şi nimeni nu şi-a asumat nici o responsabilitate. Cel mult, penibila aflare în treabă numită „reformă” a însemnat adoptarea unor măsuri haotice, de „să vedem ce-o ieşi!”. Iar rezultatele se văd!

P.S. O ştire publicată recent de către ***Academia Caţavencu*** mă cutremură: se spune că **pe la secretariatele instituţiilor de învăţământ superior din România (dar şi pe la alte instituţii culturale sau ştiinţifice) s-a primit un mesaj din partea Academiei Române prin care toţi cei care consideră că merită să fie primiţi, ca membri (corespondenţi, la început, desigur) să-şi trimită CV-ul la Academie!** Vă daţi seama că, în această situaţie, când vectorul principal al acestei acţiuni de recrutare este doar propria dorinţă, asaltul impostorilor asupra statutului de „nemuritor” va fi extrem de susţinut? **ASTA CHIAR CĂ NU S-A MAI VĂZUT, SĂ DEVII ACADEMICIAN PRIN AUTOPROPUNERE**!” (***Academia Caţavencu***, nr. 41, 15-21 octombrie 2008).

Asta pentru că, mai sus, vorbirăm de calitate în educaţie, în cultură, etc.! **TOTUL SE VINDE ŞI TOTUL SE CUMPĂRĂ, DRAGI CITITORI: DE LA NOTE, PÂNĂ LA TITLURI DE ACADEMICIAN!**

Aşa că avem o educaţie şi o cultură pe mâna clasei noastre politice: mediocre şi penibile!

prof. ***Mocanu Cătălin***

***

MECT-ul ŞI…DULAPURILE… sau: DE CE SE DUCE DE RÂPĂ ÎNVĂŢĂMÂNTUL ROMÂNESC…

A fi dascăl în şcolile româneşti astăzi, este mai mult ca oricând...o provocare!

Despre partea financiară nu o să vorbim. Subiectul s-a epuizat, desigur... fără rezultat. Dascălul dăruit profesiei sale a fost totdeauna „un trăitor pe o altă planetă”care a pus înaintea bunăstării sale materiale importanţa formării (pentru o viaţă) a sufletelor care i-au fost încredinţate. Fiecare dintre noi poartă în suflet „icoana” unui dascăl drag, care, la un moment dat, şi-a pus amprenta asupra formării noastre existenţiale. Iar când ai curajul (ca să nu spun nebunia) de a porni pe „drumul dăruirii pentru ceilalţi”, nu poţi decât să-ţi doreşti să-i faci mentorului o bucurie...întrecându-l.

Desigur o să vă întrebaţi: *” Dacă nu banii...! Ce o nemulţumeşte?”*. Şi o să răspundeţi în grabă: *” Cu siguranţă copiii! Nu mai sunt ca altădată! Nu mai au respect şi nici dragoste de carte”*(cum aud

adesea în jurul meu). Poate nu mai sunt ca altădată (la fel cum tot ce ne înconjoară nu mai este la fel cu ce a fost cândva), dar au suflete minunate, însetate de a fi iubite şi modelate. Ei sunt singurul motiv pentru care dascălul, dăruit profesiei sale, „înfruntă" **ŞCOALA ROMÂNEASCĂ**. Nu copiii sunt problema! Ci ...dulapurile! Aţi citit bine! **DULAPURILE...,** ele sunt problema!

Nu este vorba de o glumă şi nici de o pierdere a luciditătii! Dar am simţit că trebuie să ştiţi care sunt criteriile după care sunt evaluaţi cei cărora vă încredinţaţi copiii spre educare. Şi printre multe altele, la fel de nepotrivite, se numără şi ... **dulapurile.**

Voi reproduce textual, pentru a nu exista confuzii, din „ **Fişa privind calcularea punctajului",** aprobată de Consiliul de administraţie al ISJ -Vrancea, din data de 23.01.2006, articolul „cu pricina":

- CABINETE / LABORATOARE / SĂLI DE CLASĂ amenajate **prin efort propriu (**avizate de director şi confirmate de ISJ **):**

1- confecţionarea de mobilier şcolar adecvat cabinetului / laboratorului / sălii de clasă – 1,5 puncte

2- dotarea cabinetului / laboratorului / sălii de clasă cu mijloace audio -video, calculatoare, bibliotecă şcolară – 1.5 puncte

Notă: Toate punctele obţinute de la materialele elaborate în colaborare se împart la nr. de autori.

- **VECHIME în învăţământ ca personal didactic calificat la data de 01. 09. 2006 – 0.1 puncte / an de învăţământ.**

Un calcul simplu ne arată că avem nevoie de **15 ani de dăruire**, pentru a echivala un **dulap...**Iar dacă aşezăm pe unul din rafturi şi **o combină muzicală** avem nevoie chiar de **30 de ani.** Dar vorbim... de **„un dulap muzical"!** Prin urmare...

Nu am nimic cu cei care reuşesc să îmbine profesia cu... „dulapurile". Ba chiar îi felicit! Dar nu oricine poate să tot ceară bani din buzunarele (şi -aşa golite) ale părinţilor, pentru dotări (care, de altfel, nu-i privesc). Printre alte **umilinţe**, măcar de aceasta ar trebui să fim scutiţi! Ştim bine cine ar trebui să se ocupe de această latură...(dar constituie deja un alt subiect de discuţie).

Este adevărat că se poate „puncta" şi prin articole publicate sau cărţi editate. Dar un dascăl adevărat nu trebuie să fie neapărat şi scriitor. Revistele de specialitate sunt pline de articole seci, care nu transmit nimic şi care, cel mai adesea, nu sunt citite de nimeni, la fel cum piaţa abundă de tot felul de publicaţii mai mult sau mai puţin valoroase. Nici cei care le -au scris nu sunt vinovaţi! Ba chiar şi -au rupt din „soldă" pentru asta...

Până şi **activităţile extraşcolare** sunt punctate mai mult decât un an „în câmpul muncii". „Valorează"... **1 punct**! Sunt la egalitate cu „**pregătire elevilor şi participarea la olimpiade le şcolare".** Cu alte cuvinte profesorul care organizează o excursie sau o vizită la un muzeu (fie şi din oraş) depune acelaşi efort cu cel care pregăteşte, luni de zile, elevii pentru olimpiade.

Am putea continua dar cu siguranţă aţi înţeles. Aţi înţeles, ce „atârnă" cu adevărat la dosar. A...! Era să uit! „ ***Se primesc numai dosare cu şină..."***

A fi dascăl adevărat înseamnă cu totul şi cu totul altceva... Înseamnă în primul rând o bună pregătire profesională şi multă dăruire în tot ceea ce faci. Să pui totdeauna pe primul plan educaţia şi să nu faci compromisuri. Să conştientizezi că datoria pe care o ai nu se opreşte, la „fără zece", odată cu sunetul de clopoţel, şi că tot ce sădeşti trebuie să fie pentru **o existenţă**. Şi spun **„o existenţă",**

pentru că ajunşi la Dumnezeu nu vom fi întrebaţi de **nr. de dulapuri** ci de **„urmarea faptelor noastre”.** Trebuie să iubeşti copiii şi să faci din ora de curs o „mică sărbătoare”. O sărbătoare de la care trebuie să aibă, obligatoriu, „amintiri” pentru toată viaţa. Acele „amintiri” care însumate să poată fi numite **cultură generală.** „Amintiri” care să-i formeze pentru viitoarea profesie, dar mai ales pentru viaţă. Aici **învăţământul românesc** este foarte deficitar, la **pregătirea pentru viaţă.** Iar cei care au curajul să încerce formarea copiilor pentru viaţă... **nu au dulap...**

Elevii au datoria de a vorbi despre valoare şi nonvaloare. Judecata lor este sinceră şi cea cu adevărat valoroasă. **Aprecierea lor** este **suprema răsplată.** Şi ar trebui să militeze ei pentru păstrarea şi atragerea, în cancelarii, a dascălilor dedicaţi ridicării nivelului de învăţământ şi a prestigiului şcolii româneşti, în cazul în care directorii sunt prea preocupaţi cu numărarea actualelor şi viitoarelor dulapuri.

Tot vorbind aici cu d-voastră, mi-a venit ideea că aş putea face **educaţie pentru viaţă** şi...**aş putea avea şi dulap,** devenind astfel şi dascăl cu **greutate** la dosar.

Voi deschide un atelier (virtual) unde voi lucra cu elevii mei ...dulapuri! Şi pentru că egoismul nu face parte din fiinţa noastră , invităm pe toţi **dascălii adevăraţi**, care au fost **umiliţi** în activitatea profesională... **de un dulap** (şi cărora le dedic aceste rânduri) , **să ni se alăture...**

Nu uitaţi! Pentru înscriere, se primesc numai dosare cu şină...

„Dragii de părinţi” care doresc să ne ajute, o pot face! O pot face prin **mai mult timp** alocat copiilor lor şi prin mai **multă dragoste oferită acestora.** Prin a găsi în **copilul lor** ...**cel mai bun prieten.** Prin **acceptarea limitelor** şi **dezvoltarea talentelor.** Prin a-i învăţa să fie **altruişti** şi **demni.** Prin a sădi în sufletele lor **dragoste pentru tot ce este frumos şi valoros** în această lume. Iar dacă vă veţi găsi timp (fie şi o clipă) pentru a apleca genunchii la rugăciune, alături de copiii d-voastră, **răsplata Domnului va fi pe măsură...**

Camelia Ciobotaru
profesor de religie la
Colegiul Naţional „ Al. I. Cuza”
Focşani

****

gânditorul de la hamangia

DOBITOACE PROGRAMATE

Politicienii români, din ultimii 18 ani, au distrus total (pe lângă industrie, agricultură etc.) Armata NAŢIONALĂ Română, transformând-o într-o ARMATĂ DE MERCENARI, pusă la dispoziţia NATO/SUA. Dar, mult mai grav decât aceasta (pentru că este cu efect pe termen lung şi foarte lung!) au reuşit să distrugă **MENTALITATEA ROMÂNEASCĂ** – mentalitate din care, acum, în anul de graţie 2008, au dispărut complet noţiunile de demnitate, onoare, patriotism, eroism etc.

Luni, 21 aprilie 2008, pe TVR-1, la emisiunea ***Ne vedem la TVR!*** – care dezbătea tema eroismului (titlul/tema era : ***Eroi au fost! Eroi sunt încă?*** – sic! – cu semnul întrebării...) – unde, printre alţii, au fost invitaţi doi Cavaleri ai Ordinului „MIHAI VITEAZUL” (...au mai supravieţuit, în toată România, doar

17 posesori ai acestui Ordin Cavaleresco-Militar suprem, al României!), academicianul Dan Berindei şi poetul-senator Adrian Păunescu. Deodată, un telefon în direct: era un tată de elev-licean bucureştean (îi cunosc numele, dar, PUR ŞI SIMPLU, n-am de gând să-l fac pe un dobitoc – CELEBRU! – asta ar submina şi mai tare moralul năucilor din România...), care s-a exprimat cam aşa: „Ia mai terminaţi cu prostiile astea despre eroism! Mai terminaţi cu îmbâcsirea capetelor copiilor noştri cu trecutul, cu tot felul de nume de voievozi...!!! Gata, ce a fost a fost, nu ne mai interesează morţii! Copiii de azi au nevoie să ştie să opereze pe calculator, să cunoască 2-3 limbi străine (n.n.: suntem absolut convinşi că, pentru nişte dobitoace programate, precum cele în numele cărora vorbea respectivul tată de copil, şi limba română era/este o limbă străină...) – şi, în rest, să ştie să se descurce în lumea de azi!”...Deci, „răbdare şi iuşchiuzarlâc”, cum spunea Dinu Păturică („proto-liberalul”...)... - şi copiii aceştia „moderni” vor pune gabja pe...pe ce?! Ce ştiu ei, roboţeii cu calculatorul şi „limbile”... că ar fi valoare, în lumea asta?! PENTRU CĂ DE AICI A PORNIT UŞURINŢA CU CARE S-A PUTUT DISTRUGE SISTEMUL DE EDUCAŢIE ROMÂNESC – ŞI S-A FĂCUT CONTRA-EDUCAŢIA ANTI-ISTORICĂ/ANTI-IDENTITARĂ A POPORULUI ROMÂN, DIN ULTIMII ANI: DE LA CONFUZIA VALORII CU NONVALOAREA, DE LA TRIUMFUL NONVALORII ŞI IMPOSTURII, ASUPRA VALORII AUTENTIC-SPIRITUALE, DUMNEZEIEŞTI!!!...(**şi la acest proces, suntem cu toţii complici, mai mult sau mai puţin, prin pasivitatea şi comoditatea şi lipsa noastră de reacţie fermă şi promptă**!!!). În loc de pios cult al morţilor şi al EROILOR – jocul de ţurcă, executat cu hârcile morţilor noştri – care-s, de fapt, părinţii/străbunii şi ctitorii PATRIEI/EXISTENŢEI NOASTRE DE PROFUNZIME/ESENŢĂ!!!...NEAMUL METAFIZIC ROMÂNESC, CEL DE PESTE ÎNTUNECĂRI ŞI ACCIDENTE TEMPORALE!!!...(Tragic este faptul ca nici crolurile nu contineau, cumva, proteste ale telespectatorilor, fata de spuseler acelui individ, ci...semi-încuviinţări...)...Adrian Păunescu îşi făcea cruci după cruci, de uluială, în timp ce acel individ vorbea, cu un arţag „crescendo”...

...Mda, domnilor istorici...Dacă ROMÂNIA are astfel de probleme grave de identitate şi luciditate existenţială, iar nu şi Franţa, Anglia, Rusia, Grecia sau Ungaria, din asta se poate deduce ceva...Ăsta este rezultatul politicii dvs. de struţi, DOMNILOR ISTORICI, timp de 18 ani! Iată ce monştri, iată ce dobitoace programate pe calculator, fără simţuri de niciun fel, fără minte/luciditate/viziune „dincolo de vârful nasului”, fără suflet şi fără imaginaţie minimă - au rezultat, în aceşti 18 ani anti-spirituali/anti-educaţionali! O fi fost ***Istoria României***, cea dinainte de 1989, distorsionată (în sens comunist!), în anumite capitole ale ei – **DAR, MĂCAR, EXISTA**! Elevul devenea, totuşi, om responsabil social (dar şi spiritual!), ştiind că nu pluteşte prin văzduh, ci prin şi peste glia care are ca element constitutiv fundamental – SÂNGELE STRĂMOŞILOR/EROILOR! Miron Costin spunea, pe bună dreptate, în plin secol XVII, că acela care nu-şi cunoaşte istoria, este asemenea „hiarălor şi dobitoacelor”...Dar, acum, se pare că nu mai este vorba de excepţii, în

conştientizarea „texturii” Pământului Românesc, pe care ar trebui să călcăm în linişte, cu pioşenie şi smerenie, ca în BISERICĂ – ci este UN FENOMEN GENERAL ŞI PROGRAMAT PE CALCULATOR!!! Dispreţul dobitocesc faţă de Spirit, deci faţă de ISTORIE, faţă de EROI, faţă de VOIEVOZII „*Descălecători de ţară, dătători de legi şi datini,/Ce cu plugul şi cu spada au întins moşia noastră”* – este REZULTATUL UNUI ACT PREMEDITAT!!! – şi premeditarea este din zona mondială, şi acceptată, în modul cel mai ireponsabil, de politicienii de la conducerea ţării noastre... – act premeditat, iresponsabil (sau DE TRĂDARE NAŢIONALĂ! – cum vă convine mai mult...), prin care copiii sunt transformaţi în roboţi şmecheri şi descurcăreţi în jungla mondialist-liberală...Cine nu are trecut, nu are nici viitor, nici prezent – N-ARE IDENTITATE!!! NU ESTE OM – ESTE UN BIET ROBOT, PE BUTOANELE CĂRUIA POATE SĂ APESE ORICE FEL DE COMENZI, ORICINE!!! Orice escroc, „mioritic” ori mondial...

...Iată că, dacă se adevereşte, la nivel naţional, că individul de la telefon este exponentul „opiniei publice”, planurile de distrugere a României (Grădina Maicii Domnului şi prezumatul loc axial al Noului Ierusalim...), planuri scornite undeva, înafara ţării noastre, se poate spune că au fost încununate de succes...DE UN SUCCES FUNEBRU...

Dacă am ajuns să dăm de-a azvârlita cu părinţii şi cu moşii noştri, cu cei din al căror sânge este ţesut pământul pe care azi călcăm, cu atâta dobitocească fudulie, de parcă am şi merita (de la sine înţeles!) să păşim, în acest ALTAR, numit PATRIE, toţi roboţeii cretini...dacă am ajuns să jucăm ţurca, cu sfintele ciolane ale eroilor noştri (şi-aşa cazacii-ucrainienii ne scot cu buldozerul morţii, de prin mormintele Bucovinei de Nord ori Basarabiei!!! - ...mai rămânea să le dăm, prin iresponsabilitatea noastră cretină, încuviinţarea/binecuvântarea...!!!), dacă ne ştergem, NOI ÎNŞINE, hrisoavele cele sfânt-doveditoare, de identitate şi de vechime, ca neam al Lumii şi Europei (să nu uităm că, în Iraq, distrugătorii programaţi, pentru a ucide trecutul-TEMELIA SPIRITUAL-EXISTENŢIALĂ A NEAMURILOR – armata NATO/SUA – au distrus, înainte de toate, MUZEUL NAŢIONAL AL IRAQ-ULUI, cu dovezile Babilonului şi Sumer-ului protoistorice...) – atunci înseamnă că ne meritătm soarta de slugă, de rob al Celui Rău...

Treziţi-vă, din somnul cel de moarte, întâi voi, istoricilor...!!! – poate nu veţi fi fiind toţi, precum trădătorul şi impostorul naţional Adrian Cioroianu (devenit, din avocat al lui Ion Antonescu, la TVR-1, procuror...), sau precum Dinu C. Giurescu, cel care justifica, în 1997, cu argumentul „necesităţii naţionale”, ***Tratatul cu Ucraina***... – şi încă mulţi „stejerei” şi „olărei”...toţi ca ei...şi ca turma pigmeilor patapievicieni...Sper să mai fi rămas, să mai existe, în sânul acestui Neam, şi istorici adevăraţi, de cei cu durere de ţară, precum este, întru veşnicie, Spiritul EMINESCU...

Dar aceşti istorici, de vor mai fi existând, trebuie să aibă şi un auditoriu responsabil, UMAN!!! – ...iar nu robotizat/”în-roboţit”, îndobitocit total, prin strategie à la Lucian Boia...Sper, CU DISPERARE, ca monstrul „telefonard”, de luni, 21 aprilie 2008, să nu fi ajuns...”vocea poporului meu”...”box populi”... retardatus/”robotizatus”...”neidentificatus”...

Doamne Iisuse Hristoase, a cărui Înviere o vom vedea, iarăşi, cu lacrimi de bucurie, străpunsă până în adâncul sufletlui, peste trei zile... - ÎNDURĂ-TE DE NEAMUL ROMÂNESC, ŞI-L SCOATE DIN GROAPA ÎN CARE SINGUR S-A BĂGAT, ŞI ÎNVIAZĂ-L PRE EL, ÎNTRU LUMINĂ DE DUH!!! Să înţeleagă, în sfârşit, că păşeşte prin Grădina Maicii Domnului, iar nu prin pustiul „de şmecherie searbădă", al Satanei!!! ŞI CĂ NU DOBITOACELE PROGRAMATE SUNT FĂCLIILE/LUMINĂTORII DRUMULUI SĂU CĂTRE MÂNTUIRE...!!!

prof. dr. ***Adrian Botez***

***

A FI „COOL", NU A FI CULT – SAU: MEGA-PROSTUL, MASTURBAREA ŞI…„CULTURA"

În seara zilei de vineri, 11 iulie 2008, în cadrul emisiunii radiofonice *Chef de vorbe* (de pe România Cultural), un oarecare Petre Flueraşu (cică redactor-şef la o revistă ***Arcada***…) s-a străduit, din răsputeri, să fie un mega-prost - şi a reuşit din plin! Colega lui de revistă, Severina Nu-Ştiu-Cum, a mai ratat din ocazii…

Tema emisiunii : cultura în general şi cultura de divertisment („entertainment"-ul). „Ideile" … fluieraşului: o colecţie din cele mai tembele şi iresponsabile „panseuri" ale gibonilor epocii contemporane (pe post de „lideri de opinii" – de au fost posibile apariţia pe piaţă a ***Codului lui Da Vinci*** şi a „piesei" ***Evangheliştii***…).

Iată ce „perle" a emis belferaşul, un mucos râârâit (el ar fi spus …"graseiat"…) şi plin de sine, ca un balon de bâlci:

-„*Detergenţii şi cărţile trebuie să fie tratate la fel pe piaţă*".

-„*Lasă dracului principiile morale; când ai de vândut cărţi care trebuie să se cumpere, nu trebuie să te împiedici de nişte prostii cum sunt principiile morale*".

-„*Eminescu, azi, ar fi un nimeni, care s-ar cocoşa pe computer şi Internet. La fel şi Hristos*".

-„*Hitler şi Stalin trebuie luaţi azi ca model, în ce priveşte dictatura publicităţii*".

-„*Astăzi, totul se vinde! Şi sufletul se vinde*".

-„*Eşti liber cu cât eşti mai dependent şi mai manipulat de lucruri/obiecte şi de reclamele TV!*".

-„*Dacă vrei să ai succes pe România Cultural, lasă-l dracului pe Verdi şi pune maneaua*!" (…îi dădea indicaţii „fluieraşul" realizatoarei emisiunii, o doamnă excesiv de reţinută în exprimare…).

-„*Viaţa e frumoasă.pentru că nimic nu contează!*"

-„*Dacă aş scrie o carte şi editorul mi-ar zice că nu se vinde, şi ar spune să schimb ceva ca să se vândă – eu aş*

schimba totul! Dă-le dracului de idei, cea mai tare carte e Codul lui Da Vinci, *şi cărţile lui Sandra Brown sunt tari, şi* Stăpânul Inelelor – *pentru că se vând! Vânzarea e totul, nu mă interesează personalitatea scriitorului* !"

-*„Totul este să mă simt eu bine! Cultura secolului nostru este senzaţia!"*

-*„Eu nu vreau decât bani, prin care să capăt puterea în lume*!" etc. etc.

Mega-prostul trebuia întrebat:

-„Puterea…să CE ?!" Căci, dacă pentru tine nu contează decât „să te simţi bine" – cea mai potrivită activitate a ta ar fi … masturbaţia! Şi tot ce crezi tu că ar fi cultură godăcească de troacă (pe linia nici măcar a „plaisir-ismului" ci a …"binesimţirismului") – ar fi, de fapt, tot masturbaţie şi rezultat al masturbării, provocând alte masturbări, în lanţ – onanism hazardat, sămânţă azvârlită în neant…

Au intervenit, în emisiune, prin telefon, doi oameni mai în vârstă, sugerând că nu trebuie să se coboare autorul în cloacă, ci să încerce autorul, prin opera sa, să ridice, din cloacă, omenirea… - belferaşul a pufnit într-un râs dispreţuitor (el, probabil, şi-l pretindea mefistofelic) :"*Vezi? Nişte moşi , total depăşiţi*!"

Interesant e, totuşi, că tovarăşa lui de revistă, Severina Nu-Ştiu-Cum , s-a dovedit, în final, mult mai rezonabilă decât el (încercând să îngâne ceva despre necesitatea unui marketing mai bun pentru cărţile bune…(- dar belferaşul a înlăturat-o, suveran, cu cotcodăceli indignate : „Pe mine nu mă interesează decât Dan Brown, Sandra Brown şi Coelho! Nu mă interesează să rămân, mă interesează să câştig bani, ACUM! Vor masele să se distreze , fac orice să-i distrez! Aşa e peste tot în lume!"

Dacă ASTA e generaţia ce vine după noi, o generaţie de mega-proşti, total iresponsabili, care vor să fie doar „cool", „trendy", pentru a câştiga bani – azvârlind cultura în cloacă – atunci evoluţia spirituală terestră va suferi o gravă şi lungă eclipsă.

Fluieraşii aştia, care zic că vor puterea în lume – să CE ? să fie moţul cloacei ? – nu sunt nici măcar animale „plaisir"-iste , ci sunt monştri ai anti-spiritului. Animalul are instinctele sale de origine divină – pe când „fluieraşii" sunt plini de porniri distructive, de sorginte satanică. N-au nici un Dumnezeu, afară de Ban şi Maţ. Ei nu ştiu ce-i, nu măreţia divină – dar nici măcar istoria! – ci sunt nişte onanişti ordinari, care nu folosesc sămânţa divino-umană, pentru Creaţia Autentică – ci o amestecă, într-o exaltare dementă, cu glodul-murdărie-spurcăciune!

Cu ei nu se poate discuta nimic despre funcţia cathartică a artei/culturii – despre originea cultuală a culturii şi despre menirea soteriologică a culturii . Ei ar sta în cap în mijlocul mlaştinii – şi-ar înlocui faţa cu bucile, numai să atragă şi să exploateze „masele", dezvoltându-le monstruos, acestora, valenţele de degenerescenţă ale epocii noastre (Kali Yuga).

De unde să ştie un mega-prost, un „fluieraş" (de fapt, o flatulaţie ambulantă…) că există şi o cultură de divertisment absolut onorabilă, vie, profund morală, de cea mai înaltă calitate spirituală, cu strălucite valenţe

evolutiv-spirituale? De unde să ştie că la români, spre exemplu, cupletele lui Constantin Tănase şi cântecele Mariei Tănase , de la ***Cărăbuş***, au susţinut, prin geniul lor fulminant, profund autohton, o generaţie întreagă, să nu se cufunde în tăcere laşă, în frenezia perdiţiei?! Teatrul de estradă, cupletele lui Alexandru Maximilian, interpretate, cu vervă, de Stela Popescu şi Al. Arşinel sau cele ale lui Nae Lăzărescu/Vasile Murariu – sunt, unele, adevărate bijuterii de Duh şi biciuitoare de impostură, de imoralitate, de goliciune de Duh…De unde dicernământ la un mucos vedetist, pentru a înţelege că un Radu Tudoran, cu ***Toate pânzele sus!***, sau un Constantin Chiriţă, de care numai sfertodocţii îşi bat joc, azi, când vorbesc despre *Trilogia în alb* ori ***Cireşarii*** – ofereau (şi încă oferă!) un divertisment excelent, pentru tinerii neinfectaţi de manèle, rock şi, în genere, de MAHALAUA anti-spirituală?

De unde să afle un monstuos campion al masturbării verbale şi al maţului umflat, că Shakespeare nu a fost o prostituată care şi-a numărat „6 miliarde de exemplare" în palmă, ci un demiurg terestru, din opera căruia şi următoarele secole vor fi, probabil, obligate să reţină măcar câteva versuri memorabile?!

De unde să ştie că există divertismentul genial al lui Beaumarchais, care a revoluţionat moravuri la marginea secolelor XVIII-XIX – dar şi piese de rezistenţă ale unui Victorien Sardou,"bulevardierul" – piese care stârnesc un râs inteligent şi azi? – iar peste Canalul Mânecii, şi prozatorul Jerôme K. Jerôme, şi prozatorul George Bernard Shaw au creat un soi de „divertisment" de o calitate şi rafinament estetic nu doar „rezistente" în istorie – ci cu energii adânc-meditative, „înhămate" la micro-revoluţii spirituale?…că, la celălalt capăt al Europei, ruso-sovieticii Evgheni Petrov şi Ilia Ilf au creat, pentru nemurire, cele mai scăpărătoare briliante ale divertismentului, cu „bătaie" de duh peste veacuri ?…că anglo-americanul Charlie Chaplin, prin micuţul său vagabond, Don Quijote modern, temerar cavaler în zdrenţe, a produs râsul cu lacrimi, divertismentul care îţi scormoneşte sub jiletcă sau sub cămaşa-ţi zdrenţuită, pentru a-ţi re-plămădi verticala, spre Ceruri, a sufletului (în plin proces de intoxicaţie, prin Hollywood-ul industriei banilor, prin imoralitate…)?!

Dar pentru cine vorbesc eu toate astea? Pentru „fluieraşi"-flatulaşi-laşi?! Nu, ci pentru cei care trebuie să înţeleagă, în ceasul al treisprezecelea, să-i arunce, cu capul în jos, în cloaca plină de propriile excremente, pe monştrii flatulanţi/fluieraşi – şi să promoveze, cu osârdie, pricepere şi insistenţă, fie şi prin dezgustătoarele mijloace ale „pieţei", marile opere ale artei divine, prin care să deblocheze Kali Yuga…Arta nu e „detergent" decât în sensul sacru-purificator.

Dar problema e alta: vor avea ce promova, acei agenţi de marketing, vor avea, ca obiect de „promo", opere de înaltă spiritualitate (de care tot facem vorbire…) – dacă şi autorii se iau după „ideologia"…fluierată?!

Pentru ca să înlocuieşti „cool" cu cultura, manelele cu operele lui Verdi, şi să nu dai faliment – e nevoie ca întreg edificiul social (românesc şi mondial) să se de-manelizeze, de-mahalagizeze – …în loc de Sarkozy, să revină un Charles de Gaulle… în loc de Băsescu,

măcar un Cuza sau Carol I, în loc de Tăriceanu, măcar un Ionel Brătianu…

Despre prozele celui mai strălucit romantic spaniol, Gustavo Adolfo Bécquer, se spune că *"parcă au fost scrise pentru nimeni – şi tocmai de aceea au căpătat statut de pagini pentru totdeauna…(…). Iar legendele sale nu se vor stinge niciodată"* (cf. Arturo Berenguer Carisomo, ***La prosa de Bécquer***, ed. II, Sevilla, 1974) – pentru că misiunea artistului (şi, deci, a culturii - cult) este de a pipăi şi deschide omenirii căi spre transcendent.

Fireşte, nici ***Apocalipsa*** nu pretinde că se vor mântui toţi proştii…Nici vorbă! Cât despre „fluieraşi"…ce să mai vorbim!

prof. dr. ***Adrian Botez***

***

aromânii – „fraţi di mumă şi di-un tată"(VII): MIORIŢA

Ce poate uni, pe deasupra şi pe dedesubt de suflete, pe deasupra şi pe dedesubt de istorie - cele două ramuri ale valahilor/românilor – pe cei „traianici" şi pe cei „aurelianici" (cum îi numeşte Dimitrie Bolintineanu-aromânul/român, pe românii de la Nordul Istrului, respectiv pe cei de la Sudul Istrului Sacru)? Noi credem că (pe lângă Duhul eminescian – Eminescu însuşi având, se pare, ascendenţă aromână!) tracismul autosacrificial al ***Mioriţei***!

Iată varianta ***Mioriţei***, pe care ne-o oferă dl prof. Hristu CÂNDROVEANU (titanescul lider spiritual al aromânilor din România!), în cartea sa ***Aromânii, ieri şi azi*** (Scrisul Românesc, Craiova, 1995, cap. ***Folclorul***, p. 9):

„Ñil`ioară vrută,/Ñi`lioară arudă,/Pri cale mutreşti/Şi iarbă nu paşti./ - Avdză tini, picurare,/Mi bag ş-mi scol,/Mi şuţ di-ună parte,/Somnul lai nu mi-acaţă,/Că ñi-avui ună videare,/Că va s-mori tu prândzul mare/Ş-că, la ascăpitare,/Va s-hii tră vătămare.// - Cara s-mor, cara s-nu mor,/Ascultaţ-ñi un singur dor:/ Mine nu voi îngropare/La murminţăl`i di tu hoară./ S-mi scuteţ tu Valea Mare,/ S-iasă cupia di ñil`ioare,/ Dimineaţa la păşteare./ Ş-tine, ñil`ioară,/ Ţi te-am tu vreare,/ Plândzi-mi, plândzi-mi,/Di-adun cu soarle ş-cu luna".

Încercăm o transpunere, cât mai fidelă, din dialectul aromânesc, în dialectul daco-românesc (deci, nu vom ţine cont de prozodie, de măsură ori de rimă - ci, în primul rând, de semantica textului aromânesc):

„-Iubită mioară,/Draga mea mioară,/Pe cale priveşti/Şi iarba nu paşti?/ - Ascultă, păstorule,/ Mă aşez şi mă scol,/ Mă întorc pe-o parte, / Mă întorc pe cealaltă parte,/Întunecosul somn nu mă prinde,/ Căci am avut o arătare:/ (Se făcea) C-ai să mori la prânzul mare/Şi că, la apus de soare,/ Ai să fii ucis.../ - De-oi muri, de n-oi muri,/Luaţi aminte la singura-mi dorinţă:/ Să nu mă-ngropaţi/ În mormintele cimitirului din sat,/ Ci să mă scoateţi în Valea Mare,/ Să iasă turma de mioare,/ Dimineaţa, ca să pască!/ Iar tu, mioară,/ Dac-ai să vrei,/ Plânge-mă, plânge-mă, mioara mea,/ De să vină-n sfat şi adunare/Chiar Soarele şi cu Luna!"

A se observa că, chiar dacă nu este atât de bogată imagistic, precum varianta Alecsandri, din Nordul Istrului – acestă variantă pare a fi, sau chiar este, varianta de bază, cea primitivă, în sensul bun, originar al cuvântului (fără niciun fel de „floricele"

paşoptiste...): NU LIPSEŞTE NIMIC DIN CEEA CE CONSTITUIE RITUALUL SACRIFICIULUI ZALMOXIAN!
1-Există indicaţia sacrificiului spre ÎNVIERE (sacrificiul se face „la apus de soare”, pentru ca sacrificatul să urmeze destinul învietor/etern re-născător întru Lumină, al Soarelui);
2-există atitudinea de linişte desăvârşit-vizionară, profund spiritualizată/religioasă, a sacrificatului;
3-există indicaţia dobândirii, de către sacrificat/solul spre Zalmoxis, a unui „trup de glorie”, corporalitate cosmic-luminoasă, sacră...Fratele Sfânt al „celor doi ochi ai lui Zalmoxis” – Soarele şi Luna...Desprins total de „hoară”-sat-comunitate socială – şi intrat în comuniunea de Duh cu cosmosul/Creaţia Divină! Într-o DIMINEAŢĂ VEŞNICĂ!!! (Paradisul se şi numeşte, în creştinism: „locul cu PATRU RĂSĂRITURI”...!!!).
...Acest popor profund religios (singurul rămas religios, dintre toate neamurile Europei, atât în veacurile dinainte de întruparea Dumnezeului-Hristos, cât şi la 14 (azi, 20...) de veacuri de la Minunea/Misteriul Suprem, de pe Golgota!), desăvârşit spiritualizat - poate, deci, să-şi permită atitudinea eroică deplină, aici, pe Pământul-Valea Plângerii – precum spunea, într-un manuscris aflat la British Museum/Londra, Benjamin de Tudela, pe la 1170, după ce peregrinase prin ţinuturile de la sud de Dunăre: „*De acolo începe Valahia, ai cărei locuitori trăiesc prin munţi. Este naţia cunoscută sub numele de valahi, care sunt uşori ca cerbii.Nimeni nu se poate război cu ei, niciun rege nu poate domni asupra lor* ” – pentru că, ei înşişi, TOŢI, erau Regi, erau „stăpâni ai Soarelui”/BASARABI – şi Îngeri-MUŞAŢI/”FRUMOŞII” DIN LUMINA LUI DUMNEZEU!!!
Comentariul şi transpunerea în dialect daco-românesc a ***Mioriţei***: prof. dr. ***Adrian Botez***

***

autori rememoraţi, texte reînviate

GEORGE COŞBUC

George Coşbuc (n. 20 septembrie 1866, Hordou, comitatul Bistriţa-Năsăud, azi Coşbuc, judeţul Bistriţa-Năsăud — d. 9 mai 1918, Bucureşti) a fost un poet român din Transilvania, membru titular al Academiei Române din anul 1916.

Primii ani

George Coşbuc s-a născut al optulea dintre cei 14 copii ai preotului greco-catolic Sebastian Coşbuc şi ai Mariei, fiica preotului greco-catolic Avacum din Telciu. Copilăria şi-o va petrece la Hordou, în orizontul mitic al lumii satului, în tovărăşia basmelor povestite de mama sa. Primele noţiuni despre învăţătură le primeşte de la ţăranul Ion Guriţă, dintr-un sat vecin, despre care Maria Coşbuc auzise „că ştie poveşti”. De la bătrânul diac Tănăsucă Mocodean, Coşbuc învaţă a citi încă de la vârsta de cinci ani.

Poetul şi-a început studiile la şcoala primară din Hordou, în toamna anului 1871, pe care, din motive de sănătate, le întrerupe după clasa I. Din toamna anului 1873, pentru clasele a II-a şi a III-a, urmează cursurile şcolii din Telciu, comună mare pe Valea Sălăuţii, învăţând germana cu unchiul său Ion Ionaşcu, directorul şcolii. În clasa a IV-a (1875), se află la *Şcoala Normală din Năsăud*, pe care o absolvă pe data de 21 iunie 1876. În toamna acestui an, Coşbuc se înscrie în clasa I a *Gimnaziului Fundaţional din Năsăud*; de atunci datează şi primele contacte cu operele scriitorilor români şi cu literatura universală: Lenau, Heine, Chamisso, Bürger şi alţii. La liceul din Năsăud erau profesori cu o pregătire serioasă, se punea accent pe studiul limbilor şi al literaturilor clasice, încât Coşbuc şi-a format aici o temeinică bază pentru cultura sa.

Începe să scrie versuri şi activează în Societatea de lectură Virtus Romana Rediviva a gimnaziului, din clasa a V-a (1880 - 1881) ca membru extraordinar. În clasa a VII-a, Coşbuc este ales vicepreşedinte al societăţii, iar la 2 octombrie 1883 devine preşedinte. Publică în paginile revistei *Muza someşeană* (1882 - 1883) primele poezii, citeşte la şedinţele societăţii traduceri din Rückert, Petőfi şi o poveste populară, în 600 de versuri, *Pepelea din cenuşă*. Contactul cu literatura clasică, mai cu seamă latină, cu principalele opere ale literaturii europene, dragostea faţă de folclorul românesc şi faţă de cărţile vechi îi marchează, din această perioadă, destinul creator. În mai 1884 îşi susţine examenul de bacalaureat, după trecerea acestuia, în toamna anului 1884, se înscrie la Facultatea de Filosofie şi Litere a Universităţii maghiare din Cluj, care avea pe atunci şi o catedră de limbă română. A continuat studiile clasice, frecventând cursurile de istoria grecilor vechi, traducere şi interpretare de scrieri alese din Cicero, teoria şi istoria retoricii la greci şi romani, sintaxa greacă şi istoria literaturii latine. A fost numit în comitetul Societăţii Iulia a studenţilor români; îşi începe colaborarea la *Tribuna* din Sibiu (decembrie 1884).

În noiembrie 1886, bolnav şi confruntat cu diverse dificultăţi materiale, nu mai figurează printre studenţii clujeni, frecventând doar anumite cursuri universitare. Continuă colaborarea la *Tribuna*, publicând *Atque nos*, *Fata craiului din cetini*, *Draga mamei*, *Dragoste păcurărească*. Ioan Slavici, directorul *Tribunei*, îl caută personal la Cluj pentru a-l atrage în redacţia revistei şi pentru a stabili cu el o eventuală colaborare. Publică la revista din Gherla *Cărţile săteanului român*, continuă să tipărească în *Tribuna* poveşti şi basme versificate (*Fulger*, *Brâul Cosânzenii*, *Tulnic şi Lioara)*, corespondează cu Slavici, care îl cheamă la Sibiu, în redacţia ziarului. Din vara anului 1887 poetul începe să lucreze ca redactor la *Tribuna*, inaugurându-se astfel o etapă hotărâtoare în formaţia sa.

Debutul literar

Despre începuturile sale literare George Coşbuc mărturiseşte: *„Cea dintâi poezie am publicat-o la vârsta de 15 ani într-o foaie pedagogică din Ardeal. N-o mai am şi nici nu ştiu ce era, insa imi amintesc ca a fost o poezie de dragoste. Am publicat apoi fel de fel de încercări prin toate foile ardeleneşti”*. Referirea este făcută la revista de informare pedagogică şi literară *Şcoala practică*, redactată de pedagogul Vasile Petri, în care, „student” în clasa a VII-a liceală, G. Coşbuc trimite spre publicare în primăvara anului 1883 o traducere. Primele încercări de versificaţie, cu solide studii umaniste de limba latină şi greacă, filosofie şi istorie filosofică, istoria literaturilor, poetică şi prozodie, datează din perioada cursurilor *Gimnaziului Fundaţional din Năsăud*. Evenimentul principal se produce în toamna anului 1880, când gimnazistul este primit ca membru al Societăţii de lectură a elevilor Virtus Romana Rediviva: *„Întâiele încurajări mi le-au dat profesorii mei de liceu care în vederea talentului meu literar mă sc uteau de studiile ştiinţifice ...”*. Începând din octombrie 1882, membrii societăţii elevilor gimnazişti din Năsăud redactează publicaţia liceului, *Muza Someşeană*, un caiet manuscris, în care elevii publicau texte originale, traduceri şi observaţii critice. Aici vor apărea primele poezii ale elevului George Coşbuc, altele urmând a fi citite de autor în şedinţele societăţii, în total peste cincizeci de poezii „dintre cele 160 scrise pe când era elev în clasa a şasea”. La 20 decembrie 1883 Societatea de lectură Virtus Romana Rediviva îl alege ca preşedinte. Mai târziu, în numărul 47 din 18/30 noiembrie 1884, revista *Familia* din Oradea îi publică poezia *Aş vrea să fiu*, semnată tot *C. Boşcu*, purtând indicaţia „după Petöfi”.

Debutul publicistic propriu-zis se produce tot în 1884, când revista *Tribuna* din Sibiu îi publică sub pseudonimul *C. Boşcu* (anagrama numelui Coşbuc), snoava versificată *Filosofii şi plugarii*. Prezentată sub formă de foileton, această snoavă (are peste 350 de rânduri) apare în trei numere consecutive ale revistei (nr. 183-190 din 5/17 - 8/28 decembrie 1884). G. Coşbuc transmisese vasta compoziţie din Cluj, unde se înscrisese la Facultatea de Litere şi Filosofie. I. Slavici, conducătorul *Tribunei*, îşi va reaminti mai târziu acest debut: *„Într-una din zile am primit la redacţiune, pentru «foiţa»* (rubrica literară permanentă) *Tribunei, un manuscript, curat şi citeţ, o snoavă versificată. Autorul se subscria B oşcu şi plicul fusese pus la poştă din Cluj. Mi se părea lucru învederat că acel Boşcu e-ncepător, student la Universitatea din Cluj, şi mă bucuram. căci n-o fi poate, adevărat că ziua bună de dimineaţă se cunoaşte, dar nu mai încape nici o îndoială că cei în adevăr aleşi chiar de la începutul lucrării lor îşi dau destoiniciile pe faţă. Mi-a plăcut snoava şi am publicat-o ...”* Credincios ziarului în care şi-a făcut adevăratul debut literar, Coşbuc va rămâne colaborator asiduu al *Tribunei* mulţi ani, chiar şi după ce se va stabili în Bucureşti.

Activitatea literară

Nunta Zamfirei

Anii petrecuţi în redacţia *Tribunei* sibiene (1887 - 1889) alături de I. Slavici vor culmina cu apariţia poemului *Nunta Zamfirei*, un poem - spectacol admirabil, care a impresionat chiar şi pe olimpianul Titu Maiorescu. Cu *Nunta Zamfirei* George Coşbuc s-a impus definitiv în atenţia cititorilor şi a criticilor de peste munţi, fapt care i-a creat aureola de mare poet. Şi tot cu ea s-a impus mai întâi şi la Bucureşti, după ce fusese publicată în *Convorbiri literare*, în martie 1890: *„La 1893, când am publicat «Balade şi idile» eram cunoscut în ţara românească numai după un ciclu de poeme cu subiecte luate din poveşt ile poporului şi să le leg astfel ca să le dau unitate şi extensiune de epopee. Nunta Zamfirei este un episod din această epopee"*.

Înainte de a fi publicată în *Convorbiri literare*, *Nunta Zamfirei* fusese citită de Coşbuc, la 4 februarie 1890, la şedinţa Junimii, în Bucureşti. În jurnalul său Maiorescu va nota: *„Coşbuc, cu eminenta sa poezie Nunta Zamfirei"*. Până la apariţia poeziei *Noi vrem pământ!* (1894), *Nunta Zamfirei* avea să rămână cea mai cunoscută şi mai apreciată scriere a lui George Coşbuc.

Poemul a fost elaborat în decursul a 5 ani. Prima versiune, datând din 1884, ultima perioadă a studiilor gimnaziale din Năsăud, a fost publicată pentru prima oară în *Tribuna*, Sibiu, la 24 martie 1889, şi îl consacră definitiv pe autor ca poet de real talent. Aceasta va constitui şi varianta citită la Junimea spre sfârşitul lui ianuarie 1890. Versiunea reprodusă în *Convorbiri literare*, Bucureşti, nr. 12, 1 martie 1890, va cunoaşte o formă mai accentuată decât cea din *Tribuna* şi mai apropiată de cea pe care poetul o va publica în toate ediţiile antume ale volumului *Balade şi idile*.

Perioada bucureşteană

Venit la Bucureşti, Titu Maiorescu l-a primit în şedinţa Junimii din 23 decembrie 1889, ardeleanul citind, alături de I.L. Caragiale. I se oferă un post de desenator-calculator la Ministerul Cultelor şi Instrucţiunii Publice. Spre sfârşitul lunii ianuarie 1890, George Coşbuc este invitat la o nouă şedinţă a Junimii. Relaţiile lui cu Titu Maiorescu şi Junimea s-au păstrat, totuşi, destul de reci, deşi Maiorescu îi aprecia originalitatea şi talentul, reţinerile explicându-se doar politic. Deşi sporadic, publică la *Convorbiri literare* poemele *La oglindă* (1890), alte trei poezii, între care şi *Rea de plată* (1892). Continuă să publice la *Tribuna* (*Pe lângă boi, Trei, Doamne, şi toţi trei*, *Cântec*), la *Lumea ilustrată* (*Fatma*, 1891; *Vestitorii primăverii*, *Noaptea de vară*, *Vara*, *Vântul*, 1892; *Rugăciunea din urmă*, 1893).

Demisionează din postul de funcţionar şi este cooptat în colectivul profesorilor asociaţi care elaborau un manual de şcoală intitulat *Carte românească de citire*, lucrează un timp în redacţia unor publicaţii (*Lumea ilustrată*). În 1893 îi apare primul volum de versuri, *Balade şi idile*; editează în colaborare cu I.L. Caragiale şi I. Slavici, revista *Vatra* (1894). În 1895 s-a căsătorit cu Elena, sora editorului C. Sfetea, şi, în acelaşi an, la Craiova, i s-a născut unicul fiu, Alexandru.

În 1896 iese de sub tipar volumul *Fire de tort*. Se tipăreşte în traducerea lui Coşbuc *Eneida* de Vergiliu. Colaborează la *Povestra vorbei* şi la *Literatură şi artă română* (Bucureşti). În 1897, traducerea *Eneidei* lui Vergiliu primeşte premiul Năsturel-Herescu al Academiei Române. După dispariţia *Vetrei*, Coşbuc preia conducerea revistei *Foaia interesantă*; va conduce, împreună cu Vlahuţă, revista *Semănătorul* (2 decembrie 1901 - decembrie 1902), revista căpătând ulterior o tot mai accentuată orientare naţionalistă. În 1902 publică volumul de poezii *Ziarului unui pierde-vară*, colaborează la *România ilustrată* şi *Universul literar*.

La 28 martie 1902 Ministerul Instrucţiunii Publice şi al Cultelor îl numeşte în postul de şef de birou, creat prin bugetul administraţiei Casei Şcoalelor. Conduce revista *Viaţa literară*, este numit în postul de referendar în Administraţia Casei Artelor (1906). Din 1907 lucrează intens la traduceri: *Georgicele* de Vergiliu, *Don Carlos* de Schiller, *Odiseea* de Homer; este numit în postul de şef al Biroului de control al

activităţii extraşcolare (1907). Munca de tălmăcire în româneşte a capodoperei lui Dante, *Divina Comedie*, îl absoarbe în întregime.

Publică în *Luceafărul*, *Românul* şi *Flacăra*. Alături de Al. Vlahuţă şi M. Sadoveanu, Coşbuc îndrumă şi organizează conferinţele săteşti. Din 1908, revine frecvent în locurile natale. În august 1915 moare Alexandru, fiul poetului, într-un accident de automobil. Coşbuc suportă foarte greu lovitura, se izolează, încetează să mai publice. *„O mare nenorocire a atins pe George Coşbuc. N-a fost om care, ştiind bucuriile şi durerile unui părinte, care să nu-şi şteargă o lacrimă atunci când inima cea mare sângera de cea mai înspăimântătoare rană, care niciodată nu se poate închide”*, scria N. Iorga în toamna acestui an. *„Lovitura fatală”*, scria, mai târziu, T. Arghezi într-o tabletă, *„n-a cruţat nici pe tată, nici pe poet”*. În 1916, la 20 mai, este ales membru activ al Academiei Române. La 24 februarie 1918, apare în revista *Scena* din Bucureşti ultima poezie a lui Coşbuc - *Vulturul*.

Balade şi idile. Fire de tort

Debutul editorial al poetului George Coşbuc poate fi socotit ca având două etape distincte. Mai întâi, i-au apărut la Sibiu, în Biblioteca poporală a *Tribunei*, cinci broşuri: *Blăstăm de mamă*, *Legendă poporală din jurul Năsăudului* şi *Pe pământul turcului* (1885), *Fata craiului din cetini*, *Draga mamei* (1886) şi *Fulger. Poveste în versuri* (1887). A doua etapă începe la Bucureşti, prin apariţia, în 1893, a masivului volum *Balade şi idile* (258 de pagini), editat de Socec. O primă variantă a acestui volum este gata de tipar la Editura Librăriei Socec din primăvara anului 1892. În 1893, volumul *Balade şi idile* a apărut în luna iunie, apariţia fiindu-i menţionată în *Românul literar* (nr. 19 din 13 iunie) şi în *Moftul român* (2 iunie 1893), care anunţa evenimentul într-o notă nesemnată, pusă în seama lui Caragiale: *„Pe câmpul vast al publicisticii române, pe care creşte atâta spanac des şi abundent, a apărut în sfârşit zilele acestea şi un copac şi e aşa de mândru şi aşa de puternic, că mii şi mii de recolte de buruieni se vor perinda şi el va sta tot mereu în picioare, tot mai sănătos şi mai trainic, înfruntând gustul actual şi vremea cu schimbările ei capricioase şi făcând din ce în ce mai mult fala limbii noastre româneşti - un volum de Balade şi idile de George Coşbuc”*. În locul unor texte de întâmpinare a acestui adevărat eveniment literar, spre sfârşitul lunii august 1893, apărea o broşură (*Adevărul asupra poeziilor d-lui Gh. Coşbuc*), scoasă la Iaşi de N. Lazu, prin care se contestă originalitatea unor poezii din volum. Intervenţia lui Lazu, grefier judecătoresc la Piatra şi fost coleg al practicantului Eminescu de la Tribunalul Botoşani, a stârnit un adevărat proces literar pe o durată de aproape zece ani. D. Evolceanu, printr-o intervenţie în numele *Convorbirilor literare* apreciată de însuşi Titu Maiorescu, de scriitorii Alexandru Vlahuţă şi Nicolae Iorga iau, în cele din urmă, apărarea poetului. Este impresionantă, de asemenea, o apreciere a lui P.P. Negulescu într-o scrisoare din Berlin adresată lui Titu Maiorescu: *„M-a indignat în adevăr peste măsură infamia scandalului ce se face cu bietul Coşbuc. E un veninos asalt de pigmei în contra unui incontestabil talent literar”*.

Pe la sfârşitul lunii martie 1896, după ce poetul trăise bucuria consacrării şi, în acelaşi timp, amarul unor calomnii, i se tipăreşte la Bucureşti, în Editura librăriei Şcoalelor C. Sfetea, volumul de versuri *Fire de tort*. Autorul îşi însoţeşte cartea şi cu câteva *Note*, o exprimare a atitudinii sale faţă de acuzaţia de plagiat, dar şi o dezvăluire a existenţei unui proiect de epopee: *„De când am început să scriu, m-a tot frământat ideea să scriu un ciclu de poeme cu subiecte luate din poveştile poporului şi să leg astfel ca să le dau unitate şi extensiune de epopee, ca şi Nunta Zamfirei, Moartea lui Fulger, Fulger, Tulnic şi Lioara, Craiul din cetini, Laur Bolnav, Patru portărei şi altele vreo câteva nepublicate. Am părăsit ideea din pricină că am făcut greşeala să încep a scrie poemele în două feluri de metre - unele în versuri de 14 silabe, altele în versuri de 8 silabe”*.

1902: Tipăreşte volumul de versuri *Ziarul unui pierde vară*. În colaborare cu Vlahuţă, Coşbuc publică la Bucureşti *Carte de cetire pentru şcolile secundare şi profesionale, partea I*.

1904: Publică volumul *Cântece de vitejie*, elogiat de N. Iorga în *Semănătorul* (29 august).

Conducător de reviste

Un rol de seamă în dezvoltarea culturii româneşti l-a avut G. Coşbuc şi prin participarea sa la conducerea unor importante reviste, dovedind, în acest sens, o evidentă vocaţie publicistică. Experienţei dobândite la *Tribuna* se va adăuga munca în redacţia revistei *Lumea ilustrată*, publicaţie cu caracter enciclopedic, editată la Bucureşti, bilunar în anul 1896. Din conducere fac parte: Coşbuc, D. Stănescu şi I.I. Roşca.

La Bucureşti, George Coşbuc a mai făcut parte şi din conducerea revistelor *Vatra* (1894), *Foaie interesantă* (1897), *Sămănătorul* (1901) şi *Viaţa literară*. Înfiinţată la 1 ianuarie 1894, la Bucureşti, revista *Vatra*, concepută în descendenţa *Daciei literare* şi a *Tribunei* va apărea doar în 44 de numere, bilunare, până în august 1896. Publicaţia, culturală şi literară, de orientare tradiţionalistă, i-a avut ca directori pe I. Slavici, I.L. Caragiale şi G. Coşbuc. Poetul era apreciat deja ca scriitor şi acumulase şi în munca de redacţie o bogată experienţă. În momentul constituirii definitive a colectivului redacţiei, Coşbuc era destinat să fie elementul de bază, cum va mărturisi Slavici în **Amintirile** sale: *„Când noi, Caragiale, Coşbuc şi eu, am luat cu C. Sfetea, înţelegerea să publicăm Vatra, ne puneam nădejdea în Coşbuc, pe care-l ştiam înzestrat cu multe şi mari destoinicii şi totodată şi muncitor. Editorul rămânea deci răzămat numai în Coşbuc. Ne întâlneam, ce-i drept, adeseori ca să stăm de vorbă, dar acela care muncea era Coşbuc, numai el, şi mai ales mulţumită ostenelilor lui a fost Vatra o revistă ilustrată care poate fi citită şi azi cu plăcere”*.

Titlul simbolic al revistei, *„organ literar pentru toţi românii”*, a fost ales de Coşbuc, după cum reiese din propriile mărturisiri, şi indică, precum şi articolul program (*Vorba de acasă*), intenţia celor trei fondatori de a îndruma creaţia literară spre tradiţiile comune ale vetrei strămoşeşti: *„Aşa cum în dezvoltarea limbii noastre numai prin întoarcerea la graiul viu al poporului am putut să ajungem la stabilitate şi unitate, şi în dezvoltarea noastră culturală vom ajunge la statornicie şi unitate numai dacă vom ţine, în toate lucrările noastre, seamă de gustul poporului, de felul lui de a vedea şi de a simţi, de firea lui, care e pretutindeni aceeaşi”* (nr. 1/1894).

Semănătorul apare la 2 decembrie 1901. Directori (până în ianuarie 1903): Al. Vlahuţă şi G. Coşbuc. În editorialul intitulat *Uniţi*, ca şi în articolul lui Vlahuţă, *Primele vorbe*, G. Coşbuc formula programul revistei: *„promovarea unei literaturi care să stea în mijlocul istoriei şi tradiţiei”, combaterea importului de literatură şi de idei străine spiritului românesc, răspândirea în popor a culturii, necesitatea existenţei unui ideal:* „Ne strângem, cu credinţă şi cu dragoste, în jurul aceluiaşi stindard, stindard de pace, de înseninare şi de înfrăţire intelectuală, de apostolică muncă pentru dezmorţirea inimilor care tânjesc, pentru redeşteptarea avântului de odinioară în sufletele româneşti, pentru chemarea atâtor puteri risipire la o îndrumare mai sănătoasă, la sfânta grijă a întăririi şi a înălţării neamului nostru”.'

Revista avea să adune în jurul său pe Mihail Sadoveanu, Nicolae Iorga, Şt. O. Iosif, D. Anghel, I. Slavici, Octavian Goga, Ilarie Chendi, I. Agârbiceanu, Elena Farago, V. Pârvan şi alţii. Coşbuc şi Vlahuţă s-au retras după un an (decembrie 1902), revista fiind redactată, în continuare, de I. Chendi şi Şt. O. Iosif, până la preluarea conducerii de către N. Iorga (1905-1906), care va reformula doctrina sămănătoristă întemeiată pe revalorificarea tradiţiilor istorice şi ale folclorului.

Ultima revistă sub direcţia lui Coşbuc este *Viaţa literară*, înfiinţată la 1 ianuarie 1906, în colaborare cu I. Gorun, la care secretar de redacţie a fost I. Chendi. În articolul de fond *Un prim cuvânt* se propune editarea unei reviste care să ofere cititorilor *„o icoană cât mai credincioasă şi mai întreagă a vieţii noastre literare şi artistice în desfăşurarea ei”* şi *„să informeze publicul cititor despre tot ce este manifestare a vieţii literare şi artistice, prin cronici şi bibliografii”*. Publicaţia îşi propune să acorde prioritate talentului, şi nu moralităţii în artă, idee susţinută de Iorga: *„Coloanele acestea se vor deschide tuturor scriitorilor noştri - şi nici unul nu va găsi aici vreo constrângere a talentului său. Pe colaboratorii noştri noi nu-i vom întreba de curent sau program - îi vom întreba însă de talent”*. Până în luna mai, când nu va mai fi în conducerea revistei, Coşbuc va publica aici poeziile: *Bordei sărac*, *O poveste veselă*, *Umbră*, *Tricolorul*, *Cuscri*, precum şi câteva pagini de proză.

Activitatea de traducător

George Coşbuc a fost şi un excepţional traducător. Din perioada studiilor gimnaziale de la Năsăud, poetul şi-a manifestat pasiunea pentru literatura clasică greco-latină, pentru valorile literaturii universale. La vârsta de numai 15 ani, Societatea Virtus Romana Rediviva i-a acordat un premiu la concursul literar pentru traducerea unei versiuni din *Odiseea*, din care va publica fragmentar în revistele literare româneşti începând cu anul 1902 şi parţial, în 1918, la Casa Şcoalelor. Utilizând octava pe care marii creatori ai epopeii Renaşterii (Boiardo, Ariosto, Tasso) o acreditaseră ca strofă epică prin excelenţă, Coşbuc a prezentat în limba română sensurile fundamentale ale poeziei homerice. Versiunea sa este o transcriere fidelă, de o rară expresivitate şi fluiditate. A dat, de asemenea, echivalenţe creatoare, în lexicul cel mai adecvat din opera lui Vergiliu (*Bucolicele* şi *Georgicele*). Un mare efort creator l-a constituit traducerea *Eneidei*, încununată cu Marele Premiu al Academiei, *„Năsturel”* (1897), obţinut până la el numai de V. Alecsandri şi de Al. Odobescu, pentru întreaga lor activitate literară. În şedinţa de la 9 aprilie 1897, N. Quintescu, Gr. G. Tocilescu, Gr. Ştefănescu şi Spiru Haret susţin premierea lui Coşbuc, *„traducerea Aeneis fiind o lucrare de mare merit”*, *„triumful absolut al unui talent consacrat”*. În *Antologia sanscrită* Coşbuc a tradus, fragmentar, părţile cele mai reprezentative ale literaturii de meditaţie indiană (*Rig-Veda*, *Mahabharata*, *Ramajana*). A tradus, de asemenea, din *Don Carlos* de Schiller şi, din original sau prin intermediar german, fragmente ample după *Sacontala* lui Calidasa. Un rol important în activitatea de traducător al lui Coşbuc îl are tălmăcirea *Divinei Comedii*, pe care Tudor Vianu o caracteriza drept *„opera cea mai de seamă a măiestriei sale poetice”*. După un început de traducere după o versiune germană, Coşbuc a învăţat singur limba italiană, a călătorit în Italia (1912), şi-a alcătuit o vastă bibliotecă dantescă, reluând, după original, traducerea integrală, la care a lucrat mai mult de cincisprezece ani.

O primă versiune românească integrală a *Infernului* a fost pregătită pentru tipar mai întâi în 1902 şi apoi în 1906, asupra acestor versiuni revenind în 1907, când încheiase şi traducerile din *Purgatoriul* şi *Paradisul*. Toate îndreptările unor imperfecţiuni stilistice şi completarea unora dintre lacunele existente au continuat până în toamna anului 1911, când Coşbuc a întreprins demersuri pentru publicarea întregii traduceri a *Divinei Comedii*, *„una din cele mai expresive traduceri pe care le cunoaşte lumea”* . Poetul George Coşbuc a fost, în acelaşi timp, şi un original exeget, creator lucid şi îndrăzneţ al unui sistem personal de interpretare, prin *La Tavola ronda*, comentariu scris în limba italiană, *„mic monstru de erudiţie şi de ambiţie culturală”*.

Postum, în 1925, 1927 şi 1931 apare traducerea celor trei părţi ale *Divinei Comedii*, bardul năsăudean impunându-se, în acest domeniu al activităţii sale de traducător, ca un întemeietor. Traducerile sale sunt o deschidere spre universalitatea limbajului poetic ro mânesc.

La Academia Română

În şedinţa din 13/26 mai 1916, sub preşedinţia lui Iacob Negruzzi, Secţiunea literară a Academiei Române hotărăşte cu 4 voturi din 6, să-l propună pe George Coşbuc membru titular al Academiei. La 20 mai/2 iunie plenul academic, prezidat de Barbu Delavrancea, alege ca membru activ pe poetul George Coşbuc. Vorbind în numele Secţiei literare, Duiliu Zamfirescu spunea în raportul său: *„Reputaţia sa literară e aşa de întinsă, încât numele său a devenit popular în toate ţările locuite de Români. Primindu-l în mijlocul nostru consfinţim ceea ce opinia publică a hotărât de mult. Domnul Coşbuc a dat poporului român, în mai puţin de 25 de ani, o cantitate de muncă literară atât de considerabilă, încât numai pentru aceasta s-ar cuveni să-i deschidem uşile amândouă pentru a-l primi între noi. Dar calitatea lucrărilor sale întrece cantitatea. Poeziile sale sunt adevărate poezii şi sunt originale.”* Sunt amintite volumele *Balade şi idile*, *Fire de tort*, traducerile: *„Din punct de vedere clasic - prin urmare esenţialmente academic - Eneida şi Bucolicele lui Vergiliu sunt monumente; Odiseea, tradusă în strofe endecasilabice rimate, reprezintă o sforţare intelectuală de necrezut; în fine, Divina Comedie este cea mai perfectă versiune a acestei celebre poeme.”* Prima şedinţă la care poetul îşi face apariţia e cea din 27 mai/9 iunie 1916. La intrarea sub cupolă e primit cu aplauze şi salutat de preşedintele C.I. Istrati: *„V-aţi scoborât prin voinţa voastră la Bucureşti, între noi, de pe înălţimile frumoase şi româneşti ale plaiurilor de la Năsăud. Acum, prin munca voastră, vă ridicaţi la punctul cel mai înalt pe care poate să vi-l prezinte cultura română, ocupând un scaun în mijlocul nostru.*

Bun venit noului şi distinsului nostru coleg George Coşbuc. Aplauzele cu care aţi fost primit v -au arătat, domnule coleg, bucuria pe care o are această instituţiune de a vă număra printre membrii ei."

Răspunsul poetului: *„Îţi mulţumesc întâi de toate d-tale, Domnule Preşedinte, pentru frumoasele cuvinte - mai frumoase, poate, decât le merit, - cu care ai avut bunăvoinţa să mă saluţi şi prin ele să mă iei oarecum de mână, ca să mă pui la rând pe brazda Academiei. Aceste cuvinte sunt pentru mine ca o punere de mâini pe capul meu, ca să scoboare asupra mea harul acelui spirit, care luminează li conduce opera Academiei ... Vă mulţumesc şi dv, d-lor Membri, că m-aţi găsit vrednic să fiu părtaş în mijlocul d-voastră, ca să fiu şi eu o părticică de suflet în sufletul cel mare al Academiei."*

Printre cei prezenţi la şedinţă se află N. Iorga, B. Delavrancea, dr. Victor Babeş, dr. Gh. Marinescu.

Din ziarele care menţionau evenimentul, *Gazeta Transilvaniei*, nr. 115, mai 1916, scrie următoarele despre drumul lui Coşbuc din Hordou la Academie: *„cu atât mai anevoios, cu cât poetul ţărănimii nu era uns cu nici un soi de alifie ciocoiască şi conştiinţa superiorităţii lui îl o prea de a-şi face drum cu coatele, când era în drept să aştepte să i se deschidă cărarea de la s ine.*

Ţara pierde un mare poet ...

„La 9 mai 1918, poetul George Coşbuc moare la Bucureşti. Ţara pierde un mare poet, în sufletul căruia s - au reflectat toate aspiraţiile neamului nostru ..." spunea Bogdan-Duică la înmormântarea ilustrului dispărut. La moartea lui Coşbuc, Nicolae Iorga, cel care afirmase mai demult că *„poezia lui Coşbuc este de o virtuozitate extraordinară"*, publică un necrolog pe care-i încheie cu următoarele cuvinte: *„Cel ce a cântat toate vitejiile neamului, de la Gelu al legendei până la dorobanţii din 77, moare fără a fi văzut cu ochii sub steag pe aceia care au onorat din nou sfântul drapel al ţării. Să lăsăm ca asupra frunţii lui palide, acum liniştite, să cadă o umbră mângâietoare a depărtatului tricolor nevăzut."*

În ziarul *Lumina*, din Bucureşti, Liviu Rebreanu publică, la 14 mai 1918, articolul *George Coşbuc*, afirmând printre altele: *„Coşbuc e primul poet pe care-l dă Ardealul literaturii româneşti. Ardelean a rămas toată viaţa. Până şi în graiul viu păstrase o notă ardelenească, particulară, care îi şedea bine. Aici în ţară dragostea lui a fost pentru cele şase milioane de ţărani. Simţea o fraternitate profundă cu dânşii ... A răsărit deodată, fără să-l ştie nimeni, fără să facă ucenicia cafenelelor şi bisericuţelor bucureştene. Şi a biruit împotriva tuturor celor scufundaţi în inimaţii şi neputinţe. A adus lumină, sănătate, voioşie. Scrisul lui Coşbuc trăieşte şi va trăi cât va trăi neamu l românesc."*

LUPTA VIEŢII – gazel -

Copiii nu-nţeleg ce vor:
A plânge-i cuminţia lor.

Dar lucrul cel mai laş în lume
E un bărbat tânguitor.

Nimic nu-i mai de râs ca plânsul
În ochii unui luptător.

O lupta-i viaţa; deci te luptă
Cu dragoste de ea, cu dor.

Pe seama cui? Eşti un nemernic
Când n-ai un ţel hotărâtor.

Tu ai pe-ai tăi! De n-ai pe nimeni,
Te lupţi pe seama tuturor.

E tragedie nălţătoare
Când, biruiţi, oştenii mor,

Dar sunt eroi de epopee
Când braţul li-e biruitor.

Comediant e cel ce plânge,
Şi-i un neom, că-i dezertor.

Oricare-ar fi sfârşitul luptei,
Să stai luptând, căci eşti dator.

Trăiesc acei ce vreau să lupte;
Iar cei fricoşi se plâng şi mor.

De-i vezi murind, să-i laşi să moară,
Căci moartea e menirea lor.

***

NOI VREM PĂMÂNT!

Flămând şi gol, făr-adăpost,
Mi-ai pus pe umeri cât ai vrut,
Şi m-ai scuipat şi m-ai bătut
Şi câine eu ţi-am fost!
Ciocoi pribeag, adus de vânt,
De ai cu iadul legământ
Să-ţi fim toti câini, loveşte-n noi!
Răbdăm poveri, răbdăm nevoi
Şi ham de cai, şi jug de boi
Dar vrem pământ!
O coajă de mălai de ieri
De-o vezi la noi, tu ne-o apuci.
Băieţii tu-n război ni-i duci,
Pe fete ni le ceri.
Înjuri ce-avem noi drag şi sfânt:
Nici milă n-ai, nici crezământ!
Flămânzi copiii-n drum ne mor
Şi ne sfârşim de mila lor…
Dar toate le-am trăi uşor
De-ar fi pământ!
De-avem un cimitir în sat
Ni-l faceţi lan, noi, boi în jug.
Şi-n urma lacomului plug
Ies oase - şi-i păcat!
Sunt oase dintr-al nostru os:
Dar ce vă pasă! Voi ne-aţi scos
Din case goi, în ger şi-n vânt,
Ne-aţi scos şi morţii din mormânt;
O, pentru morţi şi-al lor prinos
Noi vrem pământ!

Şi-am vrea şi noi, şi noi să ştim
Că ni-or sta oasele-ntr-un loc,
Că nu-şi vor bate-ai voştri joc
De noi, dacă murim.
Orfani şi cei ce dragi ne sunt
De-ar vrea să plânga pe-un mormânt,
Ei n-or şti-n care şanţ zăcem,
Căci nici pentr-un mormânt n-avem
Pământ - şi noi creştini suntem!
Şi vrem pământ!
N-avem nici vreme de-nchinat.
Căci vremea ni-e în mâni la voi;
Avem un suflet încă-n noi
Şi parcă l-aţi uitat!
Aţi pus cu toţii jurământ
Să n-avem drepturi şi cuvânt;
Bătăi şi chinuri, când ţipăm,
Obezi şi lanţ când ne mişcăm,
Şi plumb, când istoviţi strigăm

Că vrem pământ!
Voi ce-aveţi îngropat aici?
Voi grâu? Dar noi strămoşi şi taţi,
Noi – mame, şi surori, şi fraţi!
În lături, venetici!
Pământul nostru-i scump şi sfânt,
Că el ni-e leagăn şi mormânt;
Cu sînge cald l-am apărat,
Şi câte ape l-au udat
Sunt numai lacrimi ce-am vărsat
Noi vrem pământ!

N-avem puteri şi chip de-acum
Să mai trăim cerşind mereu,
Că prea ne schingiuiesc cum vreu
Stăpâni luaţi din drum!
Să nu dea Dumnezeu cel sfânt,
Să vrem noi sânge, nu pământ!
Când nu vom mai putea răbda,
Când foamea ne va răscula,
Hristoşi să fiţi, nu veţi scăpa
Nici în mormânt!

***

(selecţia datelor biobibliografice şi a versurilor: prof. dr. ***Adrian Botez***)

***

folclor sacral românesc… şi eminescologie/"crengologie" în…hierogamie/cosmogonie/theogonie: *Nunta Zamfirei*, de **George Coşbuc**

Având în vedere faptul că, dintotdeauna, manualele şcolare l-au tratat pe George Coşbuc superficial, doar ca „poetul ţărănimii" (uitându-se că este şi un mare şi profund înţelegător cărturar, chiar dacă autodidact! – traducătorul ***Sakuntalei*** lui Kalidasa, al ***Divinei comedii***, al lui Dante, al ***Eneidei***, lui Vergilius, traducere încununată cu Marele Premiu al Academiei, *„Năsturel"* -1897, etc…) – iar manualele „modern-contemporane" îl ignorează, aproape complet!!! – am găsit de cuviinţă să semnalăm, doar, că, în poemul care l-a consacrat pe Coşbuc, în literatura română, ***Nunta Zamfirei*** (citită de Coşbuc, la 4 februarie 1890, la şedinţa Junimii, în Bucureşti), avem de-a face cu o foarte subtilă şi savantă hierogamie.

La nivelul onomasticii, Coşbuc se dovedeşte un maestru al disimulării mitologice: **Tatăl** este „SĂGEATĂ" - trimiţând, clar, la simbolismul solar (a se vedea, aceeaşi simbolistică, în cazul, mult mai cunoscut, al lui Păsări-Lăţi-Lungilă, al lui Creangă, din ***Povestea lui Harap Alb***, *„pocitanie de om care umbla cu arcul dupa **vânat** de paseri"* – adică, anunţându-l heraldic, prin stăpânirea absolut-arhanghelică, asupra îngerilor-păsări, pe însuşi Soarele-ÎMPĂRATUL ROŞ…); deci, **Fiica** nu poate să nu aparţină de zona celestă! *„Icoană-ntr-un altar s-o pui/La închinat"* – trimite, firesc, la mitul eminescian al hieratismului cosmic al Fetei de Împărat-Luna-Maica Domnului: *„Şi era una la părinţi/Şi mândră-n toate cele,/Cum e Fecioara între sfinţi/Şi luna între stele"*… "**Zamfir**" înseamnă, în vorbirea populară, "**SAFIR" – PIATRA CERULUI** (simbol al neprihănirii şi al puterii cereşti!!!). Zamfira-Fecioara

(“*Mlădiul trup i-l încingea/Un brâu de-argint”)* şi Mama Cosmică - este, firesc, legată de imaginea Lui Hristos/Lumina Lumii/TRANDAFIRUL/TRANDAFILLOS/FLOAREA CU 1.000 DE PETALE, cel care salvează/MÂNTUIE lumea, o scoate din Valea Pustie a Plângerii, şi o ridică înapoi spre Paradis. „*Şi-atunci de peste larg pridvor,/Din dalb iatac de foişor/Ieşi Zamfira-n mers isteţ,/Frumoasă ca un gând răzleţ/Cu trupul nalt, cu părul creţ,/Cu pas uşor./Un trandafir în văi părea;/Mlădiul trup i-l încingea/Un brâu de-argint, dar toată-n tot/Frumoasă cât eu nici nu pot/O mai frumoasă să-mi socot/Cu mintea mea*.” Dacă am privi mai atent, am desluşi nu doar hieratismul Frumuseţii, Absolutul Divin/Iraţional/Inexprimabil (prin Logos normalităţii umane…) al Frumuseţii („*Frumoasă cât eu nici nu pot/O mai frumoasă să-mi socot/Cu mintea mea)* – ci chiar similitudini şi semne ale apartenenţei la pantheonul greco-tracic: „*părul creţ*” (ca şi „*încreţirea lungii rochii*”, la Eminescu…) trimite la MARE/VALURILE MĂRII/SPUMA MĂRII, din care, toată lumea ştie, născută fost-a Afrodita…Şi, deci, este inaccesibilă oamenilor, dar inaccesibilă şi continuării existenţei sale în acest Manvantara: Ea este extrasă, de Mirele Cosmic, din zona Piscului/Treptei Ultime a Scării Celeste („DALBUL IATAC DE FOIŞOR”… - simbol al latenţei Oului/Ouroboros-ului Mundan, spre dezvoltarea sa în Spirala Manvantarelor…), nu pentru a fi oferită terestrului, ci…VISULUI-Vehicul spre Paradis: „**GÂNDUL RĂZLEŢ**” înseamnă tocmai „răznirea”/translarea fiinţei de Spirit-Duh, dintre coordonatele acestei lumi („reale”…de fapt, degradate!), prin Vehiculul Sacru al Visului-Înger-cu-Floarea-de-Mac, hipnotic şi thanatic, în acelaşi timp, pentru că anunţă Schimbarea Lumilor!!!... (*„Pe-oglinda cea neagră, profundă şi largă/Încet încet pare o umbră de-argint./E vânăt la faţă ca mărgăritarul,/Pe albii lui umeri aripi se desfac/Şi luciu c'argintul îi este talarul;/În mâna lui mică el ţine păharul/Somniei... Pe frunte-i flori roşii de mac*”), spre **STEAUA-PARADIS**…, precum în eminesciana ***Poveste a magului călător în stele***… : „*Imperiul lui cel mare o stea în cer aprinde — /Acolo el domneşte, lăsând a lumii văi(…) Şi lumile nestinse pe-a cerului cununi/Imperii sunt întinse a îngerilor buni.*”

…Şi, fiind Fiica Celestă a Soarelui (precum **Maitreyi - de fapt, originară din Maitreyia Buddha**…[16] - a lui Mircea Eliade…), cu cine se putea ea mărita, dacă nu tot cu un personaj solar?! **Mirele** “VIOREL” – de fapt, “ZIOREL/ZIOREL DE ZIUĂ”, din folclorul românesc, Fiul şi Stăpânul Zorilor… El face parte dintr-un „şirag” – adică, este extras, pentru hierogamia deschizătoare de nou Manvantara, din „şiragul” Manvantarelor: „*Dar dintr-al prinţilor şirag,/Câţi au trecut al casei prag*” – …acum venindu-i şi lui, prin dharma/Legea Cosmică, RÂNDUL de a trece PRAGUL fiinţării/în-fiinţării Noii Lumi (ca variantă, în „rozariul” cosmic, a Unicei Lumi/a Sintezei post-

[16] - Iată ce spune un text esoteric, de ştiinţă spirituală:”*Acest timp când urmaşul lui Gautama Buddha, Maitreya, va deveni Buddha, este stabilit cu precizie: cinci mii de ani din momentul iluminării lui Buddha sub pomul Bodhi*”” Menţionăm că **MAITREYA BUDDHA** înseamnă “**Buddha al Binelui**” (sau**: Cel-ce-aduce-Binele, Mântuitorul**).

Rugăciune/Înşiruirea Treptelor/Logos-în-Desfăşurare-Demiurgică, înspre Noul Cer…).

Deci, ca şi în ***Luceafărul*** eminescian! - unde ***Cătaţii-Căutaţii*** – CĂTĂLIN (Hephaistos-Cel-Care-Toarnă-Zeilor-Olimpieni-Apa-Lethei/Uitării…) - CĂTĂLINA-"Copiii" Androginici - sunt replica, din plan terestru, a perechii uranice: **Ea-Luna** şi **El-Luceafărul=SOARELE NEGRU/MISTIC!!!**..., ca şi în balada populară românească ***Soarele şi Luna***, avem de-a face cu "incestul originar", ritualic-COSMOGONIC, dar, implicit, şi …THEOGONIC!!!

Deci, prezenţa, în finalul poemului, a "Ultimului Menitor/URS/URSITOR" – **MUGUR-ÎMPĂRAT** („*Şi vesel Mugur-împărat/Ca cel dintâi s-a ridicat/Şi, cu păharul plin în mâini"* etc. – Mugur-Împărat este, CU ADEVĂRAT, Cel Dintâi – adică ÎNTEMEIETORUL/ÎNAINTEMERGĂTORUL (are funcţia psihopompă a lui Ioan Botezătorul!)/CĂLĂUZA/MAESTRUL INIŢIATIC, pentru Cei Doi Fraţi Incestuoşi Mistic, pe Calea spre ANDROGINIZARE, spre NOUL CICLU EXISTENŢIAL-COSMIC!!! – de aceea, PAHARUL lui este PLIN!!! – de ***nectarul*** olimpian, de ***amrita*** indică… - iar ceea ce urează el, este tocmai SĂ SE REVINĂ, SUB SEMNUL „SOMNULUI MISTIC", înapoi, în Starea şi în **Grădina-LIVADA Paradisiacă**: „*Cât mac e prin livezi,/Atâţia ani la miri urez*!"), nu e deloc întâmplătoare şi ea nu poate avea decât funcţia de a semnala un nou ciclu cosmic, deschis tocmai prin hierogamia-NUNTA SFÂNTĂ, dintre Fiica Soarelui şi Fiul Soarelui…Deschiderea unui nou Manvantara…[17] Sub semnul Pruncului Solar-Creştin: IISUS HRISTOS!!! – Prinţul LUMINII/Lumina Lumii, Cel care CREŞTE MARE ŞI VOINIC/MÂNTUITORUL-ELIBERATORUL DE LANŢUL-ŞIRAG, pentru a ajunge Cerul cu palmele: „*Şi-un prinţ la anul! blând şi mic,/Să crească mare şi voinic,/Iar noi să mai jucăm un pic/Şi la botez*!"

...Curat Păsări-Lăţi-Lungilă REDIVIVUS, în Noul Ciclu Deschis, prin hierogamia **ZAMFIRA-VIOREL**: "*Se lăţea aşa de tare, de cuprindea pământul în braţe. Când se deşira şi se lungea, ajungea cu mâna la lună, la stele, la soare şi la cât voia de sus*"…(n.n.: UNIFICA LUMILE…). Pentru că el "*atinge luna cu mâna*, dar şi "*înspăimântă oamenii"*, cu Vestea Judecăţii de Apoi, sub regim escatologic şi înnoitor/învietor de MORALĂ-LOGOS SACRU - …dar, din păcate, "înnoirea" este percepută, de mulţii necredincioşi ai lumii, drept "dispariţie definitivă" (cât de absurzi putem fi noi, oamenii, tocmai când vorbim despre Demiurgia Cosmosului-Logos!!!), iar nu ca ÎNVIERE!!!: "*Se vede ca acesta-i vestitul Pasari-Lăţi-Lungilă, fiul săgetătorului şi nepotul arcaşului; brâul* (n.n.: din nou, idea UNIFICĂRII SACRALE!) *pământului şi scara cerului; ciuma zburătoarelor* (n.n.: ciuma este văzută, inclusiv de Edgar Allan Poe, în Masca Morţii Roşii, drept

[17] - **Manvantara** (Sanskrit): "*A period of manifestation, as opposed to Pralaya (dissolution, or rest), applied to various cycles, especially to a Day of Brahma, 4. 320.000.000 Solar years - and to the reign of one Manu – 308. 448. 000*." (cf. ***Enciclopedia britanică***, vol. II. : ***The Secret Doctrine***, p. 68 et. seq.)

stare mistică-înnoitoare, sub semnul lui Vulcan-Starea de Morală Vital-Obligatorie! – cf. Rudolf Steiner, ***Apocalipsa lui Ioan***) *şi spaima oamenilor*"…

…Poate să pară ciudat, dar geniile (de tipul: Eminescu, Creangă, Coşbuc…) se întâlnesc, unele cu altele, în cele mai ciudate unghere ale Logos-ului…Tocmai pentru că, în cele din urmă, Logos-ul este "**Unul** Dumnezeu"…**ASEIC**, în Treimile Sale/Ierarhiile Sale Celeste (cf. ***Ierahiile cereşti***, ale Sfântului Dionisie Pseudo-Areopagitul)…

prof. dr. ***Adrian Botez***

***

meditaţii asupra unor cărţi şi asupra unor oameni

PETRE, FLUERAŞ(I) A PAGUBĂ !

Orizontul cultural autohton este ameninţat de asteroizi anonimi care, profitând de faptul că-i haos pe traiectoriile valorilor spirituale, cu geana aţintită asupra generaţiilor crude vor, - printr-un impact dezastruos - a însămânţat cultul resemnării, emiţând regulamentul lui „nu avem ce face" , şi al lui „trebuie să" , scopul fiind acela de a dilua spiritualitatea românească.

Auzisem eu o Muză bârfitoare cum că, un subtil curent masonic (ramură orientală), ne-a purtat grija manualelor şcolare alternative, a finanţat punerea în scenă (teatrul din Iaşi) a unei piese cu temă blasfemică, (regizoarea, căci femeie pare, nu va avea cinstea să-i pomenesc numele), iar în literatură, simbriaşii aceluiaşi curent „maso" au decis că lirismul este desuet, conceptul filosofic – de esenţă spirituală – inutil, noţiunea de patriotism, alergică (pentru ei) aşa că, mai bine promovăm, premiem, vulgul, nesimţirea, determinând tinerii creatori să creadă în valoarea poemei chiloţilor pe sârmă; (vezi revista ***Poezia*** nr.4 (42) /2007, pag. 118)

Răsfoind revista „***Dunărea de Jos***" nr.75/mai 2008, m-am oprit asupra titlului „***Poezia modernă sau sentimentul ca argument***" de la pag. nr. 8. În contextul celor arătate mai sus, m-a frapat motto-ul ales de autor: „*Dansează! Nu există altă cale....*" Probabil, dar eu nu stau într-un genunchi, darămite în doi.

Trec peste această notă iritantă, şi încerc să surprind tonul literar al conţinutului, dar constat că am în faţă textul unui subamator, reprezentat de repetiţia disconfortantă a subiectului logic în dativ : **trebuie să**. Ca şi cum ar avea pe umeri povara unei vieţi de septuagenar, autorul pare a ne prinde părinteşte de lobul urechii, şi precum un Mesia al fondului poetic novator, ne predă sfătos „Facerea" adică dimensiunile unei spiritualităţi surogat, de la care porni-va construcţia creaţiei: „*Poezia modernă* ***va trebui*** *să se adreseze unui cititor modern, care nu mai are timp de pierdut. Omul nu mai vrea să îşi epuizeze timpul, cea mai preţioasă resursă, dacă nu obţine nimic în schimb*". Are dreptate! I-am citit recent volumul de versuri „***Insomnii***", dominat

de expresii scabroase, unde am aflat că "*puroiul este purulent"* (***Mişcări în afara unui tipar***) şi probabil că frustrarea ori supradotarea, l-a determinat să pună în poem „**Piramida falusului**" (identitate patapievicianã) aşa că, nevrând să-mi epuizez timpul, am aruncat cartea!

Apelând la o subtilitate rafinată, propunându-ne să adoptăm mentalitatea simplilor executanţi, ne atrage atenţia: „*Oamenii nu mai au timp pentru idealuri înalte. Nu mai avem timp să ţinem cont de consecinţele gândurilor noastre. Iată de ce poezia, dacă vrea să se adapteze şi să supravieţuiască în inevitabila nouă realitate, trebuie să se adapteze acestor cerinţe*". Trecând şi peste repetiţia stânjenitoare, în regionalism moldovenesc asta ar însemna poezie pe criteriul „dă-i la vale" adică, ce-ţi mai trebuie fior emoţional, profunzimea meditaţiei poetice, mesaj afectiv ori reflectiv ? Are totuşi o temere în nr.76/ iunie 2008 al aceleeaşi reviste constatând: „*Poezia de astăzi pare să refuze noutatea, în loc să accepte schimbările de perspectivă apărute odată cu (...) evoluţia, creatorii insistă să păstreze vechile mituri*".
Sărmanul, nu poate înţelege faptul că nimeni nu a mai cuprins paleta cromatică bacoviană, integrată stărilor sufleteşti, după cum nimeni nu a mai putut fi numit „poet la poarta rugăciunii" precum Vasile Voiculescu; esenţa poetului pribeag numit şi „modernul de expresie clasică" a celui care a fost Mihail Steriade nu a înregistrat surclasarea încă; abstractul, gândirea analitică, coagularea şi reflecţia metaforei la Nichita, te va determina oare cititorule să accepţi schimbul propus ?

Acest domn cu nervi degeaba, numit Flueraşu Petre, câştigător (la modul suspect) a foarte multe premii – secţiunea creaţie literară - vine să ne propună de fapt involuţia ca şi schimbare, stabilind domnia-sa neputinţa acelor încăpăţânaţi, (printre care şi subsemnatul) de a-i recunoaşte depăşiţi pe toţi marii condeieri naţionali, care prin operele literare marcate de substanţa profesionalismului, au contribuit la formarea şi dezvoltarea spiritului academic al bibliotecii. Sunt de acord cu nevoia de schimbare, dar să nu uităm rolul pe care îl are cultura în societate şi anume, acela de a înnobila caracterul uman.

Iată cum ne predă demiurgul secolului XXI lecţia de adaptabilitate: „*Poezia nu poate fiinţa în afara constrângerilor temporale...*" şi o altă idée (?!) : „Pentru *a reuşi să-şi impresioneze cititorii, un poet trebuie să îi convingă că propblemele pe care el le atacă sunt şi problemele lor*" . Nu mă pot abţine să nu-i citez versurile în contextul propus de el : „ *înjură zeii, violează soţiile sfinte"* (***Furie sfântă***) , sau: „ *pregăteşte-te/ cînd vin toţi nebunii cu pâine strigând că e trupul lor/ întreabă-i:/ ketchup aveţi*?" (***Nebunii***) şi în sfârşit: „*caută din priviri gazelele/ fugi după ele/ în timp ce salivezi/ violenţă/ sex/ violenţă"*(***Ghidul violatorului modern***) Sigur că distinsul cititor nu îşi poate regăsi o corespondentă spirituală în acest infern la care i se cere să se adapteze, iar tipul de educaţie printr-o astfel de „cultură" nu are decât rolul de a transforma – încet dar sigur- în ceea ce nu s-a dorit a fi vreodată acest popor, care până mai ieri ştia de „sărut mâna tată, sărut mâna mamă" , şi de binecuvântare.

Va trebui să afle domnul Petre că poezia e un fenomen de multiple contingenţe umane, sociale, istorice, un fenomen activ de sinteză, determinat de

însăşi dialectica permanentelor raporturi cu realitatea contemporană - sub spectrul decenţei în exprimare - nefiindu-i interzis tradiţionalistului să amintească izvorul, ţăranul, pajiştea, aşa CUM SIMTE el, (nu cum i se recomandă) chiar dacă este pilot mercenar pe un F 18.

Referitor la constrângerea temporală, d-l Petre va trebui să-şi pună problema dacă universul civilizaţiei de azi, poate sau nu poate fi compatibil cu literatura; am epuizat cumva sfera frumosului, rămânând să „depăşim" aceasta cu vome perfecte şi fantezii sexuale spuse pe şleau? Rămânem sensibili la peisagistică, implementând-o armonios trăirilor interioare - apelând în ultimă instanţă la aluzie - sau vom dedica poeme ţevilor de eşapament nichelate, download-ului, tastaturii, vaginului,ori erecţiei falusului, cum făcu domnia-sa?

În numărul 77/ iulie 2008 (***Dunărea de Jos***) arhitectul "poeziei proprietate personală" (din moment ce emană atâtea indicaţii), chiar cade în derizoriu, afirmând: *„Poezia poate fi citită în mijloacele de transport în comun, în pauza de masă* etc". E clar, trăim un moment de expansiune al **tinerei „degeneraţii"** în artă, în literatură mai ales. Poezia citită, presupune ceasul liniştii sufleteşti, concomitent cu aplicarea tehnicii lecturii, iar poezia recitată public, înseamnă de fapt un ritual pios derulat între adiere şi furtună, ceea ce atribuie rostitorului calitatea de recitator, aproape dispărută în prezent...,şi vorba lui Nichita: *„Poezia nu este o cheie franceză, să se potrivească oricărui cap de şurub"*.

Nici mai mult nici mai puţin „fluieraşul" , are în rezerva sa de „pedagog de şcoală nouă", şi o serie de sfaturi practice adresate poeţilor în devenire: *„În primul rând, trebuie să descoperi punctele sensibile ale oamenilor. După ce ai identificat elementele care îi impresionează pe cititori, (tot oameni) , **trebuie să construieşti** pe baza lor imagini. Plasează la începutul poemului o imagine puternică, iar cititorul va dori să meargă mai departe pentru a descoperi alte asemenea momente. Plasează în finalul poemului un element emoţionant , iar impactul acestuia va fi resimţit de cititor, care îl va **generaliza** asupra <u>întregului</u> poem"* (?)...

Prin 1978 , eruditul critic literar francez Roland Barthes prevedea moartea mitului marelui scriitor, iar odată cu aceasta, apariţia destructorilor. Ceea ce propune acest copil minune ca reţetă a construcţiei unui poem, confirmă previziunea maestrului. În anii uceniciei mele literare am învăţat, am aplicat, şi am reuşit să mă afirm, respectând dictarea sufletului (şi parametrii construcţiei în raportul emoţie,- tehnică) fie ca o mărturisire a prăbuşirilor în adâncul idealurilor, fie că am redat armoniile sublime ale naturii, fie că am construit o lume de simetrii într-o realitate asimetrică, la bază a stat de fapt principiul selecţiunii şi organizării materialului oferit de toate experienţele vieţii. Cuvântul nu poate avea altă valoare decât aceea acordată de poet într-o utilizare adecvată, desăvârşit mesajului dat. A plasa imagini premeditând efectul, - fără filtrare sufletească - se cheamă superficialitate, înşelătorie, gol de sine.

Hai totuşi să probăm reţeta pe chiar versurile semnate de el: *„sparge fereastra/ defenestrează-l pe Dumnezeu" […] „vino la ultima înviere şi întreabă-i pe toţi/ nu zău"*? (***Monsieur octopus – 4***) ; *„zâmbeşte frumoasa mea/ orgasmul*

pleacă întotdeauna/ de la inimă” (***Uraganul***) ; *„în ritm de samba/ cerul masturbează încă un axis mundi”* (***Spaţii***) ; *„atacaţi/ atacaţi în voie/ universul s-a oprit extirpându-şi uterele*” (***Atacama***) ; La modul cum se circulă cu transportul în comun, aceste poeme vor instiga sigur la declanşarea unui război civil; a se citi în pauza de masă... **dăunează grav sănătăţii**!!!

Poate îşi mai aminteşte Andrei Petre Flueraşu data de 21 iulie 2007, Casa Memorială Arghezi (Mărţişor) – când, în urma repetatelor lucrări pe temă antinaţională, dar mai ales cele ce denigrau Divinul, prezidiul Cenaclului ***Amurg sentimental***, la propunerea directorului Ion Machidon, l-a exclus ***per secundam,*** după cum (pe internet) administratorul „hermeniei” i-a blocat contul, se pare, tot din cauza constatării unei malformaţii a caracterului său, cu pretenţii de Nietzsche…

***Cristian NEAGU*- Bucureşti**

***

ÎN AMURGUL LUMII CUVINTELOR - POEME PENTRU ZIUA MÂNIEI:

ADRIAN BOTEZ, *Rog inorog,* poeme, Editura *Salonul Literar*, Focşani, 1998

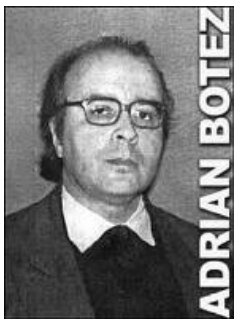

Adrian Botez este, fără doar şi poate, cel mai original poet pe care mi-a fost dat să-l cunosc, răsfoind/răscolind prin ceasloavele prăfuite, dar şi cele de ultimă oră ale liricii româneşti.

El este fără pereche. Creaţia sa, atât de diferită de vulgul cotidian care aduce osanale nesfârşite dimensiunii trupeşti a omului, şi-a pus amprenta, marca ei preţioasă pe domeniul, atât de râvnit al literaturii şi locul său nu poate fi ocupat de preopinenţii zilei, oricât s-ar da aceştia de ceasul morţii.

Adrian Botez nu se încadrează, nu se aliniază, nu se confundă.

El este **altfel,** cu totul altfel, şi nu rostesc aceste cuvinte din complezenţă. În tot ce întreprinde, prin multiplele raze pe care le răspândeşte, în încercarea disperată de a-i lumina pe cei din preajmă, se poate vedea acest semn al unităţii care nu cunoaşte locul comun, cărările bătătorite, deşi inspiraţia lui este uneori livrescă. El realc ătuie, rescrie, reiterează marile teme ale literaturii universale, cu aceeaşi dezinvoltură şi măiestrie, de parcă ar fi scrise acum. Vasta, colosala erudiţie pe care a acumulat-o prin străduinţe jertfelnice, supraomeneşti, ar putea speria, intimida, pentru că se ridică la cote de neatins.

Spirit enciclopedic, oferă însă, cu reţinere, fărâme din monadele minţii, atât de bine organizate, doar atât cât putem noi oamenii, îngurgita, îndeobşte.

Dar, ce asupră de măsură conţine verbul său, esenţializat, crist alizat, strălucind dincolo de retină!

Dacă ar fi să ne raportăm la alte personalităţi enciclopedice, care şi-au înscris pana în cartea de aur a liricii noastre, Gellu Naum ori Emil Botta - ar fi palide umbre…

Dar mai bine să lăsăm clasificările, pentru că, locul lui Adrian Botez pe podium este, de asemenea, singular. Pe treapta pe care stă opera sa, copleşitoare, vastă, nu mai încape nimeni, şi aceasta, nu pentru că autorul şi-a propus această performanţă, alungându-şi eventualii concurenţi în competiţia pentru câştigarea nemuririi, ci pentru că, privind în jur, nu prea are cu cine concura, grăbiţi, pripiţi şi dezordonaţi, trufaşi şi indiferenţi, îmbrâncindu-ne suveran, în Arca Bunei Speranţe, ca să apucăm un loc, aşa cum suntem cu toţii. De aceea, în competiţia desăvârşirii la care trudeşte continuu, Adrian Botez aleargă singur. Ia trofeul, se întoarce învingător, îl arată mulţimii, care, în mod ciudat şi paradoxal, nu-i scandează numele, nu-l afişează cu litere uriaşe pe postere, pe ecrane gigant, ci preferă, aşa cum gloata nu L-a preferat pe Nazarineanul cu fruntea însângerată de spini, biciuit şi gol, pe un oarecare Baraba, cel care ştie să-şi câştige faima cu fel şi fel de tertipuri, ori pe prototipul lui Baraba, care speculează fiecare secundă, fiecare sentiment şi orice dram din graţia auditoriului, cu spirit gregar.

Departe de Adrian Botez aceste mârşăvii, aceste tertipuri nedemne de spiritul său care tânjeşte spre alte dimensiuni, de bună seamă. El se înfăţişează ochiului, (urechii), puţinului auditoriu, rămas după terminarea Fiestei, în arena însângerată, după Marele Spectacol (*Bâlci al deşertăciunii),* în tot ipostasul: stingher, învăluit în taină ca într-o armură medievală, brav Cavaler al Mesei Rotunde şi neasemuit. Prin impozanţa sa intelectuală însă, alungă idolii de tinichea pudraţi cu aur.

Şi, cine are curajul, puterea, răbdarea să se apropie, îi va descoperi însemnele regeşti pe frunte. Şi va mai descoperi ceva, privind mai cu luare aminte: cununa de învingător, pe fruntea, numai broboane de sudoare de sânge, la fel cu a Hristosului din Grădina Ghetsemani, în timp ce ucenicii dormeau somn prăbuşit, în loc să vegheze în rugăciune.

Per ansamblu, s-ar putea vorbi despre o anumită viziune pesimistă asupra lumii, (şi cum ar putea fi altminteri pentru cineva care nu se îmbată cu scursorile aparenţei!)

Dar această viziune este preferată pentru *„ziua mâniei”* şi ea nu e decât una, cât se poate de realistă, mai degrabă un strigăt disperat, o chemare impetuoasă, rostită - nu în şoaptă, cu glasul rugii închipuite cu gândul aiurea, ci mai curând, cu glas de stentor. Căci timpul *nu prea mai are răbdare,* semnele veacurilor s-au înteţit şi, dacă omenirea nu se trezeşte, fie şi acum, în al 12-lea ceas, dezastrul iminent va cotropi nu numai fiinţa, dar şi lucrul şi aerul şi apa şi înconjurul şi departele.

Adrian Botez şi-a asumat acest rol (refuzat de mai toţi – pentru că nu este deloc comod), de a trage semnalul, de a propovădui (în pustiu, fireşte!) despre Sosirea Vremurilor cele de pe urmă. Şi cu cât strigătul său este mai înalt, mai viguros şi uneori, plin de mânie sfântă, cu atât semenii îşi fac urechea toacă.

Chiar metafora din titlu, atât de subtilă, e menită a ne dezvălui realitatea.

Autorul este însă un nesupus, în faţa oricăror legi omeneşti, şi el, cu orice preţ va striga înainte, chiar când va rămâne văduvit de sunetele atât de trebuitoare lucrării sale de modern arhanghel.

Nu arareori răzbat, în mijlocul anatemelor pentru blestemăţiile semenilor, rugăciuni de o puritate angelică: *„Doamne, în credinţa în Tine,/ închide-mă: creşterea uriaşelor aripi de îngeri/ s-o aud – umerii mi-i ardă:/ vecia zborului – sclav tainelor dumnezeieşti/ sfântă fie-mi/ Temniţă” („La marginea lumii”).*

Care anahoret, sihastru, monah ori prelat s-a rugat mai cu aplecare către cele înalte?

Setea de curăţie, de vrednicie duhovnicească – e mai arzătoare decât a celor ce urmau să se scalde – pentru abluţiune –în apa lustrală trecută prin cenuşa rămasă de la arderea ramurilor de finic din Ziua Floriilor, când pop orul L-a întâmpinat pe Domnul în Ierusalim cu crengi de palmier şi cu straie aşezate dinaintea copitelor de asin, în cântări de: „Osana! Binecuvântat este cel care vine în Numele Domnului!"

Suferinţa asumată strecoară rana prin apa leşioasă şi curăţă, nu numai trup, dar şi *„păduchii sufletului"*, astfel că: *„îl primesc în mine pe Isusul leşiei: mâna Lui şi-a mea/ rănite spânzură/ pe aceeaşi aripă de cruce" („La marginea lumii")*

Nu e de mirare, aşadar că, în urma participării la martiriul lui Hristos – va primi cununa (chiar dacă însângerată) a muceniciei – coroana cerească a învingătorului, cea care nu se vede decât cu dioptriile inimii. Pentru că, Adrian Botez este, ca şi Sfântul Apostol Pavel, purtător de stigmate nevăzute, ne dinăuntru, la fel de dure roase ca şi cele care se văd.

Învingător de lepra păcatului, de fire slăbănogită, de laxitatea conştiinţei, de orice ispită, parcă neatins de zgură omenească, ai senzaţia că acest poet vine din altă lume şi, fără îndoială, trăieşte în altă lume. El a fost ales din lume dar nu aparţine lumii. I s-a dat un nume, a fost îndreptăţit şi, de bună seamă, va fi mântuit. *„ Doamne pălmuit de bestia ploii: obrazul/ Tău orb mă priveşte-aţintit:/ simt crescându-mi în frunte – corn de/ inorog - cea dintâi ramură a / cereştii coroane" („La marginea lumii").*

Într-adevăr, inorogul, acest animal fabulos pare să-l tuteleze şi mitul lui, scrijelat cu sânge pe inimă, este amintit mereu de autor în creaţia sa.

E un adevăr necontestat că orice libertate a firii se transformă-n lanţuri grele, în zăbrele şi-n obezi care-l pot înrobi pe om mai vârtos ca obezile de la picioare: *„ nimeni nu e drum pentru tine: neputincios,/ te zbaţi între zăbrele fără număr: libertăţile/ firii" („La marginea lumii").*

Dar, tot atât de adevărat e faptul că Dumnezeu i-a dat omului putinţa de a alege: *„poţi nimeri/ piatră – în fruntea lui Lucifer – sau/ dimpotrivă – sorbit în urechea lui Dumnezeu – şoaptă/ să fii" („La marginea lumii").*

Personal, prefer aceste versuri tumultuoase, aglutinate în încă rcături semantice, uneori cu înţelesuri oculte, din care răzbate, precum creştetul ghiocelului firav – scoarţa vârtoasă a pământului – ideea pură, înălţătoare şi plină de miresme divine, decât versul dulceag, cu „floricele pe câmpii" frunzele galben aurii, inimi mai mult sau mai puţin sfărâmate şi multă persuasiune spre partea picantă, plină de voluptăţi şi miere a vieţii, foarte abundente în poezia de azi.

Deşi nu e un poet facil, Adrian Botez nu poate fi asumat decât cu responsabilitate şi reală dorinţă de a-ţi îmbogăţi orizontul şi chiar, parcurs cu atenţie, poate dezvălui bogăţii nemăsurate cu talgerul, cu terezia, ci doar cu pepita, dar cu atât mai de preţ.

Şi aceste pepite răscumpără travaliul (numai dacă este cinstit!) al descifrării sensurilor din aceste poeme elevate, uneori cu înţeles dublu sau multiplu, din volumul *„Rog inorog"* al distinsului poet Adrian Botez.

Astfel de nestemate sunt: *„vâr mâna – adânc – în buzunarul văzduhului:/ nu dau decât peste bulbucii/ răsuflării mele de ieri" („Hot gh inionist"); „evanghelia fulgerelor o port sub cămaşă:/ n-o propovăduiesc decât în faţa emfazei/ paranoice – a pădurilor// munţilor" („Evanghelizare"); „fără noimă-s speranţă – ori/ frică: Christos n-alege – el doar/ despică"(„Poem scurt"); „Moartea-i venită pentru neagra recoltă/ a DE TOATE SFÂRŞITULUI" („Raport cu privire la… nedatat şi resemnat"); „nu poţi fi înţelept –*

oare – decât cu/ craniul în faţă?" („Din meditaţiile unui bătrân puşcăriaş"); „nu mă pot ruga nimănui – decât/ mie – pentru/ moartea trupului de tristeţe" („Din meditaţiile unui bătrân puşcăriaş"); ş.a.

Şi totuşi, omenescul îşi face loc (rost?) într-un amar rictus care ar putea semăna cu o imensă dezamăgire, ori chiar lehamite. Nu e prima oară când autorul doreşte să se situeze, ori de o parte, ori de cealaltă, în susul ori în josul cărării, numai să nu rămână „căldicel", pentru ca mai târziu să nu rişte a fi scuipat din gura lui Dumnezeu: *„ când va începe – şi pentru mine/ viaţa?// când voi ucide – când voi iubi?// nu am dreptul – spun mereu – la nimic:/ unde-i – din mine – firavul lucru făcut/ care să-l hotărască - pe Dumnezeu – să dea din cap/ într-un sens – sau în altul?" („Numai întrebări frontale").*

Tragismul existenţial, asumat cu bună ştiinţă, devine pentru autor, scara pe care va trebui să se înalţe, nu *„pe scara uitării"*, dar a accederii către divinitate.

Deseori poetul este bântuit de viziuni stranii: *„Neantul îşi aranjează/ cu trubadurească afectare – imperiale – faldurile/ vocii" („Rugăciune şi fundal").*

„Dumnezeu/ m-a despiedicat: mânz al/ Apocalipsului – în/ cuminţenia pământului"(„Paradox").

Unele versuri sunt panseistice: *„Spală-ţi îndelung Cuvântul în fulgi de lumină/ apoi dă-i drumul: pui care-a învăţat să zboare" („Fondul morţii internaţionale").*

Ori: *„aminteşte-ţi/ trăsătură cu trăsătură – chipul de/ goană al vieţii:/ să nu tânjeşti – mai târziu/ după lucruri pe care le ai acum/ cu dreptate – înapoi/ PĂSTRĂTORULUI" („Fondul morţii internaţionale"); „Lung a fost împrumutul – deplină şi curată/ fie recunoaşterea/ datoriei" („Fondul morţii internaţionale").*

Cu o luciditate durută, autorul se recunoaşte în triplă ipostază drept: autor, spectator şi actor în *teatrul lumii: „lent înţelept – ai lăsat să-ţi lunece din/ mână – ţăndări să se facă – frumosul zadar al// teatrului lumii/ eşti – tot – numai linişte de icoană" („Fondul morţii internaţionale")* – ultimul vers fiind de o frumuseţe şi puritate negrăite.

Dar poetul nu e câtuşi de puţin legat (molipsit?) de spiritul ei imund (mundus imundi!), ci spune iată: *„eşti - tot – numai linişte de icoană"*.

Poate că, doar prin titlurile, uneori prea descriptive, autorul păcătuieşte, în dorinţa de a ne explica ceea ce nu trebuie explicat în poezie, titluri care, dincolo de puterea de sugestie, relevă conţinutul, făcând să se diminueze acel inefabil „plăpând, înaripat şi sacru" (Platon).

„În amurgul lumii cuvintelor" - este o expresie a stării de spirit tutelare a poetului: *„abia veniţi din sânge – cer să le crească dinţii/ cristalele nu mai ştiu ce vorbesc – păsările nu mai/ ştiu ce zboară// străină jivină scoate ochii la toate/ tace – apoi scapă-n hăuri/ cheile de la cetate/ striveşti între buze un vierme în loc de cuvânt/ liniile din frunza palmei au fost luate de vânt// cerşeşti să-ţi ajungi umbra – s-o pipăi/ s-o întorci cu faţa la/ soare ea nechează – şi-i neagră: dă drumul la Fiare// pân' la gât ţi-a ajuns scrisoare/ desfă ştreangul Literei – năpârleşte-ţi/ închisoarea" („În amurgul lumii cuvintelor").*

Un autosarcasm muşcător şi lucid îi biciuie gura cu crini în *„ Schizofrenii cotidiene": „Când mă trezesc din somn – nu mai am/ nici un drept – nu-mi sunt propriul stăpân // mă alungă toţi către toate:/ n-ajung// neadunat din miriade spaţii şi porunci surzitoare: degeaba/ întind pasul – gata să devin o simplă linie orizontală/ continuă – degeaba// nu-l pot prinde din urmă/ pe cel care-s eu –mereu mi-o ia/ înainte c-o lungime*

de zeu – lăsându-mă pradă/ sfârtecării: ilogicul – cotidian/ al treziei// târziu – noaptea/ dezbinarea fiinţei mă frânge-n genunchi mă-ntâlnesc – râzându-mi batjocoritor:/ mă alătur – în tăcere – foamei năpraznice de/ ridicolul meu – şi adorm".

Şi ah! cum musteşte suferinţa, durerea, în orice clipită, nepermiţându-i păsării sinelui să zboare slobodă, neîngrădită de lanţurile de aur ale coliviei: *„ Dumnezeu – cu mine – nu merge/ umbră să-mi fie// am spart – preventiv – toate oglinzile:/ să nu mă sinucid/ în rest – pălăvrăgeala ucigaşă a/ dezmăţatelor noime// îngerii îşi apasă – cât pot de tare/ arterele deschise: pe buze livide – mai stăruie/ surâsul cu care au fost – de-ACELA/ trimişi// lume de schizoizi muribunzi: nimeni nu solicită pansamente pentru/ suflet// se formează – pe jos – băltoacă:/ inutilă – lumina" („Îngeri inutili").*

Nici belşug de sunete flajeolete, nici vals pizzicatto, nici strune ciupite de mână măiastră – precum baladele trubadurilor şi menestrelilor medievali, care închinau ode domniţelor şi prinţeselor în faţa castelelor n-ai să găseşti la acest poet. Dar, sunetul tăiat în diamantul minţii, despică (văz)duhul în stropi parcă veniţi din lumi fabuloase, din metarealul unde hălăduie cu închipuirea:

„se-nmoaie pământul – sub/ osânda de ape// frică: pământul se ţine de cer/ ce se va întâmpla când – amorţit/ se va prăbuşi în – hohotele duhurilor - / flăcări?" („Elemente de anchetă guvernamentală").

De fapt, întreg cosmosul participă la neliniştile metafizice ale poetului, născătoare de pronie lirică: *„ce veste cernită le-a dat cerul? Pentru care/ seraf – năprasnic alungat de la faţa Domnului – se tânguie – amarnic – spiritele văzduhului nopţii? abia/ au aşteptat somnul temnicerelor trupuri – să se poată/ smulge spre – vârtejuri de iad/ cerul// nu vor îndupleca pe nimeni – mă vor ţine/ doar pe mine – treaz – cu totul/ inutil dirijor al – cosmicei cacofonii// ori – poate – tocmai eu sunt seraful – şi doar/ prin – miraculos stârnita – furtună/ aflu/ din limbajul nearticulat – dar vehement – al de pretutindeni/ vaierelor – despre propriul exil – înmormântarea mea – în/ mistică insomnie" („Noapte de februarie").*

De fapt, autorul o ştie: omul nu poate trăi înăuntrul unui cerc şi în afara acestuia, nimic să nu-l intereseze. Suntem cu toţii locuitori ai aceleiaşi sfere şi tot ceea ce este înăuntru ne afectează pe toţi. El participă implicit la toate răscolirile de cuget ale semenilor, pentru care se simte responsabil, o povară pe care singur şi-a aşezat-o pe umeri: *„unde omul începe să zbată – neputincios – din silabe/ tunetul întronează – Cuvântul// aşa – peste gângave Casteluri – peste bâlba/ ţanţoşă – a Cetăţii – au crescut – înapoi/ pădurile fulminantului discurs de la FACEREA LUMII." („Privind nesociale ruine").*

Iată carisma ideologică a acestui poet: A MURI PENTRU IDEE: *„ cine moare pentru Idee – nenorocire/ şi crimă năpusteşte în pânzele/ lumii: trebuie respectat – pradă lăsat// bolnavei imaginaţii zeieşti ziditoare// cu frică/ cinstiţi-l: pe el – jertfire/ la temniţa-nverşunării divine de a da/ Chipuri Lumii: pe imposibilele/ TOATE// oameni: foetuşii – aşteptând/ legănaţi în adâncul oceanului/ veşnica încercare – veşnica reîncepere// cu toţi – fără UNUL – nu se va-ntâmpla nimic: ei/ nu vor învia – spre a muri în – Idee// înainte – la urmă/ doar Ideile rămân: priviri inspirate/ un pic nebune – ale zeilor" („A muri pentru Idee").*

A da Chipuri Lumii – o altă imensă responsabilitate care incumbă din personalitatea poetului care, aidoma Creatorului, participă afectiv şi efectiv cu întregul program de atitudini umane, trăite ori asumate prin co-participare.

În *„Scurt tratat despre mişcare”* – există multe alte mici poeme precum respirările într-un uriaş trup. De altfel, aceste mici panseuri lirice sunt delimitate de autor prin spaţii şi pauze astfel: *„în ochiul viscolului se aruncă toate păsările/ dincolo de retina frigului vei întâlni fantasme zburătoare” // „îmi iubesc ura – orhidee neagră/ pe scara vertebrelor – coboară/ clinchete de gheaţă” // „după fiecare crimă – îmi mai creşte o faţă/ m-au dat jos cu forţa din orice dimineaţă”// te-am trimis să mâni – de aici/ valurile toate – să le îneci în larg; nu existe martori c-am plâns în ochii/ apelor”// soţ muritor – înşelat/ al zeiţelor”// „ce-ai să striveşti – Doamne – dacă voi/ luneca dintre solzi – şi duh mă voi face?” // „de toate drumurile mă voi dezbrăca/ mă voi lecui de muşcătura veninoasă a/ Mişcării// înafara trâmbiţelor care/ semnalizează locul stării – desfăşurat de stare voi sta/ mistuindu-mă chiar în Flacăra Ta” // „dezbară-Te de mine - năravul lipicios/ şi orgolioasa Ta migăleală/ dantela Creaţiei – se va destrăma”*.

Există aici în acest poem format din alte 7-8 poeme, o condensare de idei aidoma spiritelor degajate de acele mici poeme nipone numite haiku ori tanka.

La fel este construit poemul *„Tulburări digestive – la cel mai înalt nivel diplomatic”* - din condensări, axiome, panseuri lirice, exerciţii spirituale, respirări: *„isteria istoriei – peste tot lasă/ văzduh uluit: cine-o fi îndrăznit – până acum – să-l/ înlocuiască – pe el – atât de/ doctul/ NIMIC?// moartea e tot mai insistentă în viaţa mea// atâta cenuşă: nici un pic – jar// teama să trec drumul: mă voi îneca/ fără un strigăt; şi strigătul – plictisit/ m-a părăsit// din ce sunt construite – oare – vieţile – de se dărâmă aşa/ sârguincios?”* etc.

O autoironie profundă şi dureroasă ca scrijelarea cuţitului dincolo de pielea subţire, răzbate din toate colţurile poeziei şi ea se găseşte, desigur şi în miezul de foc al gândirii autorului: *„eu nu se sprijină de eu – nici măcar nu poate cădea:/ aşa de repede îl părăsesc – în jur – toate – încât/ rămâne suspendat – într-o totală lipsă de/ identitate// am minţit toate numele pământului: nici unul/ nu mă numeşte// încurc locul pe-aici – trebuie să-mi înghit – pe nemestecate/ făptura – cât mai degrabă// fâlfâi – pacoste de noapte – ferindu-mă de ochi cu privire/ oricând – stă cineva să dea cu piatra// Iisus – cu spatele: am fost/ mai adulter” („Bramburească existenţialistă”).*

Drama existenţială care pare să-l mistuie – nu e neapărat singurătatea, ci spaima de a nu fi inutil, de pleca fără să lase o umbră temeinică, pe care urmaşii să poată călca drept, cu toată talpa, aşa cum noi, păşim uneori, doar pe tălpile lăsate de Dumnezeu pe nisipul plajei, în care, băltoace de apă clipocesc tulbure la orice atingere. Dar ce dureros de adevărat sună acest minuscul poem intitulat : *„Stingerea datoriilor”: „sunt singur – inel sfărâmat între pietre de/ moară: Cine-a avut de dat – a dat/ totul – ca să mă doară”*.

Cel de-al doilea ciclu, intitulat sugestiv *„Pasteluri domestice”* - cuprinde, în aceeaşi linie originală, poemele împrejurului în care *„Mor mere”;* întâlnim un *„Peisaj cu amor”;* călătorim prin *„Veneţia”;* ca să ne obişnuim cu *„Pastelarea eternităţii”*. Ciclul mai cuprinde un foarte frumos *„Pastel medieval”* în care poetul se regăseşte în ipostaza Cavalerului din La Mancha: *„ghemotoace de spini – zac cavalerii pe/ stins – câmpul zănaticei lupte// eu – Regele Spadelor – nu mai însemn/ decât lină lumină în amurg// La Mancha: hotarul de unde începe lumea/ cealaltă – lumea pe dos – mântuita lume// ridicol Arhanghelul – are/ spada mai lungă decât/ Ecuatorul: iadul însuşi-neîncăpător/ a vomat această sfântă sabie”*.

În *„Pastel mistic” – îl întâlnim pe poet în ipostaza lui Iona zbătându-se în burta chitului: „dintre paşii ritmici ai horei/ culeg capetele zdrobite şi şarpe// cupa se sparge*

pe masa altarului/ un vultur se vede – în parte// cu genunchii scriu pe piatră nume de demoni/ din gură îmi iese – deschisă – o carte// Iona – o Iona – nu e scăpare:/ cresc colţii din apă – şi/ marea-i prea mare”.

A trăi moartea – ca sentiment implicit în vuietul vieţii, este tema poemului *„Apariţia semnificaţiei”: „nu-mi pot imagina cum aş trăi fără/ moarte: datorez/ toată minunile vieţii mele – morţii// ce preţ ar avea o pajişte/ fără boarea semnificativă/ a unui amurg?”* Această idee este în sintonie cu alta: „Durerea însăşi e necesară pentru a simţi bucuria că nu te doare nimic”.

Un veritabil autoportret liric există în poemul: *„Vagabond al lumii” „mâinile mi se scufundă în buzunare/ ca-n peştera lui Aladin// trec pe străzi; ninsoarea pufului de salcâm/ pâlpâie coroane – fierbinţi şi zburatice – în jurul frunţii mele:/ Rege Zdrenţăros al Marilor/ Dispariţii şi Pagube”.*

Excelent este micro poemul *„Breugel cel Bătrân”* – motivul celebrului tablou al orbilor, al acestui gigant pictor – mai revine în scrierile lui Adrian Botez: *„orbul pe orb trage: picioare se împleticesc – vesele/ printre cuiburi de şerpi”.*

Foarte expresivă este şi poezia *„Drepturi şi obligaţii”: „nimeni – decât Dumnezeu – nu a dat viaţă şi chip// dacă va desfigura fie şi imobilitatea/ pietrei – dacă va lua viaţa – fie şi/ unui vis lunatic de grier – acela// va trebui să se înjuge la Moara de Foc a tuturor chipurilor/ să sângereze în locul/ sângelui// viaţa străină –căreia/ cu mână de orb – nu i-a luat/ preţul din mâna divină”.*

Dar iată că Adrian Botez comite şi mici poeme foarte reuşite *„După maniera haiku”: „zeu – adăpostit într-o firidă a casei/ demn – răbdător –aşteaptă/ în dreptul lui – rugăciunea// tremură piele se mânz abia născut/ apa izvorului –pe pietre// ce semn dă – oare – zeul – scuturând brusc/ petale – peste/ încremenită – mâna mea:/ fascinată de întinderea albă a foii/ nu mai ştie să scrie/ adună-ţi ultimele – lui Atlas – puteri:/ da – pământul s-a clătinat/ poţi să te aşezi/ mulţumit – înapoi – la masa de lucru// argint şi ceaţă/ peste alei: fiecare copac îşi ştie locul din/ paradis// vesel/ cărţi arzând/ l-au îmbrăţişat – în rugul literelor/ pe sfânt”.*

Un poem cu iz mistic este *„Tratament preventiv”: „ridică talpa de pe . fastuoasă – rochia mărilor/ culege din ochii orbi a rapsodului – lacrima/ care – peste o clipă – s-ar fi năruit în/ cuvânt// numai aşa va mai dărui câmpul/ fân pentru ieslea arsă de stea”.*

Tehnica paradoxului este întâlnită în *„Metafizica grecului”: „pământ: clipa de odihnă a mării// stelele sunt semne pe cer: pe acolo/ am trecut; să-mi caut cale/ în părţi/ pe care niciodată – mintea – nu le va îngădui: părţile/ întregi”.*

Aceeaşi tehnică oximoronică se întâlneşte în poemul *„Claustrofobie”: „fiecare clipă este un ţărm: / mă poate salva de pământ – mă poate/ face să sper – în minunile/ largului mării”.* Excelentă această perlă a paradoxului!

Ciclul mai cuprinde poeme foarte reuşite precum: *„Aşteptare”; „Apocalips la domiciliu”; „Acasă la ape”; „Căutări de ieşire”; „Taine”* – în care poetul încearcă o autodefinire: *„cine sunt eu - ar fi imposibil de explicat/ de aceea – las să se apropie – din/ adâncuri – strălucirea de nesuportat// Christos: săgeată Noimă – care/ fulgeră – înverşunat – cerul lui Dumnezeu”.*

O rugăciune extrem de simplă şi în acelaşi timp, foarte penetrantă este poezia *„Pax”: „Doamne – aşază-ţi capul/ în sfârşit – pe piatra sufletului meu”.*

Ciclul se încheie cu un *„Post Scriptum”* – ale cărui ultime versuri sunt: *„cântă-ţi cântecul – orbule/ dar Taina n-o să mai ardă/ nicicând”.*

Al treilea ciclu al volumului, intitulat: *„Misterii”* - cuprinde poeme cu adevărat mistice în care sentimentul religios primează şi este dezvăluit cu discreţie şi subtilitate. Astfel, este *„Mistica pâinii”: „binecuvântat omul care – flămând/ se-mpărtăşeşte – sincer – din dulceaţa pâinii// binecuvântat – omul care – în/ cerul gurii- pe Christos ascunde”*.

Mai există: *„Mistica literei”; „Mistica naşterii unei flori”,* un poem foarte frumos intitulat *„Maica Domnului”* – care merită citat integral: *„copil – cu pumnii – lângă inimă – strânşi de frig/ am pornit să mă-nfieze copacii// trec şi ascult veşnicia – câte o stea/ cuibărită peste noapte în pieptul fiecărui foşnitor cavaler// cearcăn durere – Maica Domnului/ m-aşteaptă-n cărare: trezită parcă din somn/ îmi strecoară (ca o apă mă scaldă – din/ creştet spre picioare): Spini - pentru frunte – pentru palme şi/ fără strigăt nici geamăt – dispare”*.

Un alt poem tulburător de frumos este *„Pax”: „dacă ridic braţele – îmi voi lua zborul/ nu voi mai jindui după îngeri:/ în plin freamăt de fulgere – mă voi afla// nimic şi nimeni nu va sta de pază/ la Poarta Mişcărilor: voi putea să ies/ cu tot cu mine – dincolo de Temniţă – în mijlocul – încins de puritate al – aerului// între gând epileptic şi – piscul de slavă:/ nici o cădere// bolovanii păcatului s-au desprins – odată cu retezaţii/ genunchi: eu ţâşnesc şi/ fruntea se sfărâmă de minunea/ întreagă -a luminii”*.

Tema morţii apare în *„Scrisoare de amor – morţii”: „cea mai măreaţă clipă a/ vieţii tale; ai întâlnit moartea – în stare/ pură// moartea îşi dezvăluie – languroasă/ farmecele cele mai intime – doar pentru tine// dar tu – om bun şi prost/ nu înţelegi: sunt lucruri în lume – pe care/ dar cu Dumnezeu le împarţi”*.

În *„Acte majore”* – poetul spune în final: *„cu inima nu măsor şi nu număr:/ pas cu pas – împing vremea-n/ prăpastie”*. La fel de frumoasă este şi *„Agheazma tinereţii mele”: „agheazma tinereţii mele – limpidă şi/ sfântă: aşa vei rămâne// până în clipa în care/ oarecine – o să clatine vasul/ în care te păstrez – deasupra/ prăpastiei”*.

O notă aparte face poemul *„Cântece pe vechi motive medievale”:* din care citătm un mic fragment: *„lepăd de la mine – Doamne – ultima trufie:/ a mai înţelege ceva// sufletul aurului – de mult nu-mi răspunde/ nici flăcării nu-i mai sunt bun// primeşte-mă – Doamne – aşa/ fără cuvânt”…*

Tot în acest poem autorul preamăreşte măreţia suferinţei: *„nebunia rămâne: cea mai/ rezistentă - la apocalips – parte a omului// măreţie are nu omul: suferinţa lui”;* pentru ca, în alt loc din acelaşi poem să spună: *„cântecele au aripi prea grele/ cât aş da pentru – pas măreţ de profet// moartea vine dansând printre clopote.”*

Motive cavalereşti sunt şi în poemele: *„Trubadurul nu prea ştie ce spune”; „Drum cu cavaleri”; „Către Don Cervantes”,* din care citătm câteva versuri: *„sfinţenia mea e-n toate cărţile – risipite pe/ mese de joc// îndeletnicirea de căpetenie a degetelor:/ pipăie mistice goluri – între/ lună şi soare// (…) făptura mea princiară se îmbată măreţ/ la toate ospeţele uitării// de aceea – sunt de o politeţe desăvârşită/ în faţa morţii”*.

Al patrulea ciclu este intitulat : *„Carnavaluri”* şi cuprinde poezii în acelaşi ton ironic, autoironic şi persiflant, uneori dezvăluind adevăruri cât se poate de fruste. Se detaşează: *„Cum am ajuns să văd lumea”: „ţi-am scos din ochi – cu un colţ de batistă/ gunoiul lumii// apoi – cu băgare de seamă – am şters/ batista – de propriul meu ochi”*.

De asemenea, există şi o *„Ars Poetica”*. Unele poeme sunt scrise în vers clasic: *„Balada clişeelor”; „Madrigal bizar”; „Minore şi majore”; „Carnavalul ia sfârşit”; ”Afiş de nebun”*.

Ultimul ciclu se numeşte: *„Vicisti, Galilaee (sau Întoarcerea la Ritual)* şi cuprinde poeme concluzive despre restaurarea fiinţei, rugăciuni şi un poem -cheie numit *„Vă dau boala mea când citiţi poezie”* - precum şi, în *„Epilog: „Mit Untertanigkeit, Scardanelli” – în* care decriptează titlul volumului: *„şarja Cavalerilor – în/ Grădina Merilor// rog/ inorog:/ Cuvântului – Crai/ dă-i al meu rai”*…

Prin acest volum care, deşi a apărut acum zece ani (şi este distins cu Marele Premiu la Salonul Literar Dragosloveni), ediţia a 26-a, noiembrie 1997, Adrian Botez şi-a dat întreagă măsura potenţialului liric.

Galaţi, 28 septembrie 2008 ***Cezarina ADAMESCU*** – **scriitor şi critic literar**

***

cine sunt şi ce vor masonii?(11)

PLANURI PENTRU O LUME MAI MICĂ – ...ŞI CÂT DE MICĂ A AJUNS ROMÂNIA...!!!

Cititorii revistei noastre sunt liberi, fireşte, să creadă sau nu în „teoria conspiraţionistă”, tot aşa cum noi ne simţim obligaţi moral să-i avertizăm. După informaţiile noastre, din diverse surse, *„conspiratorii care servesc marele şi atotputernicul Comitet al celor Trei Sute (...) funcţionează sub diverse denumiri, cum ar fi Iluminaţii, Francmasoneria, Masa Rotundă, Grupul Milner etc*.” (cf. Dr. John Coleman, ***Ierarhia conspiratorilor***, Samizdat, Buc., 2005, pp. 9-10).

Practic, se vrea, la cel mai înalt nivel al conspiraţioniştilor mondiali ca, sub numele de Noua Ordine Mondială (mondialism/globalizare), să se realizeze instaurarea unei dictaturi mondiale, de tip nazist: *„Profesorul Birch şi cei asemeni lui susţin că o anumită formă de democraţie autoritaristă (dictatură benevolă) constituie rezolvarea problemelor din întreaga lume. În spatele acestor <<restricţii>>, ale acestor <<oprelişti>>, acestui <<**doar să lămurim**>> şi în spatele acestui consens asupra <<binelui general>> se ascund ororile noului nazism care se serveşte de aceeaşi propagandă cu cea a lui Adolf Hitler. Să ne aducem aminte că maşina propagandei hitleriste a atras atât oameni raţionali, cât şi mistici*” (Wilhelm von Angelsdorf, ***Conjuraţia iluminaţilor şi secretele moderne***, Samizdat, Buc., 2000, p. 50).

Dar, mai precis, aceşti conspiratori mondiali moderni ar dori, cât mai repede, împlinirea câtorva lucruri, esenţiale pentru ca ei să poată supune desăvârşit „turma mondială”: *„Cu mult timp în urmă, Comitetul celor 300 a decretat că va exista o lume mai mică – mult mai mică* (n.n.: a se vedea cazul „exploziei” Yugoslaviei, în „ţăndările”-

state, cu populaţie NU MAI MARE DE 10 MILIOANE!!! – este unul dintre deziderateleleee <<de amănunt>>, dar extrem de febril urmărite, ale „mondialiştilor”, care se tem de <<comasarea>> unor potenţiale entităţi statale, cu forţă latentă de coeziune spirituală şi de <<sânge>>/legătura etnică – a se vedea şi cazul fostei Cehoslovacii, dezmembrate tocmai din pricina potenţialului de inteligenţă şi de coeziune etnică... – ei, şi mai ales, propaganda furibundă, pe plan mondial, dar, mai cu seamă, în U.E., pro-homosexualism!!! – încât au ajuns ţările germanice „libere”, de tipul celor care au origine războinico-vikingă, precum Norvegia, Suedia, Danemarca, Islanda, Olanda – **să fie cu sporul demografic sub zero**...!!! – aşa da, aşa se pot stăpâni ţările care tind spre...pustiu demografic...!!! Se mai adaugă isteria panicardă a „reducerii drastice a rezervelor mondiale de hrană”, din pricina căreia „nordicilor”, mult mai rarefiaţi, li se induce sentimentul de securitate alimentară, ba chiar, pe alocuri, se creează realitatea de supraabundenţa alimentară, de consumism dement - şi, în paralel, atitudinea, extrem egoistă, de a privi populaţiile „sudicilor” planetei, de tipul africanilor, asiaticilor, amerindienilor etc. - cu o placiditate cinică, monstruos indiferentă/iresponsabilă şi evident blasfematoriu-fariseică – „*aşa a hotărât Dumnezeu*...”, „dixit” dl Emil Hurezeanu ... - de parcă ar putea exista vreun Dumnezeu care să-Şi dorească să vadă moartea cumplită a Fiilor Săi!!! – să-i vadă cum se sting de foame, cu miliardele!!!) – *şi...<<mai bună>>* (n.n.: „de călărit”, am adăuga noi...), *adică ideea lor despre ceea ce ar constitui o lume mai bună. Miriadele de consumatori inutili care devorează resursele naturale sărăcite trebuie să fie decimate. Progresul industrial susţine creşterea demografică. Prin urmare, porunca de a creşte şi a ne înmulţi pentru a stăpâni Pământul, găsită în Geneză, a trebuit să fie reconsiderată*” (cf. John Coleman, op. cit, p. 10). Iată o explicaţie destul de credibilă, pentru dezindustrializarea României, după 1989...John Coleman ia în considerare doar cazurile Italiei şi al Pakistanului, trecând cu vederea, ca majoritatea analiştilor politici, România şi Balcanii, în general...Dar, prin cazul Italia, se cam face lumină în strategia „iluminaţilor” şi cu privire la România şi Ortodoxism, via...Orientul Mijlociu...!!! „*Planurile lui Aldo Moro (*n.n.: premierul Italiei, asasinat, chipurile de Brigăzile Roşii, în 1978*) de a stabiliza Italia (*n.n.: cam asta urmărea şi Nicolae Ceauşescu, în România... – stabilizarea ţării!*), prin asigurarea locurilor de muncă pentru toţi şi crearea unui climat de linişte, pe plan industrial şi politic – ar fi fortificat opoziţia catolică faţă de comunism, îngreunând cu mult destabilizarea Orientului Mijlociu – care reprezenta un obiectiv principal*” (cf. John Coleman, op. cit., p. 12). Ne oprim puţin, pentru a reliefa un anumit aspect: SUA, „Marele Satan”, cum denumesc, la ora actuală, nu doar musulmanii, acest complex babilonic, militaro-industrial-criminal, se afirmă că duc războaiele ginghis-hanice contra Orientului Mijlociu (de fapt, ţinta lor este...Kamceatka!), pentru a monopoliza energia terestră. Dar, pe de altă parte, invenţiile şi descoperirile unor genii terestre (avem cazul Nicolae Teslea-istro-românul! – care se pare că a descoperit secretul/sursa/metoda de obţinere a energiei veşnice...) i-ar fi pus în poziţia de a stăpâni surse energetice alternative. Se pare ca SUA, „Locul Satanei pe Terra”, consideră mult mai

spornice războaiele, pentru că „îşi poate arăta muşchii", intimidând populaţiile Terrei (în vederea decretării unei viitoare şi foarte apropiate Terori Mondiale!), cât şi pentru că îşi poate continua „munca" de creare şi vânzare de armament, la preţuri astronomice...[18]

„*Trebuie să revenim la declaraţiile lui Weishaupt despre Biserica Catolică timpurie, pentru a înţelege ce anume a fost implicat în asasinarea lui Aldo Moro. Moartea lui Moro a înlăturat obstacolele din calea planurilor de destabilizare a Italiei şi, după cum ştim acum, a făcut posibilă ducerea la îndeplinire a planurilor pentru Orientul Mijlociu, cu prilejul Războiului din Golf, paisprezece ani mai târziu*"(cf. John Coleman, op. cit., p. 12).

...Şi România, ce rol joacă, în tot acest teatru mondial sinistru? Simplu: este o ţară, transformată în trambulină, rampa de lansare a atacurilor către lumea musulmano-petrolieră – atacuri care au ţintă dublă: „liniştirea" Israelului (nu degeaba se spune că SUA sunt boddy-guardul Israelului, lacheul/jandarmul de serviciu al Israelului...) – şi accesul la sursele energetice ale Orientului Mijlociu...plus realizarea unui punct de observaţie pentru viitoarele invazii „***în numele lui Dumnezeu***", zice „*Cimpanzeul Bush*", cum îl numesc înseşi ziarele americane...(**în numele petrolului**, spunem noi...ştiind că familia Bush are „coada" băgată adânc atât în companiile de petrol din Orientul Mijlociu, cât şi în criza financiară mondială artificială...întrucât firme de tipul ***Lehman Brothers*** sunt „sub aripa" Bush-manilor...).

„*Prezenţa acestor baze americane este un lucru inevitabil, dar cei care se bucură că <<**au venit americanii**>> – sunt cel puţin naivi. Odată cu venirea acestora, ţarul Putin şi-a reorientat mai multe rachete spre România.*

*La fel şi Iranul, iar Osama ben Laden şi ai lui locotenenţi au luat ţara noastră în colimator. De ce să ne bucurăm că în România vor fi mai multe arme, mai mulţi soldaţi? Nu se ţine cont de un lucru elementar: ÎN ROMÂNIA NU SUNT BAZE MILITARE ALE NATO, **CI BAZE AMERICANE**!!! (...)*

Vrând-nevrând, prezenţa bazelor militare americane în România presupune o intervenţie în politica naţională (...). Statutul soldaţilor americani din aceste baze este unul deosebit de sfidător la adresa românilor. (...) În perioada 1972-1995 – militarii americani au comis 4.716 infracţiuni. Pentru care foarte puţini au suferit rigorile legii extrem de blânde (n.n.: GREŞIT! România este singurul stat din

[18] - „*În iulie 1977 (...) McKelvey a susţinut o conferinţă las Boston. În cursul acestei conferinţe, el a semnalat că s-ar putea să se găsească între 1.700 până la 2.300 de **bilioane** de metri cubi de gaz prinse în rocă, în zone geopresurizate în largul Golfului Persic! Dacă e să transformăm aceste cifre, ele ne dau de 4.000 de ori mai mult faţă de ceea ce SUA ÎN ÎNTREGIME au consumat în 1977. (...) Un calcul sumar arată că se pot extrage peste un trilion de barili de petrol din şisturile bituminoase ale Munţilor Stâncoşi. (...) De ce să investească companiile în tehnologii noi, când este mult mai simplu şi mai profitabil să declanşeze un război şi să-şi mute utilajele existente în zone noi, câştigate pe diverse căi, în dispreţul motalei şi al dreptului internaţional. Cunosc cel puţin un sistem de recuperare brevetat al resturilor din rezervele existente. Credeţi că a fost aplicat vreodată? Criza energetică ne bate la uşă?! Baliverne*!" (cf. Wilhelm von Angelsdorf, op. cit., p. 54). Chiar aşa: criza financiară ne bate la uşă? Baliverne! Cei bogaţi au creat-o artificial, ca să se îmbogăţească de sute şi de mii de ori mai mult (cumpărând cam tot ce-a mai rămas...pe dinafara buzunarelor şi privirilor lor!!) - ...iar cei săraci să sărăcească, de sute şi de mii de ori mai mult!!!... – numai săracii pot fi „teleghidaţi/robotizaţi", iar nu oamenii demni, cu salarii demne...

lume care s-a angajat să nu predea infractorii din SUA, aflaţi pe teritoriu românesc, către Tribunalul Internaţional de la Haga...ci să-i scoată, direct şi cu felicitări, peste graniţele ţării noastre... cu destinaţia SUA!!!). *Guvernanţii noştri oferă toate facilităţile americanilor, pentru a ataca Iranul de pe teritoriul României. Se uită un lucru: scutul american antirachetă nu va putea să apere flancul sud-estic al Alianţei – România, Bulgaria, Grecia şi Turcia. Chiar secretarul general al NATO, Japp de Noop Scheffer, a recunoscut că ac este ţări rămân descoperite.*

(...) ***România este singura ţară din lume care nu percepe de la americani NICIUN CENT PENTRU CHIRIA TERENURILOR PUSE LA DISPOZIŢIE LOR, PENTRU A-ŞI CONSTRUI BAZELE MILITARE*** *!!!*

Preşedintele României, Traian Băsescu, a semnat un acord cu Israelul, în virtutea căruia ţara noastră va plăti 4,3 miliarde de euro – ca despăgubiri pentru...<< ***Holocaustul petrecut pe teritoriul României*** *>>!!!>>!!!*(n.n.: şi eu ce să le spun bucovinenilor mei, când îi voi întâlni pe lumea ailaltă – când ei, cu riscul vieţii, aflaţi fiind în zonă de jurisdicţie germană, au ascuns, prin pivniţe, mii şi zeci de mii de evrei…?! – să le spun că sunt acuzaţi de Holocaust, DA?! – …măi, contemporani lingăi "postrevoluţionari", nemernicilor!!!).

Aceste două probleme nu au fost aduse la cunoştinţa opiniei publice din România"." (cf. Teodor Filip**,** ***Democraţia Satanei***, Ed. Obiectiv, Craiova, 2007, p. 171). Şi dac-ar fi fost aduse la cunoştinţă, ce să facă românii, când cozile noastre de topor îşi dau mâna cu conspiratorii mondiali, peste ruinele destinului nostru, punându-ne în faţa faptului împlinit?!

...Păi, ce a mai rămas de făcut şi de trădat, pentru ca România să fie distrusă integral şi definitiv/ireversibil?!...transformată în servitoare/sclavă a celui mai mare şi mai tare, care se scoală mai de dimineaţă?!

...Cam nimic...de fapt, dacă va mai fi rămas ceva românilor, nevândut către venetici şi iude, ăsta ar fi...sufletul din noi. Dar rămâne de văzut dacă nu vom fi fiind, şi la acest capitol, prea optimişti...

prof. dr. ***Adrian Botez***

***

MISIUNEA LUI MIKÄEL (II). MISTERUL MORŢII ŞI AL RĂULUI

Cu Misterul de pe Golgota a devenit posibilă o evoluţie sănătoasă a eului în omenire. Misterul de pe Golgota a fost făcut din liberă voinţă, adică din dragoste, pentru ca Pământul şi omenirea să-şi vadă îndeplinit scopul (cf. ***Conferinţa*** lui Rudolf Steiner, din 5 oct. 1911, GA 131).

Christos a acţionat nu atât de mult în virtutea învăţăturilor sale, cât prin ceea ce a făcut. Forţa cea mare a Lui Christos a fost că El a trecut prin Moarte. Esenţial este aici că El a săvârşit o faptă a cărei influenţă vie în lume nu mai necesită prezenţa Lui fizică. Această faptă acţionează numai asupra omului, care se hotărăşte singur să se lase influenţat de ea – cu alte cuvinte, ea este compatibilă cu caracterul absolut liber al eului său individual. A urma pe Christos e o decizie liberă a eului uman (cf. ***Conferinţa*** din 15 aprilie 1909, GA 110). Este cazul să ne amintim că din şirul de entităţi din evoluţia lumii, numai omul trăieşte Moartea pe plan fizic. Pentru om este vorba de o înfrângere a Morţii. Dar omul îşi dezvoltă, pe plan fizic, şi conştienţa sa asupra eului. Această conştienţă nu ar putea s-o aibă fără experienţa Morţii pe plan fizic. Entitatea Lui Christos, care e intim legată de evoluţia conştienţei eului, îndeplineşte cea mai importantă forţă pământeană – Misterul de pe Golgota: **ÎNFRÂNGEREA MORŢII PRIN VIAŢĂ**. Moartea pe Golgota este, dintre toate faptele importante pentru o viaţă superioară, singura care poate fi realizată numai prin corpul fizic. Dacă se dobândeşte o înţelegere a acestui fapt pe plan fizic, se va putea prelucra, mai departe, în lumile superioare (cf. ***Conferinţa*** din 5 dec. 1911, GA 122).

În cadrul evoluţiei omanirii în epoca sufletului conştienţei, există două mistere de o deosebită importanţă: misterul Morţii şi Misterul Răului. Misterul Morţii circumscrie forţe de natură universală, care înzestrează pe om cu deplina aptitudine pentru dezvoltarea sufletului conştienţei. Omul trebuie să preia, în propria fiinţă, în timpul evoluţiei pe Pământ, aceste forţe ale Morţii, să le lege cu propria fiinţă, pentru ca să poată dobândi aptitudinea pentru sufletul conştienţei. În alt mod, cuprinzând o parte a fiinţei sale, acţionează forţele Răului asupra omului. În cercetarea Răului în om, nu e suficient să avem în vedere numai faptele rele, ci trebuie avute în vedere tendinţele şi apucăturile rele. Căci observăm că, la toţi oamenii, există, în subconştient, încă de la începutul celei de a cincea perioade post-atlantice, tendinţa spre Rău, apucăturile rele. Tocmai în aceasta constă intrarea omului în a cincea perioadă post-atlanteană, faptul că el a preluat tendinţa spre Rău. Această descoperire, în propriul nostru suflet, trebuie să se facă pentru ca să sădim în noi germenul care să ducă, îndeosebi, la o trăire a substanţei spirituale, cu sufletul conştienţei. Forţele Răului există tocmai pentru ca omul să poată ajunge în epoca sufletului conştienţei, la o viaţă spirituală.

Dacă omul nu ar fi preluat acea tendinţă spre Rău, nu ar fi reuşit să ajungă numai

cu ajutorul sufletului conştienţei la spiritul care există în Univers. Din Rău, omenirea este condusă la re-înnoirea Misterului de pe Golgota. Prin trăirea şi experimentarea Răului, este posibil ca Christos să apară din nou (cf. Conferinţa din 25-26 oct. 1918, GA 185). Astfel, devine explicabil şi evident că Misterul Morţii şi al Răului sunt strâns legate cu dezvoltarea sufletului conştienţei. Din aceste două mistere rezultă o profundă responsabilitate pentru contribuţia pe care omul actual o are la evoluţia lumii.

Paul Mockay, în ***Goetheanum*** (**Nochrichtenblatt**), nr. 46/11 XI, 2001
Trad.: prof. ***Victor Oprescu***; mulţumiri reverenţioase, pentru materialele trimise, distinsei doamne prof. ***Teodosia OPRESCU***

***

cuvinte din bătrâni

ASTĂZI: ***PERICLES***[19] (495-429 a.Ch.)

şi...„democraţia" contemporană

Înainte de a începe războiul Athenei cu Sparta (de fapt, Liga de la Delos, contra Ligii peloponesiace), pentru stabilirea definitivă a hegemoniei (Athenei sau Spartei), asupra celorlalte cetăţi-state... – cunoscut sub numele de „războiul peloponesiac" (431-404 a.Ch.), luminatul Pericles ţine un discurs în care spune atenienilor, printre altele:

„*Impunerea unei foarte mari sau foarte mici pretenţii constituie aceeaşi reducere la sclavie, dacă ea se face, înainte de judecată, de nişte oameni*

---

[19] - Pericles (495-429 a.Ch.) este fiul lui Xanthippos, învingătorul de la Mycale şi al Agaristei, nepoata lui Clistene, din familia Alcmeonizilor. A avut o înzestrare naturală deosebită şi a primit o educaţie pe măsură, prin care şi-a dezvoltat talentul oratoric şi inteligenţa activă, cu filosoful Anaxagoras din Clazomenai, filosoful Raţiunii (*nous*). A primit şi o bună educaţie muzicală. A condus Atena timp de treizeci de ani. Viziunea lui politică a fost limpede, decisă şi moderată. El introduce o serie de reforme instituţionale pentru democratizarea societăţii precum: reducerea prerogativelor Areopagului, sporirea atribuţiilor Consiliului celor cinci sute, *bulé*, introducerea *mistoforiei*, adică remunerarea funcţiilor publice, măsură prin care acestea devin mai accesibile cetăţenilor lipsiţi de censul obligatoriu. Totuşi, unele funcţii precum cea de strateg, nu sunt prevăzute cu *mistos*, fiind rezervate claselor superioare. Adunarea poporului, *ecclesia*, este suverană în toate privinţele şi controlează toată activitatea consiliului. Acest regim democratic, cu toate disfuncţionalităţile lui inerente, este cel mai avansat sistem aplicat vreodată într-o societate antică şi este un model, desigur perfectibil, pentru modernitate.
Pericles a fost înconjurat de personalităţi de seamă în lumea intelectuală şi artistică a timpului său: Protagoras, Hipodamos, Fidias, Herodot, Sofocles. Este absolut remarcabilă prezenţa şi influenţa în viaţa sa a unei femei învăţate, Aspasia din Milet, a doua sa soţie.
Plutarh, în biografia pe care i-o dedică, îl face să rostească aceste cuvinte care caracterizează cel mai bine politica pe care a dus-o: „Am realizat, în interesul poporului, mari proiecte privind construcţiile, lucrări destinate să dea multă vreme de lucru diferitelor industrii. Astfel populaţia sedentară nu are mai puţine drepturi de a-şi însuşi partea ce i se cuvine din veniturile statului."(*Plutarh*,12). Construcţiile edilitare, restaurările, amenajările portuare, refacerea sanctuarelor ruinate, organizarea unor serbări grandioase şi alte realizări memorabile creează Atenei prestigiu şi strălucire (Parthenonul, Propileele, Erechteionul, Templul Athenei Nike). Politica de cucerire a noi teritorii, ca Eubeea şi Samosul şi de influenţare a altor zone în interesul Atenei, politica de mână forte în cadrul ligii şi administrarea fondurilor comune de către Atena creează un statut de mare putere colonială pe care Pericles îl girează cu inteligenţă şi clarviziune. De numele lui Pericles se leagă o întreagă epocă, un stil, o estetică, un mod de a crea şi de a trăi. Tucidide spune despre oraşul Atena în timpul lui Pericles: „Atena ştie să împace gustul frumosului cu simplitatea."(*Pericles*,2,40). Cu toate succesele sale, el nu a avut numai admiratori în epocă. El a fost ţinta ironiilor comediografului Cratinos în multe dintre piesele sale. Acesta îl numeşte la un moment dat „cel mai mare dintre tirani". Într-adevăr, aşa cum spune şi Tucidide „ În aparenţă era o democraţie, în realitate guvernarea unuia singur"(2,65). Regimul democratic al lui Pericles a fost comparat cu „ un socialism de stat"(G. Glotz).

semenilor lor, egali în drepturi”. Cât de mult ar trebui azi să ascultăm de acest îndemn - azi, când noi, românii, cedăm toate drepturile noastre, care ne structurează libertatea de Neam, altora... - babilonicelor SUA, şmecherilor de la UE...

Şi continuă marele şi demnul Pericles: „P*eloponesienii* (n.n.: în speţă, spartanii) *şi aliaţii lor sunt în stare să reziste într-o singură luptă împotriva tuturor elenilor, dar nu pot să poarte război împotriva unei armate, care nu e egală cu a lor, deoarece, neavând un singur sfat, ei nu pot lua în grabă şi executa repede hotărâri; apoi, toţi au drepăt egal de vot şi, neţinând de acelaşi neam, se grăbeşte fiecare să-şi rezolve propriile interese, de aceea, aşa cum e şi firesc, ei nu duc nimic la bun sfârşit. Astfel, unii voiesc cu ardoare să pedepsească pe cineva, iar alţii să-şi vatăme cât mai puţin cele ale sale”*. Dom`le, oare Pericles, cu 5 veacuri înainte de Hristos, nu va fi vorbit chiar despre Tăriceanu şi Băsescu?! Puşchea-ţi pe limbă, Pericles!... – că mare dreptate mai aveai..., acum 2.500 de ani:

a-chiar dacă pare că românii sunt din acelaşi neam, în campanie electorală se vede , mai clar ca oricând, că „partitismul” înseamnă (cel puţin în formele „democraţiei” masonice, din contemporaneitate!) cea mai otrăvită formă de dezbinare naţională, de stimulare a egoismului rapace din fiecare om - care om, în mod normal, ar trebui să aibă voinţa ghidată de binele Unicei Cetăţi-ROMÂNIA, iar nu de binele personal, sau cât mai restrictiv – „binele de cumetrie”, „de gaşcă” (de fapt, miroase de la o poştă a stare de infracţiune, „legalizată” prin...practica generală!!!) - ...„binele de răsplătire” a celor care l-au îndatorat (pe politicianul „în competiţie”...de sponsori!!!), pentru a-l „jumuli”, ei, sponsorii, după „victorie” (vai de noi şi de noi!!!), de funcţii şi de poziţii, prin care poate fi muls poporul (idem ţara...) cât mai cu spor;

b-degeaba „votul tuturor”, când „toţi” înseamnă o atât de mare diversitate de ...burţi flămânde, de o lăcomie atroce!!! – ŞI NICIO CONŞTIINŢĂ RESPONSABILĂ, REVERENŢIOASĂ/SMERITĂ FAŢĂ DE DUMNEZEU, DE ŢARĂ ŞI DE NEAM!!! N-ar trebui dat votul pe mâna tuturor egoiştilor iresponsabili, care plâng cu lacrimi de crocodil, precum Caţavencu, „ţărişoara” lor, chiar în timp ce-o jumulesc harnic, de zor...

...Şi o lecţie de adevărat şi benefic umanism, de meditaţie asupra sursei păcatului şi a „predării către Duşman”, sursă aflată chiar în slăbiciunile noastre..., mai cu seamă în lăcomia noastră parcă tot mai dezmărginită şi dementă... – umanism pe care „reificarea”, la care suntem azi supuşi (mai exact, de vreo 300 de ani „liberali”...), prin Domnia Banului, l-a deformat cu totul, într-o atitudine de indiferentism/iresponsabilitate TOTALĂ, faţă de Duhul Sfânt al Vieţii, faţă de chiar OM!!! – şi atenţionarea că motivaţia unui lucru atât de grav, precum este războiul, trebuie să fie, necesarmente, una REAL măreaţă, sub scutul Adevărului/Justiţiei (aviz „cruciaţilor” americani şi...românilor „aliaţi” ai bandiţilor mondiali!!!) – altfel, mai devreme sau mai târziu, „Tribunalul Conştiinţei” va reacţiona, devastator – iar Duşmanbul va triumfa, pe nedrept...(dar cei slabi de caracter poartă vina, dimpreună cu pedeapsa, cu dânşii...!): *„Să nu ne jeluim de pierderea caselor (n.n.: vilelor cu piscină, maşinilor „tari”...) şi a pământului, ci a vieţilor omeneşti, căci nu casele şi pământul procură pe oameni, ci oamenii procură case şi pământ. (...) Am şi alte motive să nădăjduiesc că vom supravieţui războiului, dacă nu veţi dori să vă măriţi imperiul în timpul războiului şi să vă provocaţi de bunăvoie primejdii. Într-adevăr, eu mă tem mai mult de greşelile noastre proprii, decât de planurile duşmanului(...)Nimeni dintre voi să nu creadă că, dacă nu vom anula decretul megarienilor – care, dacă a fost anulat, după cum susţin ei mai ales, n-ar mai fi fost*

război – vom purta un război pentru atingertea unor ţeluri neînsemnate, şi de asemenea să nu mai lăsaţi prilej gândului pentru a vă învinui pe voi înşivă că pentru un lucru mic aţi pornit războiul. Căci acest lucru neînsemnat face dovada şi pune la încercare convingerile voastre. Dacă în aceste probleme veţi ceda, o să vă ceară îndată alt lu cru şi mai mare, socotind că, de frică, o să acceptaţi şi asta. Dar, respingând cât mai ferm propunerile lor, le veţi impune limpede să trateze cu voi pe picior de egalitate " (n.n: aviz „artizanilor" cedărilor noastre, permanente, umilitoare şi prosteşti, în faţa maghiarilor, dar şi cedărilor nedemne faţă de forurile europene sfrunta te!!!) - cf. Thucydides, ***Războiul peloponesiac***, Ed. Ştiinţifică, Buc., 1966, pp. 228-231.

Parcă aud ***Epigonii*** Geniului Protector al Românilor-EMINESCU: „I*ară noi, noi, epigonii...*" – cu începutul învinovăţirii în sine (cu toate că El era pur, precum un sfânt! – **DAR PEDAGOGIA NAŢIONALĂ CERE MARTIRIUL HRISTIC/AUTOSACRIFICIUL**!!!), nu tot „pasând" vini peste vini, oriunde, numai să fie..."pe dianafară"!!

Selecţie de texte, precum şi comentariile aferente: prof. dr. ***Adrian Botez***

***

pagina profesorului

ÎNCOTRO – SPORTUL ROMÂNESC?

Prezentul articol este o opinie proprie, a unui profesor de Educaţie fizică, relativ tânăr (32 de ani), şi vă rog, ca potenţiali cititori, s-o luaţi ca atare.

Aş dori să pornesc de la recenta Olimpiadă de la Beijing, atât de mult mediatizată, înainte şi la final – ...După 2-3 zile de analize în presa scrisă şi audio-vizuală, nimeni nu mai aduce/n-a mai adus vorba despre Olimpiadă, rezultate, modalităţi de îmbunătăţire a performanţelor. Un scurt istoric al olimpiadelor (din modernitate) ne face să credem că sportul românesc este în plin regres, la toate sau la marea majoritate a ramurilor sportive. Dacă în 1976, la Montreal, România ocupa locul 10, cu 27 de medalii (4 de aur, 9 de argint, 14 de bronz), iar în 1984, la Los Angeles, locul 2, cu 53 de medalii (20 aur, 16 argint, 17 bronz), în anul 2008, când sunt toate condiţiile necesare, iar pregătirea este asigurată de specialişti – să ajungem pe locul 17 (cu 7 medalii – 4 aur, 1 argint, 3 bronz...!!!), în condiţiile în care noi am participat cu 107 sportivi, la 18 ramuri sportive... – trebuie să ne punem un semn mare de întrebare: „ÎNCOTRO SPORTUL ROMÂNESC?"

...Evident, spre un regres considerabil. Dintre cei avizaţi: ministere, Guvern, Comitetul Olimpic Român – este cineva care s-a preocupat sau se va ocupa de sporturile olimpice româneşti. Părerea mea este că trebuie să se pornească de la analizarea rezultatelor, de la nivelul de pregătire al sportivilor români, raportat la nivelul sportivilor din alte ţări – şi abia după aceea să crem rezultate bune, să dăm declaraţii şi să apărem la televizor, înaintea unei mari competiţii. Dacă doriţi – urmăriţi evoluţia sportivilor români şi declaraţiile „şefilor", înainte de Olimpiadă, la Gimnastică, Handbal şi Canotaj – unde nimeni nu credea că vom fi „victime". Iată rezultatele: Gimnastica- DEZILUZIE TOTALĂ... – de Handbal...nu mai vorbim... – iar Canotajul... – departe de ce-a fost cândva... Să nu mai fie vorba, oare, de motivaţii din partea sportivilor, să nu existe interes din partea antrenorilor – sau trebuie să mergem în competiţii datorită numelui ţării, de pe trening... – şi în umbra rezultatelor cele vechi, obţinute prin muncă asiduă şi neremunerată, ca acum...?! Rezultatele deosebite ale României au fost obţinute de 2

sportive: **ALINA DUMITRU** (judo), care nu promitea nimic, înainte de Olimpiadă, nu a apărut în presă, nu s-a ştiut de ea...- dar, prin muncă şi modestie, a ajuns pe prima treaptă a podiumului de premiere... – şi **CONSTANTINA DIŢĂ TOMESCU** (maraton), o veterană a acestei probe, o sportivă modestă, care, după o muncă asiduă şi participarea la una sau două Olimpiade, a reuşit să aducă României prima medalie la Maraton!

Stimaţi oficiali, unde sunt rezultatele de la Haltere, Gimnastică feminină (...unde, altădată, „fluieram"...!), Scrimă, chiar Natație, Tenis de masă etc.?! Deja din ceea ce am scis până acum se vede, pentru cei care au ochi să citească, faptul că România a fost mereu reprezentată, cu brio, de sporturi individuale; sporturile de echipă, la nivel de cluburi şi echipe reprezentative, este jalnic, de câţiva ani încoace...Certurile dintre antrenori şi federaţii, antrenori şi jucători, pretenţiile prea mari ale jucătorilor (unora dintre ei) – au dus la aceste rezultate dezastruoase pentru sportul românesc. De ce nu sunt lăsaţi să antreneze profesioniştii, în ramurile sportive respective, cel puţin un ciclu olimpic, sau din Campionat Mondial în Campionat Mondial (sau European)?! Ce rezultate a avut România cu Bellu şi Bitang la conducere, în Gimnastică – timp de cel puţin un deceniu? Ce s-a dorit: performanţă – sau împroşcarea cu noroi a acestor două genii ale Gimnasticii româneşti?!

Plecând de la general la particular, în mare parte, vina aparţine presei. Această presă care caută supravieţuiască numai din articole de scandal. Orice mică ceartă între componenţii unei echipe, între antrenor şi acţionar – presa o transmite cititorilor. Conform proverbului „a face din ţânţar – armăsar", punând astfel presiune psihică asupra tuturor celor implicaţi în acel minuscul „scandal" (?!), care poate fi aplanat la nivelul respectivilor... – fără ca 20 de milioane de locuitori să afle sau să-şi „dea cu părerea" asupra unei situaţii de fapt, care cred că nu are aşa de mare influenţă/importanţă/impact REAL asupra cetăţeanului, precum problemele de zi cu zi (coşniţa, salariile etc. etc.).

Legându-mă, acum, de acest aspect, pot să continuu cu rezultatele de neimaginat al echipei naţionale de fotbal, la Campionatul European din Austria şi Elveţia. Nişte mici certuri înainte de Campionat, puţină presiune asupra echipei, datorată grupei dificile, alimentată cu 1-2 greşeli ale selecţionerului – au dus la această eliminare prematură din grupe, şi astfel România, cu tot cu echipa (întoarsă din „strănătăţuri"...) şi cu locuitorii, s-au uitat în continuare, după grupe, ca la un spectacol la care deja ai plătit biletul şi nu te interesează finalul.

De ce, oare, stimaţi oficiali din ministere, nu sunteţi de acord că fotbalul a devenit o afacere şi nu un sport, o ramură sportivă? Acum, în mintea jucătorilor, nu mai sunt decât banii – nicidecum dorinţa de a juca? Credeţi că aducerea antrenorilor dinafara ţării este o soluţie? Nu vă gândiţi la aspectul jocului, la tendinţele naţionale, la specificul fiecărei echipe (naţionale sau din campionat), la jucătorii pe care îi are, la omogenitatea echipei! Înfrângera acasă cu Lituania, în preliminarii, este exact rodul a ceea ce am spus eu mai devreme, dar ca o echipă de profesionişti, ca a României, să se chinuie cu Insulele Feroe ... – este ceva de domeniul fantasticului (când acum 3-4 ani România bătea aceste echiper cu 7-0, 6-1 etc.). Sunt de acord că aceste echipe mici s-au ridicat ca nivel, sau se vor ridica, în continuare – dar noi, ca pregătire tehnico-fotbalistică, eram cu mult în faţa lor. Atunci, unde este explicaţia, dle Sandu sau Piţurcă? Avem pretenţii cu Serbia sau Franţa?! Să fim serioşi!!!

De la acest nivel înalt al „performanţei" – vă rog sa-mi permiteţi să trec la un nivel la care poate puţini se gândesc, dar care este, probabil, cel mai important, în ceea ce priveşte

sportul românesc viitor. Aş dori să mă refer la „banala” oră de Educaţie fizică, din şcoli. Un prim pas spre profesionalizarea acestei ore s-a făcut prin trecerea acestei ore, de Educaţie fizică, la profesor calificat şi nu la învăţător. Din punct de vedere al cadrelor calificate, nu se pune problema, în sistem; dar din punct de vedere al infrastructurii la Educaţie fizică – s-a pus problema? Oficialii din minister au verificat vreodată numărul de şcoli de sport din teritoriu, înainte de a elabora o programă? În timpul unei excursii peste hotare, s-au dus în vizită de lucru într-un sat din Italia, să să vadă instalaţia sportivă cu nocturnă şi teren sintetic (Italia, Franţa, Germania, Spania etc.). De ce copiaţi de acolo, fără să analizaţi sau să adaptaţi ceea ce e bun din afară? În condiţiile în care Educaţia fizică este şi bază a antrenamentului sportiv şi obiect de bacalaureat – de ce nu sunt create condiţii pentru desfăşurarea în bune condiţii a acestei activităţi?! S-a gândit cineva la un copil dotat fizic de la ţară, care nu poate să-şi suporte singur întreţinerea şi educaţia la un liceu sportiv, sau la un CSS din oraş? Rezultatele bune sunt obţinute de sportivii care ştiu că nu au altă şansă decât munca şi nu „fiţele” (exemplu clar, din fotbal, este Bănel Nicoliţă – ţăran plecat din sat, care şi-a dorit să muncească să aducă bani/”profit” familiei sale – şi, după aceea, echipei sau patronului; da că Steaua ar mai avea 2-3 de Nicoliţă – ar fi departe...! – şi asta o zice un dinamovist!!!).

La nivel de sport de masă, există doar o singură competiţie OMSS la şcoli şi licee, în care sunt angajaţi şi sportivi de performanţă, care deja au Campionatul lor . Unde este munca profesorului de Educaţie fizică, la echipa şcolii? Toate competiţiile la nivel judeţean se desfăşoară până în luna martie. Liceele, şcolile care nu au sală de sport cum se pot pregăti în perioada de iarnă? S-au câştigat programe Phare etc. Bun. Dar este cineva, din Minister, Guverm etc – care să vină să facă un studiu de fezabilitate, un studiu de teren? Nu sunt de ajuns fondurile, dacă nu sunt bine direcţionate. Sunt în ţară destule licee sau şcoli care sunt construite din temelie, dar nu au nici sală, nici teren de sport măcar! V-aţi gândit, oare, la ultimele amenajări sau reabilitări de instituţii de învăţământ: tot molozul rezultat, toate maşinile mari, camioane, buldozere etc. au fost depozitate sau garate pe terenul de sport? În toate platformele-program ale partidelor politice este scris, MARE : „REAMENAJAREA BAZELOR SPORTIVE DIN ŞCOLI ŞI LICEE”... – în oraş la noi nici una nu a beneficiat de aşa ceva, în ultimii 15 ani...

Şi cum fiecare îşi trage spuza pe turta lui, doresc să-mi exprim nemulţumirea faţă de organele abilitate, pentru că 800 de elevi şcolarizaţi la Colegiul Tehnic „Gheorghe Balş” - Adjud, în perioada de iarnă şi în perioada de timp nefavorabil (din celelalte anotimpuri...), nu-şi pot desfăşura activitatea în condiţii optime, din cauza lipsei unei săli de sport.

S-a gândit cineva la acea oră de Educaţie fizică de la clasele XU-XII, în condiţiile în care Educaţia fizică este obiect de bacalaureat şi este perioada cea mai dificilă la fete, din pricina obezităţii şi lipsei de activităţi sportive organizate? Dacă cineva este interesat de sportul românesc, îl îndemn să ia atitudine de jos în sus: de la sportul de masă (Educaţia fizică), trecând prin CSS-uri şi, apoi abia, sportul de performanţă şi de înaltă performanţă. Îmi doresc ca acest articol să aibă răsunet în toată ţasra – şi cred că sunt în asentimentul tuturor profesorilor de Educaţie fizică, care doresc ca disciplina predată să nu mai fie privită ca o disciplină de „loisir”, pentru elevi şi oficialităţi.

Stimaţi cititori – gândiţi-vă că steagul se ridică şi imnul naţional se cântă numai pentru preşedintele ţării şi pentru SPORTIVI!!! Preşedintele are grijă să-şi ridice steagul, ŞI SINGUR...

HAIDEŢI SĂ-L RIDICĂM NOI, PENTRU NOI... – ROMÂNIA SPORTIVĂ!!!

prof. ***Gabriel Ilie***

***

un elev „năcăjit”
HOLOWEEN-UL EI DE ŞCOALĂ!

Offff!!! Încă o vacanţă trecută, încă nişte amintiri adăugate la...”dosar”...şi, din nou, tre` să merg la locul ăla cu strigoi...ŞCOALA! Abia aştept să se ia un zombi de mine...că de ce vorbesc neîntrebat, că de ce mă machiez, că-că-că...Dacă nu i-o plăcea lui Holoween-ul (sau...”haiul”...?!) pe care o să i-l fac, ei, las` pe mine...

Vocabular „porcos”?... – aşa zice un prof, despre „vrăjelile” mele, din oră şi... din „străinătate”...Aoleo – păi să audă el pe vampirii din clasa de alături, ce „origini”...”nobiliare” indică...! Fraţilor mai mari, profilor gospodari, păi dacă şcoala a ajuns Holoween, voi tre` să vă adaptaţi, n-am ce vă face! Ori, plecaţi spre alte sfere, mai...”rotunde”...precum capetele de bostan crestate!

Mai sunt unii profi care, totuşi, se pare că sunt prudenţi cu noi, căci bănuiesc ei că, de sub masca de „bostan”, ar putea ieşi ceva cam...”cleios”, pentru ei...şi atunci, ni se adresează aşa, mai pe ocolite, mai „pe după chersic” (când am răsturnat o bancă, sub nasul...distinşilor ”trecători”, spre exemplu...): „*Măi, copchile, în gura mă-tii* (vezi, ei bănuiesc că noi suntem născuţi mai special, mai...”buc al”!) – *crezi că nu pot să dau în tine?*” Dar nu dau, li-e frică de ce o să iasă, „de dedesubt”...

Respect! Ai văzut? Respect! Păi, cum altfel?! Strigoii îi mănâncă, cu tot cu...”nota explicativă”! Da, uite aşa Holoween-ul aduce respectul reciproc, bazat pe stimă şi consideraţie, faţă de reclamaţie...Noi, aştia, spiritele rele, vampirii şi dracii – am îmbătrânit în rele, şi ştim pe unde-l doare, pe prof, când nu respectă Holoween-ul...

Holoween-ul ei de şcoală, că frumoasă mai e! Cu democraţie, cu gumă de me stecat, pe care i-o scuipi, eventual, profului, între ochi...cu înroşirea buzelor, până la incandescenţă...cu năvala pe uşă, la jumătatea orei, cu buzele unse de „sânge proaspăt” de la chioşc... - cu de toate, bre! Aşa Holoween, mai zic şi eu!

Şi, fireşte, între noi, strigoii, nu „se există” certuri, invidie...NoO O! Solidaritate şi iar solidaritate! Chiar când ne „stuchim” sau ne păruim, sau, mai bine şi cu spor: „ne dupăcim”, din pricini de „vampiri” mai mari (...de cei cu limba pe gât, la vampiroaicele începătoare la „supt”...), o facem solid, tovărăşeşte, să simtă mâna noastră, „pretenul”...”Solid” – asta vine, nu-i aşa, de la „solidar”...”solidarnosti”?!

Nu mă las, până nu transform umbrele astea de profi, sâcâitori şi urâcioşi şi dungoşi şi răutăcioşi, suficient cât să-i promovăm (noi pe ei, nu ei pe noi, Holoween-ul ei de viaţă frumoasă, „în sânge”! : auzi, s-au apucat, deja, să ne noteze...globulele lor roşii şi, proritar, albe, de zombi-mombi!) – să-i promovăm, până la stadiul de vampiri „postulanţi” (adică, să mai postească...! Gata cu „predatul” – ce să ne predea-DEA, când noi suntem umflaţi, deja, de toate cadavrele din cimitirul „învăţăturii” ...din coşciugele cunoaşterii?!)...O să vedeţi, pe semestrul celălalt, ce Holoween tragem noi, bostanii şi zombii şi profii şi...Barosan! Şi ai să-i auzi cântând, printre strigăte şi urlete şi ţipete şi...pe pirpiriii noştri, de la catedră: „*Noi suntem profesori/Şi examinatori/ Atoateştiutori/Şi înfiorători/ Cu toţi, vampiri majori*!” Mucles! Vampirul-şef se concentrează, pentru o nouă porţie de „supt”...bancă! Ce dacă-i ora de Română? Dracu`

să...Pardon, noi suntem vampiri instruiţi şi cu ştaif, vorbim ca la Oxford, ce naiba şi alte budigăi! Voiam să zic: *Dracu` s...s-s-s-ssss*...Na, că nu-ş` ce am pe limbă... a rămas acolo, agăţat! Ptiu! Nici să scuip nu mai pot...!

Caută-mă!

***

umor cu evrei şi…alte neamuri…

Un evreu în Manhattan la volan, învârtindu-se în jurul buildingului unde în 5 minute urma să semneze contractul vieţii lui, disperat că nu găseş te un loc de parcare.

Ridică ochii spre cer şi spune:

- Doamne, te rog găseşte-mi un loc de parcare, că sâmbată vin la sinagogă şi donez 2-3 mii de $!!!

Trec 2-3 minute, nimic! Ridică, din nou, ochii spre cer:

- Doamne, te rog din suflet, fă-mi rost de un loc de parcare, că vin sâmbătă la sinagogă şi donez 5-6 mii, 8 mii, nu mai contează suma, doar ajuta-mă cu un loc de parcare!

Moment la care o maşină, parcată mai în faţă, iese de pe locul de parcare, omul nostru face volan dreapta, intră în parcare, ridică ochii spre cer şi spune:

- Doamne, nu mai e nevoie, mersi frumos, s-a rezolvat!

***

Într-un avion de pasageri, zburau pentru prima dată, împreună, un pilot evreu şi copilotul, care era chinez.

După o bună bucată de timp, în care nu şi-au spus nimic unul celuilalt, evreul rupe tăcerea:

- Să ştii ca eu vă urăsc pe voi, chinezii!

- De ce? - îl întreabă, surprins, chinezul.

- Pentru ca i-aţi atacat pe americani la Pearl Harbor !

- Nu noi am fost, ăia au fost japonezii!!!

- Chinezi, japonezi, vietnamezi, pentru mine sunteţi, toţi, o apă şi-un pământ!

Chinezul înghite în sec, dar nu spune nimic.

După o nouă perioadă de tăcere, chinezul spune:

- Şi eu vă urăsc pe voi, evreii!

- De ce? - întreabă jignit evreul.

- Pentru că din cauza voastră s-a scufundat Titanicul!

- Ce prostii vorbesti! Titanicul s-a scufundat pentru că s-a ciocnit de un iceberg!!

- Iceberg, Goldberg, Spielberg, pentru mine sunte ţi toţi o apă şi-un pământ!

***

Un român şi un ungur se duc la pescuit… - după ceva vreme, unul prinde peştisorul auriu, care zice :

- Lăsaţi-mă înapoi, şi vă îndeplinesc, la fiecare, câte o dorinţă.

Primul începe ungurul:

- Bă, Peştişorule, cunoşti Marele Zid Chinezesc?

- Da...

-Ia-l şi înconjoară Ungaria cu el, să nu mai calce nici un român pe acolo.

Ia peştisorul zidul şi, imediat, înconjoară toată Ungaria.

Vine rândul românului să-i ceara ceva:

- Peştişorule, Marele Zid Chinezesc are ferestre?

- Nu.

- Are uşi?

- Nu.

- Atunci, umple-l cu apă, înăuntru!

***

La NASA, soseşte un OZN acoperit complet cu aur.

Din el coboară un extraterestru mic, verde, dar cu antenele din aur. Este luat la întrebări, cercetat:

- De unde vii tu?

- De pe Marte.

- Şi toţi aveţi acolo farfurii zburătoare din aur?

- Da.

- Şi toţi aveţi acolo antene din aur?

La care extraterestrul:

- Numai noi, evreii....

***

Doi evrei au magazinele alimentare vis-à-vis. Într-o zi, apare, la primul, afişat că are zahăr de vânzare, cu 3000 lei/kg.

A doua zi, celălalt se înfurie şi pune un afiş, pe care apare : 2800 lei/kg. A treia zi, primul pune, din nou, un preţ mai bun: 2600 lei/kg. A patra zi, al doilea afişează un preţ de 2400 lei/kg.

În sfârşit, în a cincea zi, primul se duce în prăvălia celui de-al doilea:

- Dar, ia spune, cum poţi să scazi preţul în aşa hal, că vom da faliment amândoi ! Noi luăm zaharul cu 2450!

- Eu nu cred că voi da faliment, pentru că nici nu am zahăr de vânzare!

***

Un evreu se afla pe patul de moarte si-i spune singurului sau fiu:

- Isaac, mai am puţin şi mor şi vreau să ştii că cele 7 vile, 3 blocuri, 30 de taxiuri, fabrica de îmbrăcăminte, cele 2 ferme, 8 magazine, bijuteriile, titlurile bancare, valorile, sculpturile...

- Da, tată, mi le laşi?

- Ţi le vând ieftin, foarte ieftin!

***

Un american, un neamţ, un evreu şi un negru, prin pădure...

Cade o omidă pe american, acesta o aruncă pe neamţ, neamţul pe evreu, evreul pe negru; negrul o ia şi o mănâncă.

Cade altă omidă pe american. O aruncă pe neamţ, neamţul pe evreu, iar evreul spre negru:

- Cât dai pe o omidă?

***

Iţic si Ştrul erau prieteni. Moare Ştrul. Iţic se duce la mica publicitate să dea un ferpar. Scrie: "*Ştrul mort*".

Funcţionara îi spune:

- Oricum, se taxează pe minimum 4 cuvinte.

Iţic se gândeşte şi scrie: "*Ştrul mort. Vând Trabant*"...

***

revista revistelor culturale

ARDEALUL LITERAR – Anul X, nr. 1-2(37-38) – **Deva**: Revista condusă, cu suflet şi pricepere, de Mariana Pândaru-Bârgău este, ca de obicei, densă, împletind naţionalismul sănătos cu europenismul cumpănit, selecţii de bună-calitate şi de bun-gust. Reţinem: Lucian Blaga – între amintiri şi actualitate (dialog Gheorghe Grigurcu – Zenovie Cârlugea); poemele lui Theodor Damian, Victor Sterom, Geo rge Holobâcă, Mariana Zavati Gardner (Anglia), Ondrej StefakoTraianus (R. Moldova), Dorina Brânduşa-Landen (Suedia)Linda Bastide (Franţa). Eseul lui Gligor Haşa – ***Monedele dacice, Armis, Sarmis, Basil (EUS)***, cu interogaţii finale, teribil de legitim revoltate: *„Cine are interesul să ţină sub pecetea tainei adevărata Sarmizegetusă(...)? De ce şcoala istorică de la Cluj a pus şi mai pune interdicţie pe cercetările din zona Muntelui Şureanu, un(...)?*"; nu poţi „duce cu preşul" pe băştinaşii Sfintei Ţări a Haţe gului... Traducerea, din germană, a câtorva poeme ale austriacului Thomas Bernhardt – migălită meşter, de Ioan Evu şi Theresia Haas. Recenziile făcute de Eugen Evu, respectiv Gligor Haşa, cărţii -

monument a lui Valeriu Bârgău – ***Generaţie şi creaţie***, respectiv volumului de versuri ***Alfabet straniu***, ale regretatului Valeriu Bârgău. Meditativele însemnări de călătorie ale Marianei Pândaru-Bârgău (***Bruxelles, unde Babilonu-i în floare***). Eseurile lui Adrian Botez despre romanele lui Liviu Rebreanu, respectiv despre semnificaţiile încifrate, ale nuvelei ***La ţigănci***, de Mircea Eliade.

PROVINCIA CORVINA, Anul XII, nr. 13 (50) – **Felicitări şi la mai mare!** – octombrie 2008- **Hunedoara**: Eugen Evu, „Poetul Ardealului", cum îi zicem noi (cu îndreptăţire, socotim!), nu se dezminte: mândra şi aristocratica revistă „corvină" are de toate, şi toate de bun-gust, de o calitate neîndoielnică: eseurile şi recenziile lui Eugen Evu, Ioan Evu, Ion Urdă, Călin Hera, Maria Diana Popescu, Mariana Zavati Gardner, Constantin Stancu, Adrian Botez; poezie românească şi străină (cu traduceri de excepţie!): Eugen Evu, Marilena Rodica Chiretu, Constantin Stancu, Adrian Botez, John Heines, Maria Rosa Gelli, Giovanni Formaggio; prezentarea, în imagini expresive, a unei expoziţii de sculptură a lui Ioan Şeu (făcută de Eugen Evu şi Ion Urdă); un jurnal hunedorean, plutind între umor negru şi pamflet exasperat, de Eugen Evu (***Ctitorul de titluri...*** – semnat: **Eugen Evu, fost oţelar**...)...Eugen Evu, în dialog cu „suedeza" Marinela Bilavu Halvarsson... Cât mai rezişti, maestre Eugen Evu, la acest ritm infernal, autoimpus?!

CETATEA CULTURALĂ, Seria a III-a, An IX, nr. 11(83), noiembrie 2008 - **Cluj-Napoca**: Solidă „cetate"! Sub aparenţa smerită (de Cenuşotcă...), se ascunde **ADEVĂRATA ACADEMIE ROMÂNĂ**: istoricul Miron Scorobete, prezentat de Iosif-Cristian Paşcalău (***Dacia edenică – o cuminecare în sineitatea ethnosului***) – re-deschizând linia de investigaţie ethnico-istorico-spiritualistă a unor genii ale Neamului Românesc - N. Densusianu, B.P. Hasdeu,Vasile Pârvan, Mircea Eliade... – dar şi cu raportări extrem de originale la ***Mioriţa*** şi ***Biblie***, la Homer, Hesiod, Platon, Origene, Efrem Sirul... : „*studiul lui Miron Scorobete (...) are meritul de a repune în dezbatere, de pe solide fundamente teoretice, problema (trans) identităţii naţionale şi a implicaţiilor ignorării unor adevăruri covârşitoare pentru destinul omâniei actuale* "; Gheorghe Şeitan este în dialog chiar cu istoricul Scorobete: ***Dacii ascunşi într-o taină, ca tot ce ţine de esenţial***; recenzarea, de către Ion Pachia Tatomirescu, a unei cărţi inedite, prin subiect şi insistenţa subtilă: ***Corsarii minţii. Istoria ilustrată a plagiatului la români***, vol. I, a universitarului ieşan Alexandru Dobrescu... La fel de inedit este şi studiul recenzat de Ştefan Petra: ***Romanul istoric şi democraţia*** – de Jose Freches. ***Opiniile gazetarului Eminescu despre cultură*** – sunt expuse de Iulian Bitoleanu. Originală viziunea asupra ***Luceafărului*** eminescian, a lui Adrian Botez (***Luceafărul exemplar şi proliferarea hyperionică***). Poeme (de valori destul de diferite). Traducerea, deosebit de „limpede", a unor poeţi algerieni contemporani – făcută de Dan Brudaşcu.

ZODII ÎN CUMPĂNĂ, Anul II (XV), nr. 4 (56) – toamna 2008 – **Oradea**: Mereu de strajă la hotarele ethnosului şi ethosului românesc! Mereu dând corect „buletinul spiritual" al României culturale şi de Duh. Are curajul de a pune, chiar pe prima pagină, stihul şi semnătura „rimbaud-ului/esenin-ului românesc" – Nicolae Labiş (***Noi, nu***!) – şi să ofere plăcerea cititorului de calitate, la pagina 10, a unui studiu despre genialul poet al Mălinilor: ***Labiş. Mitul haşurat*** – de Ion Murgeanu. Octavian Blaga confirmă curajul cărturăresc al revistei, sub titlul ***Refuz postromânismul!***: „*Nu poţi clădi un viitor pe ingratitudinea faţă de trecut. Numai cel ce are ce comemora, acela are ce*

apăra, ne-a învăţat un mare antecesor, dr. C. Pavel. Acesta este identitatea noastră autentică, iar nu falsurile cu care facem spectacol la New York şi la Praga!" – strigă el, pe drept cuvânt indignat, în finalul articolului de poziţionare faţă de Duhul Autentic Românesc. Pe această linie a rezistenţei naţionale româneşti, întru Duh Etern, sunt şi studiul lui Caşin Popescu – ***Ţara şi părinţii*** – şi analiza de folclor muzical a lui Miron Blaga – ***Florica Ungur sau autenticitatea cântecului***, cât şi recuperările de folclor (Ioan-Ivan Ceişoreanu – ***Bagă, Doamne, luna-n nor***!) sau de poezie uitată (versuri de Petre Gavriş: ***Moartea interzisă***), sau prezentarea culegerii de folclor ***Crişule, pe valea ta*** – întocmită de Ioan Şarba – dar şi articolul de atitudine, faţă de blasfemiatorii contemporani ai culturii autentice: ***A fi „cool", nu a fi cult***, de Adrian Botez.

FAMILIA ROMÂNĂ, Anul 8, nr. 2-3, septembrie 2008 – **Baia Mare**: Revistă de ţinută care poate intimida orice revistă „cu ştaif", din România... – salvată de la dispariţie şi renăscută de un cărturar autentic, cu inimă mare – redactorul şef actual, Teodor Ardelean. Merge în linia bunei tradiţii a scriitorilor serioşi, gravi, responsabili, din a doua jumătate a veacului al XIX-lea şi primul sfert al veacului XX. O carte a Neamului (cca 140 de pagini). A-ţi propune s-o prezinţi, fără să ai şi spaţiul de amănunţire admirativă, ar fi o impietate şi un gest uşuratic. Iată câteva repere (UNELE DE-A DREPTUL MĂREŢE!) de lectură: ***Cuvântarea Episcopului Andrei Şaguna, rostită cu ocazia şedinţei inaugurale a ASTREI, din 23 octombrie 1861*** ; ***Problematica limbii române literare, în Revista TRANSILVANIA*** – de dr. Teodor Ardelean; ***Revista TRANSILVANIA – faţete ale cultului lui Vasile Alecsandri*** – de Ioana Dragotă; ***Învăţământul românesc în Republica Moldova*** – de Traian Marcu; ***ASTRA în Basarabia interbelică*** - de Nicu Negru; ***Marea Unire – Suprema virtute a activităţii ASTREI (90 de ani de la Marea Unire)*** – de prof. univ. dr. Gheorghe Pop; ***Patrioţi basarabeni întemniţaţi în închisoarea din Sighet*** – de prof. dr. Ion Negru; ***Artilerişti români – căzuţi la datorie la porţile Herţei, la 29 iunie 1940*** – de Vasile Ilica; ***Spada de la Obcina/Topcino (Maramureşul din dreapta Tisei)*** – de Liviu Marta; ***Frontierele spaţiului românesc în context european*** – de conf. Dr. Constantin Mălinaş; ***Declaraţia Adunării Solemne închinate aniversării a 90 de ani de la votarea Actului Unirii Basarabiei cu România, la 27 martie 1918*** ; ***Cronicile sudului: mileniul trei – Sudul Basarabiei (regiunea Odesa) - pământ uitat de Dumnezeu...*** – de Vadim Bacinschi; ***Românii din Transcarpatia, în oglinda mass-media Ucrainei independente –*** de Ştefan Selek; ***Prima ediţie a Conferinţei internaţionale de studii interculturale şi comparatism „Spaţii culturale şi fond arhaic"*** – de Ştefan Selek; ***Remember Paul Miron*** – de Antoaneta Turda; ***„Cea mai scârboasă lepră/plagă a spiritului rom"*** – interviu luat de Aurel Pop scriitorului român Adrian Botez. Dacă voiţi a cunoaşte – CITIŢI!

CITADELA, Anul II, nr. 4-5(7-8) – **Satu Mare**: Din nou, revista ctitorită de Aurel Pop nu numai că „rezistă", ci este mai mult decât onorabilă, şi în extensie „spaţială" (dar şi de calitate!) vădită: ***Cezar Ivănescu – zbuciumul interior al omului reflectat în creaţia artistului*** – studiu eseistic de Cristian Vieru; ***Mihai Eminescu şi Mihail Pascaly*** –eseu semnat de Graţian Jucan. Un dialog al lui Aurel Pop cu poetul George Vulturescu. Daniela Gifu îl prezintă pe sculptorul Geo Goidaci (***Geo Goidaci – un sculptor peste timp***) – Elena Vieru rememorează liniile de forţă ale poeziei lui Marin Sorescu: ***Marin Sorescu – în căutarea inocenţei*** – iar Laura Nicoleta Gabor face acelaşi lucru cu poezia şi viaţa lui Vasile Voiculescu (***V.Voiculescu – itinerariul vieţii şi***

creaţiei). Interesant, inteligent scris - eseul Magdei Ursache: ***Mircea Eliade - între Lavastine şi Dubuisson***. Un Jurnal (***Români în Italia***) de Hanna Bota. Poezie semnată de George Roca (Australia), Traianus (R.Moldova). Traducerile lui Dan Brudaşcu, din poeţi afro-americani - şi a Claudiei Pintescu, în franceză, la ***Mistreţul cu colţi de argint***, al lui Ştefan Augustin-Doinaş. Recenziile lui Constantin Stancu, Valeria Manta -Tăcuţu, Adrian Botez.

CREDINŢA ORTODOXĂ – Anul XII, nr. 8(138), august 2008: este „david-ul" eroic, printre „goliaţii" culturii creştin-ortodoxe: revista condusă de Ioan Enache, într-un format aparent liliputan, „pliat" până la „smerire" vizuală deplină – se dovedeşte a fi de o bogăţie de Duh copleşitoare, cu tematici aparent diverse, dar, de fapt, convergente pe „extrema urgenţă": Soarta Ortodoxiei – româneşti, în primul rând, dar nu numai! De la prima pagină, chiar, ne glăsuieşte Sf. Ioan Gură de Aur: ***Crimă contra Adevăr!*** - atrăgând atenţia că martirii pentru Adevăr sunt mai puternici decât ucigaşii lor, MEREU!!! Violeta Savu face vorbire de ***Minunile din jurul Părintelui Arsenie Boca***; Ioan Bucur şi Adrian Maxim atrag atenţia asupra involuţiei de Duh a lumii contemporane, pe o linie demonică, având o logică imanentă: ***De la totalitarismul violent, la totalitarismul soft***...Tot pe aceeaşi linie, Ioan Hociung atrage atenţia asupra ***Cavalerilor apocalipsului mediatic***, monahul Filoteiu atrage atenţia asupra ***Sărbătorilor New Age ale BOR*** şi, în special, asupra APOSTAZIEI celor doi ierarhi români păcătoşi (Mitropolitul N.Corneanu şi episcopul Sofronie Drincec), iar Adrian Botez atrage atenţia asupra ***Dezintegrării învăţământului românesc*** (II); Danion Vasile, intervievându-l pe Vlădica Ipolit, episcop de Vinogradov sau Maramureşul de Nord, ajunge la concluzia că ***Ţinta globalismului este DISTRUGEREA ORTODOXIEI*** – iar Ioan de la Cruce face ***Cronica Antihristului***...Într-o revistă de numai 16 pagini (şi ele, „micro"...!), se parcurge drumul de Duh, dinspre Învierea Lui Hristos spre Apocalips - dar şi înapoi, spre lupta cu Duhul, contra Demonului care se crede/autoiluzionează a fi, acum, atostăpânitor: ***Sabie, nu pace!*** – strigă, dimpreună cu Hristos, Sântul Nicolae Velimirovici, în finalul revistei cu numărul 8 („*precum în cer, aşa şi pre Pământ*"!).

PERMANENŢE, Anul XI, nr. 9, septembrie 2008- Bucureşti: Datorită curajului de Duh al redactorului şef, dl Mircea Nicolau, revista aceasta este singura (încă!) din ţară care apără, cu tot dreptul, cauza Sfântului Arhanghel al Spiritului – Mihail. Prin luări de poziţie cât se poate de limpezi şi de corecte. Pun ându-se sub semnul sfânt al ***Rugăciunii către preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioară*** (dr. Iosif Niculescu) – dar şi al eroilor întru Duh/Logos ai Neamului (studiului asupra poeziei lui Radu Gyr – ***Pasărea Măiastră***, făcut de Bogdan Munteanu), acest număr al revistei cheamă spre o mai dreaptă judecată a epocii criminale carliste, mereu provocatoare, prin sângele tinerilor interbelici... - vărsat cam degeaba, pentru că, până-n zilele noastre, tot martirii sunt vinovaţi...(***Noaptea ucigaşilor***, de N. Roşca). Prof. dr. Constantin Miu face o superbă hermeneutică întru comparaţie, asupra textelor folclorice ***Toma Alimoş şi Novac şi Corbul*** – iar ing. Dipl. Petru Olosu ne arată, sângerând, ***Sufletul naţiunii***...Adrian Botez se întrebă, sarcastic (după atâtea nedreptpţiri contemporane ale viilor şi morţilor, după atâta impostură, de la cea de mahala, la dea regală...): ***Prin ce eşti superior în lume, azi...?!*** - iar Filon Verca analizează, sub lupa istoriei (trecute şi recente) – ***Conflictul din Georgia***... – remarcând, cu amar, că „*nu se exclude crearea unei noi Transnistrii*" şi că

reacţia Occidentului, faţă de ameninţarea, în acea zonă, a *„ afacerii Nabuco”* - este una *„verbală, generalizată”*...

PLUMB, Anul III, nr. 17, august 2008 – Bacău: Ion Prăjişteanu, directorul curajoasei reviste de cultură băcăuane, umăr la umăr cu Petru Scutelnicu, redactorul ei şef, străbat, neinhibaţi, dimpreună cu colaboratorii, cu priviri inspirate şi, uneori, tăioase, deşertul culturii româneşti post-decembriste, cărând apa vie a ideilor şi atitudinilor prompt-spirituale. ***Prostituţie culturală pe banii românilor*** – ...strigă Romulus Dan Busnea, referindu-se, fireşte, la „expoziţia”/exhibiţia maladivă a lui Patapievici, directorul ICR, de la New York. Adrian Blănaru scrie despre ***Vasile Sevastre Ghican, un căutător de vise*** – Constantin Stancu despre ***Rugurile*** lui Adrian Botez, iar Bogdan Ulmu, dacă tot vede că de spus, degeaba spunem, scrie un persiflant (uneori chiar...autopersiflant: *„Când va fi să dau cotu`, io voi s-o fac ca viteazu-n braserie, nu ca sclavul în leşie!...*”), dar suficient de decent şi destul de plin de seva proaspătă a talentului parodic/desacralizator (nu doar de impostori... ci şi de zei!): ***Dicţionar inutil de personaje utile*** – ...de la Abu Hassan, la...Bachus! Poezii de valoare: Iordan Aioanei (în tehnica giuvaiergească a Haiku-ului!), Ioan Petru Viziteu (Medalion liric) şi, sorescian, Alexandru Ungureanu. Sorina Munteanu traduce din poetul grec Nikiforos Vretakos(1913-1991).

PRO-SAECULUM, Anul VII, nr. 7 (51), octombrie 2008 – Focşani: Cât de mult regretăm, în continuare, trecerea la cele veşnice a lui Al. Deşliu...! Cu toate că numărul acesta (ca şi cel aniversar...) conţine şi semnături şi texte (în sine!) foarte onorabile (deosebit de valoroase, din punct de vedere ideatico-spiritual) - faptul că aceste texte sunt tratate precum varza la piaţă, de-a valma şi la chintal, descurajează cititorul...(a se vedea cum un om, înjurat la pagina 42, de către un analfabet, brav absolvent de şcoală profesională – la rubrica ***Riscul de a fi martor***...cine ştie la ce, „din/de la sine”, se uită autorul, când oftează de-atâta „risc”... - este, apoi, respectat şi elogiat, de un mare şi autentic cărturar român contemporan, la pagina 119 – cf. recenzia ***Ieşirea din indiferenţă***; şi încă: ...alături de universitari cu totul merituoşi, precum Dan Brudaşcu - sunt aduşi să... „fluiere”...guguştiuci teribilişti, de doi bani grămada...etc. etc. etc.). Dar ceea ce oboseşte, oarecum, Duhul, la lectura textelor bramburite - doboară de-a binelea, la ...vederea casetei redacţionale: ANALFABETUL (de care făceam vorbire mai „la deal”...), valoros cât şi un gândac de bălegar, ajuns-a, nici mai mult, nici mai puţin...ţineţi-vă respiraţia: **REDACTORUL ŞEF-ADJUNCT AL REVISTEI...!!!** Cine va fi avut, oare, această idee nefericită, de şi-a făcut păcatul (contra Sfântului Duh!) al înjosirii până pe-acolo, a celei mai valoroase reviste, din istoria Vrancei...?! - ...a semnăturilor unor cărturari iluştri ai autenticei elite, care se configurează (încet, dar, sperăm, sigur...) în România post-decembristă...?! Păcat...Dacă se continuă aşa, atunci Vrancea să nu se mai mire că, deşi are calitatea şi cantitatea de fosfor cerebral cele mai mari din Moldova, nu mai are - practic, la ora actuală, nicio revistă - nu de elită! - dar nici măcar deplin credibilă...Cel puţin dintre cele care se pretind...” de top”...(fireşte, un „top” alcătuit de snobi şi de „bună-credinţa” unora...).

ANTRACT – Anul I, nr. 1, august 2008 – **Focşani**: Deocamdată, este în căutare de formă (două reviste într-una... – prima numerotată „arab”, a doua numerotată „roman”...) şi de conţinut...Nu putem face altceva, decât să aşteptăm, pentru că...”*azi o vedem, şi nu e...*” încă!

A prezentat: ***A. Botez***

****

ultima oră(ultima oară…!!!)
MĂ MUŞTI DE ŢARĂ, IAR EU SĂ-ŢI PLĂTESC MUŞCĂTURA?! sau: CUVÂNTUL CELOR CU O SINGURĂ MAMĂ…

În după-amiaza zilei de vineri, 26 septembrie 2008, în cadrul emisiunii ***La ordinea zilei***, a Danei Grecu, de la la postul TV ***Antena 3*** – a apărut un domn secui, **KISS ISTVAN**, cu ochelarii puşi strâmb (cât şi sufletul lui…), şi care declara că Partidul Civic Maghiar, al cărui lider „maghiar" era domnia sa, vrea să organizeze un Referendum OFICIAL, pe 30 noiembrie 2008, în judeţele Mureş, Covasna şi Harghita - prin care să se arate întregii Românii care este voinţa etniei maghiaro-secuieşti, din judeţele Mureş, Covasna şi Harghita: **AUTONOMIA** (şi, pentru prima oară, nu s-a mai dat "vina şi pricina", în direct şi la oră de vârf, pe laturile administrative, culturale etc. ale unei vizate autonomii, ci s-a spus clar că **ESTE VORBA DE AUTONOMIE PE CRITERII ETNICE** !!! – lucru pe care, cel puţin până acum, UE nu-l agreează…(nu se ştie ce va zice "mai la vale", această grupare de state, care nu-şi are vreo identitate mai de "dai Doamne"…).

Deci, având în vedere că 30 noiembrie 2008 este data alegerilor parlamentare, din România – alegeri care se fac **CU BANII CONTRIBUABILILOR DIN TOATĂ ROMÂNIA!!!** – dl de etnie secuiască, KISS ISTVAN, ar vrea, NICI MAI MULT, NICI MAI PUŢIN, ca **acest Referendum, din 2008** (spre deosebire de cel "neoficial", din 2007, când au pus "PE ŞESTACHE" tăbliţele cu "***Seklerland"/Ţara Secuilor***…), **să fie unul oficial şi decisiv, pentru A CONFIRMA ŞI LEGIFERA** (COMPLET **ANTICONSTITUŢIONAL**!!! – dar ţi-ai găsit ca politicienii de etnie maghiară să respecte ***Constituţia României***… - "morcovelul" de "Morko" Bella zicea, într-o zi, la emisiunea în limba maghiară că, dacă maghiarii n-au votat ***Constituţia României***, îşi pot permite, la o adică, să n-o respecte… - uitând de orice democraţie, care zice că MAJORITATEA unei ţări decide, într-o problemă importantă…şi mai important decât Constituţia unei ţări, extrem de puţine lucruri ar mai fi… - cel mult declanşarea unui război, Doamne fereşte!... - dar, à propos de război, veţi vedea, mai jos, problema EMI-ului unguresco-secuiesc, pe pământul României…!!!) **SPĂRTURA/MUŞCĂTURA DIN MIJLOCUL ŢĂRII MELE - şi, culmea obrăzniciei (aşa ceva numai în România guvernului liberalo maghiar se poate vedea şi ar fi posibil!!!), mă pune pe mine, român, să-i plătesc, DIN BANII MEI - "MUŞCĂTURA" DIN TRUPUL ŢĂRII MELE**!!!

Măi, bravilor urmaşi ai hunilor, chiar ne luaţi pe noi, românii/valahii, de dobitoci?! Mai mult ca sigur că răspunsul vostru este: "**DA**!!!" (…scuzaţi, vă rog: de fapt, "**IGHEN**!!!").

În aceeaşi emisiune, de pe ***Antena 3***, a intervenit şi primarul de Sf. Gheorghe, **ANTAL ARPAD**. Cine este domnia sa – şi dacă prezintă mai multă garanţie morală decât dl Kiss Istvan?! Păi, iată ce aflăm, căutând în ziarul electronic ***Contribuabilul tupeist***, din 5 mai 2008: "*Deputatul UDMR de Covasna, Antal Arpad, si-a tras un frumos site pe internet prin care incearca sa afle care sunt doleantele locuitorilor orasului. Cum era de asteptat, Antal nu si-a putut stapani dezgustul si lipsa de respect pe care o are fata de romanii locuitori ai orasului Sfantu Gheorghe drept urmare siteul lui este redactat exclusiv in limba maghiara"*.

Deci, ce mai, un prieten de nădejde…al duşmanilor românilor şi Romă niei! Şi ce zice domnia sa, care este udmr-ist, şi deci mai "mumos şi muţunache", mânca-l-ar mama lui de bun român-maghiar (struţo-cămilă în regulă!), care este… şi mai rafinat decât dl secui, Kiss Istvan?! Ia să ascultăm declaraţia sa, făcută încă din 25 septembrie 2008 (cf. ***Ziare.com/Actual***) : "*Organizarea referendumului autonomiei Tinutului Secuiesc in ziua alegerilor ar insemna sa se devieze atentia de la problemele reale, sustine primarul din Sfantul Gheorghe,* ***Antal Arpad*****".** Ei, măcar "morcovitul" ăsta udmr-ist nu vrea **SĂ NE ASASINEZE, pe banii noştri**! Tot e un câştig, când ţi-e dat să fii strâns de gât, măcar să nu-ţi cumperi şi juvăţul, tot din punga ta…CE uşurare…!!!

Şi ce mai zice acest Moise veterotestamentar, din Sf. Gheorghe?! Iată bubuiturile ar guţiei sale dezlănţuite: "*Antal Arpad, primarul din Sfantu Gheorghe, spune ca autonomia asimetrica ar fi cel mai functional model din Romania. <<Am explicat foarte clar - zicea Antal - ca nu putem sa dam celor din Caracal o autonomie pe care nu si-o doresc si am spus, si sunt convins, ca in cazul in care vom trece la acest model de descentralizare, sau autonomie asimetrica, nu Tinutul Secuiesc va fi regiunea care isi va dori cea mai mare autonomie, ci poate Banatul sau Dobrogea>>*" (***Gardianul***, 25 sept. 2008)

Dom' primare, deocamdată, din veştile pe care le avem, Banatul şi Dobrogea încă nu şi-au exprimat doleanţa de a fi autonome…! Şi nu mai pune mata în discuţie " **autonomia de Caracal**"…că te vei trezi cu…fenomenele metafizice, specifice acelui loc… Aşa că, n-ai vrea mata să ne mai slăbeşti cu strigătele astea de cazarmă, printre cetăţenii de etnie maghiară şi secuiască, cu privire la autonomie?! N-ai face, tăcând (…ca Banatul şi Dobrogea…), decât să-ţi urmezi propria logică, nu?!

…Dar lucrurile devin şi sunt, deja, tot mai complicate şi agresive. În, mereu, aceeaşi emisiune de vineri, 26 septembrie, de pe ***Antena 3*** – un deputat român, din "Seklerland"(???!!!), a declarat că, chiar la postul finanţat de SUA, ***Europa liberă*** (deci, informaţia nu mai poate fi bănuită de…"vadimism"!!!), au existat declaraţii, cu privire la înfiinţarea unor formaţiuni paramilitare maghiaro-secuieşti, pe pământul Ardealului – **formaţiunile EMI**…Şi, pentru că bănuiam noi că nu vom căuta în zadar, iată ce-am aflat, în ziarul ***România naţionalistă***, din 29 nov. 2007, despre fojgăiala paramilitară maghiaro-secuiască, de pe pământul sfânt al Ardealului (…pământ pentru care şi-au dat viaţa sute de mii şi milioane de daci şi… români, de-a lungul istoriei noastre…inclusiv „execuţia" lui Mihai Eminescu a avut, ca principal motiv, articolele acestuia, despre ***Tratatul secret,*** încheiat cu Austro-Ungaria, de trădătorul rege Carol I – tratat prin care se stipula că, în vecii vecilor, România nu va aminti măcar de…vreo pretenţie asupra

Ardealului/Inima Zvâcnindă a României!... - ceva de genul ***Tratatului cu Ucraina***, din 1997…pregătit şi semnat de preşedintele Emil Constantinescu, şi de ministrul său de Externe, dl Adrian Severin, nepotul lui Silviu Brucan/Bruckner…) :

"***<<Garda Secuiasca>> la Miercurea Ciuc, dupa modelul Garzii Maghiare***

Fostul presedinte al Consiliului National Secuiesc, Scaunul Ciuc, Csibi Barna, intentioneaza sa înfiinteze „Garda Secuiasca", dupa modelul Garzii Maghiare. Zilele trecute, Csibi Barna a dat chiar si un anunt într-un cotidian local din municipiul Miercurea Ciuc, cu ajutorul caruia spera sa-si gaseasca înca doi „tovarasi" pentru întemeierea legala a unei asociatii, care, la rândul ei, sa puna bazele „Garzii Secuiesti".

Csibi Barna a fost de la începutul aparitiei Garzii Maghiare un simpatizant al acesteia, motiv pentru care a încercat chiar sa se „înroleze", pentru a deveni membru activ al Garzii, însa, fiind cetatean român, nu a fost primit. Atunci i-a venit ideea de a înfiinta, dupa modelul maghiar, Garda Secuiasca, împrumutând de la unguri notiunuile de baza ale uniformei, ale steagului si chiar si ale juramântului, dându-i însa caracter specific secuiesc.

Pentru a-si realiza visul, Csibi Barna a luat legatura cu Vona Gabor, presedintele Garzii Maghiare, care l-a asigurat de tot sprijinul sau. Trebuie mentionat faptul ca Csibi Barna este unul dintre cei care, la începutul lunii august, au organizat Tabara EMI de la Gheorgheni.

Csibi Barna a refuzat sa faca vreo declaratie, fiind usor iritat din cauza faptului ca ne interesam de asa-zisa Garda Secuiasca. „Am dat un anunt pentru a cauta înca doua persoane, cu care sa putem înfiinta legal o asociatie pentru ca sa depunem bazele Garzii Secuiesti. Nimic mai mult", a conchis Csibi Barna. Însa acesta a facut mai multe „marturisiri" unor ziare maghiare, carora le-a declarat ca a discutat cu mai multi tineri si ca acestia ar fi interesati de Garda Secuiasca, care, în viziunea lu i, ar avea menirea de a lupta pentru constientizarea identitatii secuiesti, traind pentru natie, pentru popor. Conform lui Csibi, viitorii membri ai Garzii Secuiesti vor depune juramântul pentru ocrotirea limbii maghiare, a natiunii secuilor, a poporului maghiar, pentru ocrotirea Pamântului Secuiesc si a Patriei Maghiare.

Acesta a mai declarat aceluiasi ziar ca dupa parerea lui secuimea are doar o singura sansa de a supravietui: aceea de a se defini ca o natiune de sine statatoare, separat de cea maghiara. „Conform dreptului international, daca ne definim ca si un popor, atunci vom avea dreptul la independenta. În momentul de fata putem fi caracterizati ca si un popor colonizat, drept urmare putem solicita dreptul la autodeterminare, asa cum ne-a atras atentia si avocata austriaca Eva Maria Barki si membrul fondator al Consiliului National Secuiesc, Csapo I. Jozsef. Daca nu ne cunoastem drepturile, secuimea va piere", a declarat Csibi.

Gruparea paramilitara pregateste tineretul

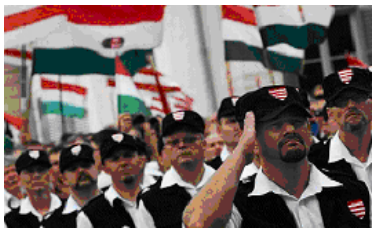

Miscarea pentru o Ungarie mai buna (Jobbik Magyarorszagert Mozgalom), pe scurt Jobbik, este un partid politic de dreapta din Ungaria care pe 25 august 2007 a oficiat o ceremonie în care a înfiintat o organizatie paramilitara, Garda Maghiara, la care si-au depus juramântul primii 56 de membri (simbolizând revolutia din 1956). În data de 21 octombrie, peste 500 de persoane au depus juramântul si au intrat în componenta Garzii Maghiare. Desi la constituire s-a avansat ideea ca pâna la sfârsitul anului va numara 2.000 de membri, reactia dura a societatii civile pare sa constituie o piedica serioasa în calea Garzii Maghiare. Vona Gabor, conducatorul Garzii si presedintele partidului Jobbik, a vorbit, cu ocazia ceremoniei de depunere a juramântului, despre constituirea de universitati populare unde sa se predea „adevarata istorie a Ungariei". Aceasta initiativa nu este una întâmplatoare, caci unul din obiectivele Garzii Maghiare îl constituie „salvarea Ungariei" si schimbarea actualului regim politic.

Scopul Garzii Maghiare este acela de a crea conditii-cadru pentru „autoapararea nationala". Membrii organizatiei paramilitare urmeaza sa fie instruiti atât în privinta disciplinelor sportive de lupta, cât si în mânuirea armelor. Garda vrea sa instruiasca tineretul maghiar „atât sufleteste, cât si spiritual si corporal pentru ziua în care oamenii vor trebui mobilizati". Conform declaratiilor liderului Jobbik din publicatia „Nepszabadsag", acesta nu a exclus posibilitatea unui razboi cu România sau cu Slovacia, tari unde traiesc minoritati maghiare. În viziunea lui Vona Gabor, cele doua tari sunt capabile sa atace Ungaria.

Daca la constituirea Garzii au existat voci care acuzau FIDESZ - principalul partid de opozitie din Ungaria - ca s-ar afla în strânsa legatura cu Jobbik si cu Garda Maghiara, formatiunea politica a lui Viktor Orban a avut grija sa înlature orice urma de suspiciune. FIDESZ s-a delimitat poate cel mai vehement de orice legatura cu aceasta miscare cu iz paramilitar.

În luna august, societatea civila maghiara a organizat o serie de manifestatii împotriva miscarii pe care o denumeau „neofascista". Politologul Tamas Gaspar Miklos a declarat la vremea respectiva ca Garda Maghiara este o urmasa a SS-ului. Nici depunerea juramântului noilor membri, din data de 21 octombrie, nu a scapat neobservata de formatiunile politice unguresti, dar nici de societatea civila, care s-au delimitat de Garda Maghiara. Nu mai putin de patru organizatii civice au format cordoane în jurul manifestarilor neofasciste, agitând pancarte uriase, ocazie cu care ac estea se pronuntau împotriva Garzii Maghiare.

Escaladari antisemite

Si Congresul Mondial al Evreilor a cerut premierului Ferencz Gyurcsany sa ia masuri împotriva Garzii Maghiare. Premierul a cerut Parchetului sa monitorizeze îndeaproape actiunile gruparii paramilitare. Gyurcsany a adaugat faptul ca înfiintarea Garzii

reprezinta o rusine pentru Ungaria, neconforma cu statutul de tara europeana. Organizatiile de evrei din Ungaria se plâng de cresterea valului de antisemitism din tara si de folosirea de însemne specifice regimului fascist al Crucii cu Sageti, care a ucis mii de evrei si a deportat alte sute de mii în lagarele d concentrare. Steagul în dungi albe si rosii, sustin membrii Jobbik, ar fi însa un simbol medieval maghiar. Partidul neaga faptul ca ar fi antisemit.

Partidul Socialist, aflat la guvernare, l-a îndemnat pe presedintele tarii, Laszlo Solyom, sa îsi anunte public pozitia fata de Magyar Garda. Seful administratiei prezidentiale, Ferenc Kumin, a declarat ca Solyom a condamnat toate evenimente le menite sa raspândeasca teroare. Partidul de opozitie FIDESZ a cerut liderilor Magyar Garda sa respecte legile Ungariei si drepturile civice. Forumul Democratic (MDF) a cerut tuturor partidelor politice sa excluda din rândurile lor orice persoana care va face parte din Magyar Garda si din Jobbik."

În revista de la Oradea, ***Zodii în cumpănă***, Anul II(XV), nr. 3 (55), din vara lui 2008, la pagina 9, apare articolul evreului maghiar **SIGISMUND KOLOCSAI** – ***La masă cu diavolul*** – în care acesta declară şi insistă: *"Guvernul instalat de germani avea un prefect, Endre, care era, în acelaşi timp, comandantul jandarmeriei ungare. Mai răi decât jandarmii unguri, care purtau, după tradiţie, o pană de cocoş la şapcă, nu există! (s.n.) Mai antisemiţi, nu există!* ***Pe lângă ei, membrii SS erau nişte umanişti!*** *(s.n.) (…) Am subestimat, de departe, autorităţile ungare, pentru că eram convinşi că puterea e în mâinile SS-iştilor, în ce priveşte <<problema evreiască>>. Au început să-i deporteze pe evrei.* ***Nu nemţii! NICIODATĂ****!!! (s.n.). Numai jandarmeria maghiară deporta. Ei alegeau oamenii cei mai bogaţi din ghetou şi-i băteau până la moarte, pentru a afla unde şi-au ascuns averea. Nu era nici un SS-ist în ghetouri*."

Auziţi, domnilor europeni?! Auziţi, dle Ellie Wiesel, care aţi făcut începutul la nemernicia aceasta, de acuzare de Holocaust, a românilor **?! Nu aveţi ruşine nici măcar de conaţionalii voştri, care dau mărturiile chinurilor lor ADEVĂRATE!!!** De ce, niciodată, de la încheierea războiului al II-lea mondial, n-aţi acuzat Ungaria de Holocaust, dacă tot eraţi pornit pe răzbunare veterotestamentară?! Pentru că Ungaria a mers, cu Hitler, până la capăt…E drept, nu ne facem, noi, românii, un titlu de glorie din 23 august 1944 (sau, cel puţin, nu s-ar cuveni să ne facem, pentru că, este, totuşi, o dată ruşinoasă, aceea care-ţi aruncă **în faţă** faptul că ţi-ai atacat aliatul **prin spate**…), dar de ce noi şi numai noi am fost acuzaţi şi suntem acuzaţi, fără încetare, cu obrăznicie înmărmuritoare… - şi numai noi am plătit şi plătim "oale le sparte", fiind ţinta acuzaţiilor "în ploaie", de **Anti-Semitism** şi de **Holocaust** – …tocmai noi, care i-am ocrotit (şi prin deciziile **REALE** ale mareşalului Ion Antonescu, şi prin deciziile unor particulari, precum bucovinenii mei, care au ascuns în pivniţe zeci de mii de evrei, pe când nord-estul ţării a fost sub jurisdicţie germano-nazistă…)!!! Şi de ce ***Crucile cu Săgeţi***, din Ungaria, adevărată mişcare fascistă, nu sunt urmărite de "ciracii" lui Ellie Wiesel, ci doar legionarii români, care **N-AU FOST ANTISEMIŢI**, ci doar apărători de Ortodoxie, de Tradiţie şi de Neam Românesc! Fără şovinism, fără xenofobie! **Contraatacând**, doar**…**
Iată ce mărturiseşte o **AUTORITATE EVREIASCĂ INCONTESTABILĂ**, în materie de cunoaştere a Mişcării/Şcolii Spiritualiste, cunoscută sub numele de Mişcarea Sfântului

Arhanghel MIHAIL (Arhanghelul Spiritualizării Terrei) - rabinul **DAVID ŞAFRAN**, în urma unei discuţii deosebit de lungi şi aprofundate spiritual, cu ctitorul Mişcării Spiritualist-Legionare: "*Intrasem la Casa Verde(* n.n.: sediul legionarilor, din Bucureşti*) la ora 1 şi 20. Vorbeam de acum de peste două ceasuri. Eram decis să mai rămân, pt. a pleca limpezit. Nu era o discuţie de cabinet,* ***CI S-AU AMESTECAT AICI DURERILE LUMII****(s.n.) . Ştiam că l-am pus într-o situaţie delicată. De afară, răzbăteau voci, care ne împiedicau să ne concentrăm.* ***ADEVĂRURILE LUI ŞI ALE MELE*** *(s.n.) ardeau, chinuiau gând şi suflet, cerşindu-şi răspunsuri, argumente, pentru a ne despărţi ca* ***PRIETENI*** *(s.n.). Venisem la el cu sinceritate. Îl văd cum se ridică, îmi întinde mâna şi îmi spune: <<Am avut mare plăcere de întâlnirea noastră. Nu ştiu dacă am rezolvat probleme,* ***DAR AM ÎNVĂŢAT FĂRÂME DIN TAINA INFINITĂ A CREDINŢEI*** *(s.n.). Eu n-am vrut* ***SĂ PROVOC*** *(s.n.) ură şi răzbunare.* ***MI-E SUFLETUL CURAT*** *(s.n.). Nu ştiu dacă toţi legionarii gândesc ca mine. Dacă* ***UN EVREU*** *(s.n.) a fost lovit sau rănit ori jignit* ***PE PLAN MORAL*** *(s.n.), iartă-i pe* ***RĂU FĂCĂTORI*** *(s.n.). Ei nu-s decât oameni, poate chiar* ***BUNI CREŞTINI*** *(s.n.):* ***NU PE OMUL SUPERIOR ÎNCERCĂM NOI SĂ-L ŞLEFUIM, CI PE OMUL-OM*** *>> (s.n.)*
(…) ***APOI A VENIT TĂVĂLUGUL: CODREANU A FOST UCIS DIN ORDINUL LUI CAROL AL II-LEA, ÎN 1938*** *(s.n.)*>>. (Din cartea ***LEGIONARII NOŞTRI***, de ION COJA, Ed. Kogaion, în colaborare cu Fundaţia Culturală Buna Vestire - Buc., 1997, p. 123).

Pe scurt: UE şi „fanii" ei să facă bine să se uite în „ograda" maghiară, nu în cea românească, atunci când este vorba de „fascism" şi de nerespectarea … Drepturilor Omului!!! În nicio ţară din lume, înafară de **multpreabuna** România a **multprearăbdătorilor** români, maghiarii n-ar fi acceptaţi la guvernare (cu toate trădările aferente… - ba şi cu plângeri la „Înalta Poartă" din Strasbourg…), ba chiar să formeze guvernul acelei ţări, în …„tandem"!!! Noi ştim foarte bine că e perioadă electorală, că UDMR şi PCM, dacă n-ar „agita apele", ar pierde voturile concetăţenilor şi n-ar mai intra în Parlamentul României (… **să conducă** România, nu-i aşa, dle Tăriceanu?!). Noi ştim câte zeci de ceasuri a stat dl Preşedinte al României, TRAIAN BĂSESCU, „bot în bot", încă de acum un an, cu Laszlo Tökes şi mercenarii lui, linguşindu-i, **tot pentru blestematele astea de voturi**…
Dar, domnilor guvernanţi ai României, ungurii şi secuii nu se obrăznicesc, „pe cuptorul nostru", DOAR DE… „SĂRBĂTORI"… - CI DINTOTDEAUNA!!! Dacă nu le mai „tăiaţi nasul" lor atât de „sus-pus", veţi ajunge rău… **nu ştiu pe ce Dumnezeu veţi mai guverna**!!! Noi n-am uitat cum, în 1997, dl consilier prezidenţial Remus Opriş, trimis de preşedintele de atunci al României, Emil Constantinescu, să rezolve problema cu alungarea măicuţelor greco-catolice, din „Seklerland"(?!)…, alungate din „Scaune", pentru că „*stricau echilibrul etnic, în regiune"*… - a dormit în maşină, primarul din Odorheiu Secuiesc pretinzând că dl consilier prezidenţial n-are dreptul să calce „pământ străin"…**AUZIŢI, DOMNILOR GUVERNANŢI, ORI AŢI SURZIT DE TOT, DE CÂND CU CAMPANIA ASTA ELECTORALĂ NEÎNTRERUPTĂ, DE 20 DE ANI ÎNCOACE???!!!**
„Aşadar şi prin urmare"…Ce mi-e dl Kiss, de la PCM, ce mi-e dl Antal, de la UDMR?! Unul îmi vrea banii, ca să-l plătesc pentru că îmi muşcă din ţara mea, celălalt nu-mi vrea banii, ci-mi vrea ţara, **drept din mijlocul ei începând să-mi nege drepturile de**

„proprietar”…!!! N-am ce alege, decât să-i avertizez pe „cozile de topor” ale maghiaro-secuimii, adică pe domnii Traian Băsescu, Călin Popescu Tăriceanu et Comp., că **jocurile lor politice pun în primejdie de moarte România. Nu vă mai jucaţi cu focul, domnilor, că s-aprinde toată casa, şi nici domniile voastre nu veţi putea scăpa nepârjoliţi!!!** Nu mai amanetaţi ţara asta necăjită, când, de fapt, e vorba doar de „fundul vostru” – …cel „băsesc” şi „tăricean”…date pe mâna lui…”ungurean”…!!! **Căci ungurii nu se joacă, şi veţi sfârşi ca vestitul…Ioan fără Ţară!!!**

…ŞI NU MI-E ATÂTA DE VOI, CARE POATE CĂ AVEŢI ŞAPTESPREZECE MAME… - CÂT DE NOI, **CARE N-AVEM DECÂT UNA SINGURĂ (…MUŞCATĂ DIN TOATE PĂRŢILE, ŞI DINAFARĂ, ŞI DINĂUNTRUL „CASEI” EI SFINTE): ROMÂNIA…**

prof. dr. ***Adrian Botez***

***

poşta redacţiei

CRISTINA LUPU (XIB): Ai intrat în revistă...”la limită” (evident, la limita de jos, pentru că nu vrei să-i citeşti, deloc, pe confraţii tăi, poeţii/scriitorii...de niciun neam!...sau: „neam!” – adică, tradus: **DELOC**!).

NICUŞOR CHELARU (IXC): Mai aşteaptă puţin cu debutul, să te mai...”coci”...Nu că ţi-ar lipsi „simţământul”, nici vorbă! - dar eşti de-o neglijenţă care solicită... „terapie de grup”...Adică, de cenaclu...

ALINA MIRON (IXC) : ...La fel şi tu, trebuie să mai „priveşti peisajul” de la cenaclu...Să-i mai asculţi pe...”adulţi(i)”... - pe cei ai ai cenaclului, evident! - care au trecut de mult, pe-acolo spre unde acum tu doar priveşti...Lasă, că aşteptarea spre bună rodire n-a stricat nimănui, niciodată!

VALERIAN CĂLIN (XII S): Bravo! Scrii formidabil!...Dar nu ţi-o lua în cap: mai treci pe la cenaclu...Chiar şi bătrânii *„ de 99 de ani şi 52 de săptămâni”* mai au ce-nvăţa, până-n clipa morţii...

GABRIEL DUMITRIU (XA): Încă nu eşti format, ca poet „publicabil”. Mai citeşte, mai scrie, meditează...Ascultă, cu 14 perechi de urechi, ceea ce la unii (puţini...) colegi de-ai tăi, deja, este Poezie...sună Poezie...Sfinţitoare Poezie! Mă bucur că, totuşi, îndrăzneşti să-ţi deschizi aripile pentru zbor! Binecuvântat curaj! Te aşteptăm, acolo, printre nouri şi fulgere...

Ion Z.Bardă

****

LICEUL TEORETIC
“GRIGORE TOCILESCU” MIZIL
ORGANIZEAZĂ:

CONCURSUL NAŢIONAL DE POEZIE,
EPIGRAME ŞI CALAMBURURI
ROMEO ŞI JULIETA LA MIZIL
EDIŢIA a II-a, 2008

MOTTO: RIDENDO CASTIGAT MORES

PRIMĂRIA MIZIL
INSPECTORATUL ŞCOLAR JUDEŢEAN
MFA MIZIL
MIRATELECOM BUCUREŞTI
S.C.CARMISTIN S.R.L.

PERIOADA DESFĂŞURĂRII: 15 octombrie - 15 decembrie 2008

PREMII: 2000 RON

mail badicioiu_laurentiu@yahoo.fr
0744438247, fix : 0244253100 ; tel/fax :0244250466/0244253227

***

UN CRĂCIUN FERICIT!!!

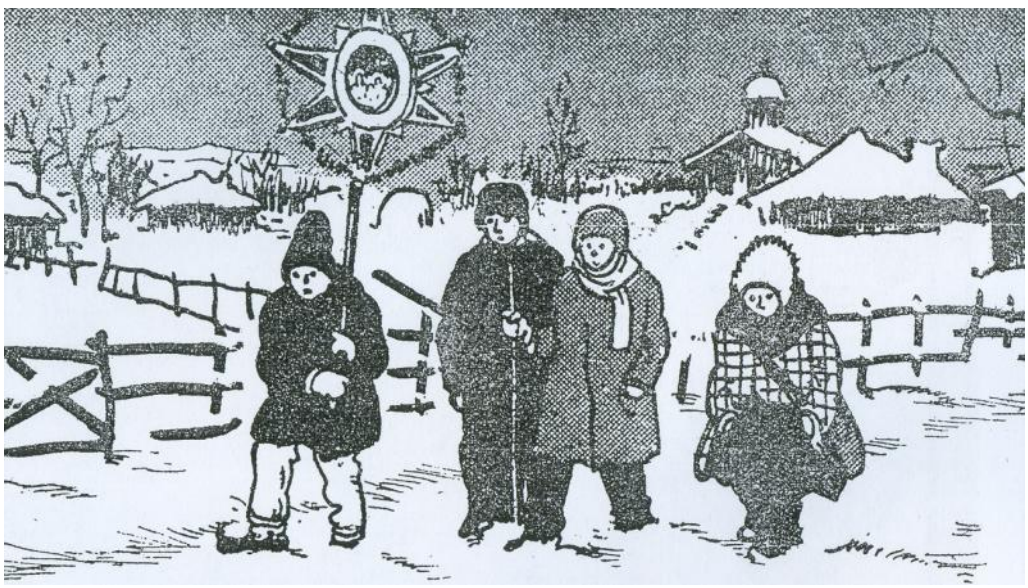

LA MULŢI, SĂNĂTOŞI, FERICIŢI ANI – 2009!!!

Reproduceri după desenele pictorului din Odobeşti – **B`ARG** (Ion Bărbulescu), din ciclul ***DATINI*** (noi le datorăm generozităţii fiicei pictorului, distinsa doamnă prof. **TEODOSIA OPRESCU**)

UN EXCEPŢIONAL PICTOR ROMÂNO - VRÂNCEAN, PENTRU CEI NECĂJIŢI: B`ARG (ION BĂRBULESCU)

Pictorul B'Arg (Ion Bărbulescu, 1887-1969), s-a născut la 16 decembrie 1887, în Odobeşti (Vrancea). Primele desene pe care le semnează B'Arg apar în revis te „Toamna", din Bucureşti, începând din 1906. Prin 1907 şi 1908, expune portrete cu tipuri locale, în vitrinele librăriei Carol P. Segal, din Ploieşti. Printre primele expoziţii sunt cele din 1915, de la Constanţa (la Cazinou) şi de la „Institutul Minerva" din Bucureşti.

În anii 1917 şi 1918, s-a aflat la Iaşi, făcând parte din Regimentul 10 Putna, din Focşani; este trecut apoi, de către Arsenalul Armatei, în grupa „artiştilor plastici". A contribuit la susţinerea frontului prin colaborările sale la ziarele şi revistele de atunci, din Iaşi: „România" (sub conducerea lui M. Sadoveanu), „Arena", „Duşmanul", „Greerul" (cu George Ranetti); a realizat co perta volumului „România în războiu", septembrie 1918.

În februarie-martie, are o expoziţie personală cu lu crări inspirate din actualita tea acelor zile. Este salutată cu cu vinte de laudă în presa vremii, care menţionează: „cuprinde tablouri vii ale scenelor din iarna cumplită a anului 1917", „scene din spitale, refugiaţi, diverse tipuri din Iaşi", „convoiuri de prizo nieri, cimitirele re cruţilor, veteranii", caracterizate prin „ex presia şi vigoarea tipurilor, constituind un document al vremii", „un preţios obiect de artă şi un bun document de istorie contemporană". („România", „Timpul", „Teatrul de mâine", „Mişcarea", „Tribuna", „Evenime ntul", „L'Independence Roumaine", „Agrarul", „Cronicarul"). Temele descifrate în perioada şederii sale la Iaşi l-au impresionat în mod deosebit şi le-a reluat şi în activitatea plastică ulterioară.

A susţinut numeroase expoziţii personale, în sp ecial în Bucureşti şi a participat la expoziţii colective: „Salonul Umo riştilor", începând din 1921, „Salonul Oficial", începând din 1930, „Tinerimea Artistică", expoziţii de plastică şi grafică militantă, împotriva Războiului, desfăşurate în ţară şi pest e hotare. Din 1915 până în 1935, este prezent, aproape în fiecare an, cu expoziţii per sonale, în sălile de la „Mozart", „Enslish",

Ateneu etc.; în 1943 şi 1944, la „Universul”; din 1943-1947, în fiecare an, expune la "Dalles", în manifestări colective.

I se organizează expoziţii aniversare în 1962, la Galeriile de Artă ale Fondului Plastic (Artis - Kirov, noiembrie) şi la Muzeul de Artă el RPR (decembrie), expoziţie retrospectivă în noiembrie-decembrie 1968, la Muzeul de Istorie a PCR: expoziţii comemorative în februarie 1971, în Holul Teatrului (Ateneului) din Focşani (omagială) şi în iunie 1937, la Muzeul de Artă al RSR, cu ocazia împlinirii în acel an a 100 de ani de la naştere.

Cei care au scris despre lucrările lui B'Arg au pus în evidenţă subiectele lor cu caracter social, înfăţişarea realităţii cu o deosebită pătrundere psihologică, observaţie analitică, memorie excepţională a caracteristicilor personajelor şi ale miş cărilor, simţ al ridicolului. Peisajele de atmosferă sunt, întotdeauna, însufleţite de elementul uman, de obicei cu trăsături sociale, ceea ce poate deruta, faţă de tematica utilizată curent în plastică, dar care le îmbogăţeşte în idei şi le conferă un umanism cu valoare universală. Este un pictor al omului, pe care îl reprezintă cu trăiri puternice; omul necăjit i-a captat în mod deosebit atenţia. El conturează în imagini plastice şi lumea lui Caragiale - cu care a fost uneori comparat - politicieni, slujbaşi, etc., dar umorul cu care îşi învăluie personajele este îngăduitor şi uman.

B'Arg este un creator plastic - unic în genul sau, al unui limbaj aparte în pictură, stăpânind o artă de sine stătătoare, bogată, complexă, cu rezolvări plastice originale; lucrările lui se disting, în mod special, prin arhitectura echilibrată a construcţiei şi prin virtuozitatea orchestraţiei coloristice. Sunt executate în tehnici variate, fiind alese cele mai potrivite cu tema şi cu atmosfera ei: cărbune, tuş, laviu, acuarelă, ulei şi mai cu seamă - pastel, o tehnică specială, dificilă şi, de aceea, mai rar utilizată; deseori, la pastel îndeosebi, realizează nuanţa dorită folosind numai puncte de culoare, obţinute prin atingerea doar a suprafeţei cu un grăunte colorat. Inspiraţia, ca şi tehnica lui, sunt personale, îndrăzneţe şi novatoare.

Pictorul B'Arg a fost un excepţional desenator, zilnic prezent în presa vremii, cu comentariul actualităţii curente timp de mai multe decenii, în: „Adevărul”, (1907-1948), „Adevărul literar şi artistic” (1921-1948), „Cuvântul Liber” (1933-1936), „Dimineaţa” (1923; 1932-1937), „Drapelul” (1943-1945), „Dreptatea” (1923-1927), „Furnica” (1903-1910), „Naţionalul” şi „Naţionalul nou” (1936-1938), „Părerile unor spectatori” (1912-1916), „Umorul” (1931), „Universul” (1919-1920), „Veselie” (1917-1921), „Viitorul” (1937) şi multe altele. A ilustrat cărţi (începând din 1915) şi publicaţii pentru copii: „Dimineaţa copiilor” (1924, 1931, 1932), „Revista Copiilor şi a Tinerimii” (1913, 1914), „Universul Copiilor” (1930) şi altele.

Lucrările lui B'Arg constituie o frescă vie a vremii cu aspecte sociale, politice, morale şi, mai ales, umane, reprezentând autentice file de istorie; au astfel o dublă valoare: aceea a operei de artă de înaltă ţinută şi a documentului social-istoric, în special pentru societatea românească din perioada 1910-1940.

În presă, B'Arg a publicat şi articole despre artă şi artişti, în special între cele două războaie mondiale, în ziare ca: Dreptatea, Dimineaţa, Adevărul, Neamul Românesc, Unirea, Drapelul, în care avea rubrici consacrate. Cu un condei alert şi o bogată cunoaştere a fenomenului plastic al timpului sau, în ţară şi în afară, cu o înţelegere „din interior" a muncii de creaţie în arta plastica, B'Arg aduce la cunoştinţa publicului larg manifestările meritorii din domeniu, subliniind totodată adevăratele valori şi contribuind la orientarea gustului artistic al acestuia.

Cultura lui artistică, sârguincios aprofundată şi studiile filozofice care l -au pasionat, dau un caracter aparte acestor articole. Ele sunt întotdeauna îmbibate de patriotism şi de multă dragoste pentru valorile culturale ale ţării sale. (Preluare de pe Internet: www.migl.ro/tink/**barg**/**barg**.html).

***

Editor: **Editura RAFET – RÂMNICU SĂRAT**

Redactor coordonator: prof. dr. **ADRIAN BOTEZ** (Colegiul Tehnic"***Gheorghe Balş***"-Adjud)
Colegiul redacţional: scriitorul **LIVIU IOAN STOICIU**- Bucureşti; prof. dr. **FLORINEL AGAFIŢEI** – prof. asociat al Colegiului Focşani/Facultatea de Psiho-Pedagogie – Universitatea Bucureşti; scriitorul **IOAN EVU** – Hunedoara; prof. **CĂTĂLIN MOCANU** – Colegiul Tehnic "***Gheorghe Balş***"-Adjud; preot prof. **ION MUNTEANU** – Colegiul Tehnic „***Gheorghe Balş***"-Adjud; prof. **GABRIEL ILIE** – Colegiul Tehnic „***Gheorghe Balş***"-Adjud;
Secretar de redacţie: **Irina BIRTOLOM**, clasa a XI-a B;
Elevi colaboratori permanenţi: **Diana BORTĂ** (absolventă a C.T. „***Gh. Balş***"), **Ionela CĂLUGĂRU** – cl. a XII-a B (C.T. "***Gh.Balş***"); **Cristina LUPU** – cl. A XI-a B (C.T. "***Gh.Balş***"), **Laura Lucia MIHALCA –** cl. a XII-a (Liceul de arte plastice "***N.Tonitza***"-Bucureşti); **Alina NICHIFOR** – cl. a X-a C (G.Ş. "***Gh. Balş***") ; **Elena NICULESCU** – cl. a X-a C (C.T. "***Gh. Balş***") ; **Alexandra NICULESCU** - cl. a IX-a C (C.T."Gh. Balş"-Adjud); **Delia SAVIN** – cl. a XII-a C (C.T. "***Gh. Balş***"); **Adriana SUCIU** – cl. a X-a C (C.T. "***Gh. Balş***"); **Cristian LUNGU**, cl. A XI-a C (C.T."***Gh. Balş***");
Scanare şi tehnoredactare: informatician **GABRIELA PUŞCAŞ**;
Redactare computerizată: prof. dr. **ADRIAN BOTEZ**;
Corector: laborant **ELENA BOTEZ**.
Adresa redacţiei: str. Republicii, nr. 107, etaj II, camera 1, Adjud – cod poştal 625.100 – tel. 0237/640.681.
E-mail: adrian_botez_senior@yahoo.com
Varianta on-line (în colaborare cu revistele ARP – Artur Silvestri): http://revistacontraatac.wordpress.com

ISSN 1841 - 4907